စတုဝလ္လိ ၏

ဒိဗ္ဗစက္ခုရနည်း

စတုဝလ္လိ

အိ ဣ စကၠ ၊ ရ န ညြ

မောင်မြင့်စိုး + မနုနုယဉ်
သမီးလေး မရွှေအိသော် မိသားစု
ကောင်းမှု ။

(— —)

၆ ကျပ်

မြတ်ဆွေစာပေ

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ စာပေခွင့်ပြုချက်အမှတ် [ဂ၁၇၉]

၁၉၇၅-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
ပထမအကြိမ်
အုပ်ရေ-၂၀၀၀

ပန်းချီ။ ။တင်လှဝင်း
ဘလောက်။ ။သောင်းလှ
အဖုံးရိုက်။ ။သိဒ္ဓိဗလ

ထုတ်ဝေသူ
ဦးတင့်ဆွေ(သဇင်စာပေ)၊ (၀၁၄၁၇-မြဲ)၊
အမှတ် ၁၉၁၊ ခ-၂၊ ၃၃-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးချစ်မြိုင်(မြဲ-၀၁၆၄၄)၊ [illegible]ဝိရတနာ ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၂၀၄၊ ၃၀-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

အမှတ်စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	ဝန္ဒာမိ	၁
၂။	ဆန္ဒ	၄
၃။	အဖွင့်	၅
၄။	အခန်း ၁ ဝိဇ္ဇာပညာ	၉-၁၀
၅။	အခန်း ၂ ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ	၂၇-၂၈
၆။	အခန်း ၃ စိတ်တန်ခိုးရှင်	၃၉-၄၀
၇။	အခန်း ၄ ဓာမ္မာကြီးပျက်ပုံနှင့် ပြန်ဖြစ်လာပုံ	၄၇-၄၈
၈။	အခန်း ၅ လူဖြစ်ပေါ်လာပုံ	၈၁-၈၂
၉။	အခန်း ၆ နိုင်ငံတကာ လောကီပညာ	၁၀၁-၁၀၂
၁၀။	အခန်း ၇ ဝိဇ္ဇာပညာ သံသရာ	၁၂၁-၁၂၂
၁၁။	အခန်း ၈ မြန်မာပြည်သို့ဝိဇ္ဇာများရောက်လာပုံ	၁၆၃-၁၆၄
၁၂။	အခန်း ၉ အင်း-အိုင် အဖွင့်	၁၇၃-၁၇၄
၁၃။	အခန်း ၁၀ ထွက်ရပ်လမ်းညွှန်	၁၈၈-၁၈၉
၁၄။	နိဂုံးအမှာ	၂၁၂

ရည်ရွယ်ချက်

ယခု တင်ပြမည့်စာအုပ်သည် ရုပ်ဘာရားများ၊ နာမ်တရားများ မချုပ်ငြိမ်းခင် နိမ့်သူ ကလည်း နိမ့်သူအလျောက်၊ မြင့်သူကလည်း မြင့်သူအလျောက် ထိတွေ့ခံစားရစိမ့်သောငှာ၊ သိသင့်သိထိုက်သော စမတန်ခိုး၊ ပထမံတန်ခိုး၊ သမထစွမ်းအားတန်ခိုးနှင့် ဗုဒ္ဓအမြင်များကို ဦးစားပေး တင်ပြထားသည့် စာအုပ်မျသာဖြစ်ပါကြောင်း။

ကျမ်းပြုသူ

"ဝန္ဒာမိ"

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာ- ငါးဖြာသော ရတနာ
တို့အား၊ ကာယဝစီ မနောချီ၍၊ အဉ္ဇလီမြှတ်နိုး၊ သက်စုံ
လျက် ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင်၊ စကုတိုက် ရွှေဘိုကျောင်း စာချ
ဆရာတော် ဦးဇာဂရ၊ မြင်းမူမြို့ ရွှေစောလူး ဘုရားကြီး
ကျောင်းတိုက် စာချဆရာတော် ဦးပရမ၊ မြင်းမူမြို့သရက်တော
ကျောင်းတိုက် စာချဆရာတော် ဦးကုမာရ၊ ခြောင်မြို့ ဆင်ယင်
ကျောင်းတိုက် စာချဆရာတော် ဦးကုသလ၊ ဆီမီကွန်မြို့ မဟာ
ဂန္ဓာရာမ့တိုက်တော်ကြီး စာချဆရာတော် ဦးနရဒ၊ ရွှေဘို
တိုက် ဝက်လက်ပိုင် ပြွန်ဦးရွာ ငါးမာန်အောင် တိုက်တော်
စာချဆရာတော် ဦးဇနိန္ဒ၊ မောင်းထောင်ဓမ္မာထိကာ နာမ
ချမ့် သာသနာပြု ဓမ္မာထိကာ အကျော် မောင်းထောင်
ကသရ၊ ခမ်းမြို့ ကိုင်းကုန်းကျောင်းတိုက် စာချဆရာတော်

ဦးသုဒဿန၊ ဦးစက္ကိန္ဒ၊ ရန်ကုန်မြို့ သရက်တောတိုက် မှန်ကင်း ကျောင်း စာချဆရာတော် ဦးဒီပတို့အား အမှူး ထားလျက် မြန်မာပြည် ဘုရားပြုပြင်ရေးအဖွဲ့ကြီးနှင့် မြန်မာပြည်သာသနာ ပြု ဓမ္မကထိကအဖွဲ့ကြီးတို့၏ ဦးစီးနာယက ဖြစ်တော် မူသော ရဘာနာပုံဦးတိဿလာက ဆရာတော်ဘုရားအားရှင်း၊ ချင်းတောင် တိဒ္ဒိန်မှနေ၍ တောင်တန်း သာသနာ ပြုခဲ့သော ကာလေးမြို့ ဒီပင်္ကရာ ဆရာတော် အရှင်ပဒုမ ဆရာတော် ဘုရားအားရှင်း၊ ရှေးက နေတဆူ၊လတဆူ ဖြစ်တော်မူကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တို့၏ ဘေးအမျိုးမျိုးမှ လွတ်မြောက်ရာ၊ လွတ် မြောက်ကြောင်းတို့ကို လက်တွေ့များပြသ၍ ကြိုးကြိုးစားစား နှင့် တကယ်ကျင့်ကြံရင်း ဣစ္ဆာသယ၊ လိုတိုင်းရသာ သိဒ္ဓိအမျိုး မျိုးပေါက်လျက် ထွက်မြောက် အောင်မြင်အောင် ပညာပေး သနားတော်မူသော ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ကြီးတို့အား ဝန္ဒာမိ၊ ကာယာစိ မနောချီလျက်၊ အဉ္ဇလီမြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

သည်မှာတန်၊ ရှေးရှေးကအခါ၊ မာသက္ကန္ဒာ၊ လေးဖြာစတု ကျွန်းလေးခွင် လောကမှာကို ပြုပြင်တတ်သော ဓတ္တရဋ္ဌ၊ ဝိရုဠှက၊ ဝိရူပက္ခ၊ ကုဝေရဘုရားအလောင်းတော် နတ်သားနှင့်တကွ၊ မယ် တော်မိနတ်သား၊ အရိမေတ္တေယျ ဘုရားအလောင်းတော် နတ် သားမှစ၍ အဋ္ဌရဿ အရှင်မြတ် ဖြစ်တော် မူကြ ပေါက်ကုန်သော ပေါက်ဆရာများနှင့်တကွ ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာကောင်းတို့ ၏ တပည့်ကြီး (အရှင်မဟထီး၊ အရှင်အဇ္ဇဂေါဏ၊ ဓမ္မစေတီ မင်း

*

ခေါင်၊ ရသေ့ဦးအောင်၊ ဦးပညာ၊ ဓမ္မသာမိရှိသည်) ငါးဦး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတို့နှင့်တကွ သုဓမ္မာစာရီ အရှင်မထီး အစီအမံပြုလုပ်၍ ရွေသားပုရပိုက်နှင့်တကွ အပ်နှံခဲ့သော (ယက္ကန်းစင်တောင် ဆရာတော် ဦးဩဘာသ) မိန့်မှာတော် မှုချက်ကို ဦးထိပ်ရွက် ပန်ဆင်ရသော ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဝိဇ္ဇာ၊ စမဝိဇ္ဇာ၊ ရုပ်ဝိဇ္ဇာ၊ သမထဝိဇ္ဇာ၊ ဝိပဿနာဝိဇ္ဇာ၊ ဘဝနာဝိဇ္ဇာ၊ ဏမ္မဋ္ဌာန်းဝိဇ္ဇာ၊ ဝိဇ္ဇာမိုရ် ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင် အပေါင်းတို့၏ ခြေတော်ရိုလူ ဦးညွတ်မကုန်၊ လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏ဘုရား။

အရှင်ဘုရားများ ပိုင်ထိုက်သော အရာ ကိုးဌာနတို့ကို ပိုင်ထိုက်ရသော တပည့်အဖြစ်ငှင်း။ ထိမ်းစမ၊ သိမ်းစမ၊ ထွက်စမ၊ ဝင်စမ–လေးလုံးသော စမတို့ကို ပိုင်ထိုက်ရသောတပည့်အဖြစ်ရင်း။ပီယသိဒ္ဓိ၊ ကာယသိဒ္ဓိ၊ နေသိဒ္ဓိ၊ ဗလသိဒ္ဓိ၊ အဟာရသိဒ္ဓိ၊ ပထဝီသိဒ္ဓိ၊ ဥဒကသိဒ္ဓိ၊ အာကာသသိဒ္ဓိ၊ မနောမယသိဒ္ဓိစသည့် သိဒ္ဓိဆယ်ပါးအောင်ခြင်း (ဝါ)သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုး အောင်ခြင်း၊ ပိဋကတ်သုံးပုံ၊ ဗေဒင်လေးပုံ၊ ဓမ္မကွန္တာ စာပေပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် ကျမ်းကုန်အောင်ကို၊ တအောင့်တခဏ အာရုံပြုခါမျှဖြင့် ယခုချက်ချင်း သိစွမ်းနိုင်သည့်ကိုယ် ဖြစ်ရပါလို၏ဘုရား။

"ဆန္ဒ"

"ယောကျ်ားတံခွန်၊ လူရည်ချွန်က၊
ကောင်းကင်တမွတ်၊ ကြယ်ကိုဆွတ်လည်း၊
မလွတ်စကောမ်း၊ မြေပြလမ်းတည်း"

ဆိုသည့်အတိုင်း ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်-မင်းဘောရာဇ်
တို့၏ လောကီချမ်းသာကြီးများကိုသာမက၊
ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာကြီးတို့၏ ချမ်းသာသုခအပြင်၊
တမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့၏ အားထားခိုကိုးရာ၊
အတုလဘာဂဝါ၊ ဗုဒ္ဓဆရာ သညာထွင့်ထား
မြတ်ဘုရားကြီးပင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထုံးတော်င်း
သာဓက မြှော်ထောက်ဆ၍၊မလျှော့သော လုံ့လဝိရိယာ
သမာဆန္ဒတို့ဖြင့် ပါရမီစခန်း တက်လှမ်း
နိုင်ကြပါစေကုန်။

အမှာ

ကျွန်ုပ်သည် အင်း၊ အိုင်၊ ခလဲ့၊ လက်ဖွဲ့၊ ဂါထာ၊ မန္တာန်မှ အစ ဓါတ်စခန်းနက္ခတ်၊ ဗေဒင်၊ ဓါတ်ဆင်- ဓါတ်ရိုက်အပြင်၊ စုန်းကာဝေ- မှော်ပညာအဆုံး လောကီပညာ မှန်သမျှကို လက်လှမ်းမှီသရွေ့ လေ့လာဆည်းပူး စမ်းသပ်ခဲ့သည်။

သည်လောကီပညာ ရပ်များမှာ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုး၊ မြန်မာစာပေများတွင်သာမက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးရှိ လူမျိုးနှင့် စာပေများတွင်လည်း ကြွယ်ကြွယ်ဝဝ ဖေါ်ပြလျက်ရှိ ပည်။

ဘာကြောင့် သည်လောကီ ပညာရပ်များ လူသားတွေနှင့် အတူ အမြဲဒွန်တွဲတည်ရှိနေသနည်း။

လောကီပညာရပ်များ၏ ဆန်းကြယ်မှုကို တကယ် ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မသိမမြင်သေးသောကြောင့်သာ အမျိုးမျိုး အထင် မှားစရာ၊ ဝိဝါဒကွဲစရာ ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် လူ အသီးသီးတို့၏စိတ်ကူးဉာဏ်အသီးသီးတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထား

အပ်သော သည်ဇာမ္ဗာကြီး၌ ဖြစ်နိုင်ဘွယ်ရာ မရှိဟုထင်ရလောက်သော အံ့မခန်းလိလိဖြစ်ရပ်များအား၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆိုသလို တွေ့ကြုံကြားသိနေရသည် မဟုတ်လော။

ယနေ့ လဇာမ္ဗာသို့တက်နေသော သတင်းများ၊ အာကာသတွင် ဂြိုဟ်တုများလွှတ်ထားခြင်း (**Explora**)ဂြိုဟ်တု စသည်-)၊ အဆိုပါဂြိုဟ်တုများမှတဆင့် မိုးလေဝသ စသည်တို့ကို သတင်းပြန်ကြားခြင်းများသည် လူတို့၏ ကြိုးပမ်းမှု စွမ်းပကား၊ သိပ္ပံပညာထွန်းကားမှု၊ တနည်းအားဖြင့် ဖြစ်နိုင်ခဲ့သော (မဖြစ်နိုင်ဟု တချိန်ကယူဆထားသော) ဖြစ်ရပ် များကို ယနေ့ သိပ္ပံကဖော်ထုတ်ပြ၍၊ သိပ္ပံကို အထင်ကြီးလေးစားလာရသလို၊ ဝိဇ္ဇာပညာရပ် (လောကီအတတ်များ)ဖြင့် ဖန်ဆင်းပြနိုင်၍လူတို့ ယုံကြည် ကိုးစား လာရသည်မှာ ကမ္ဘာ့သက်တန်းအမျှ ရှိနေသည် မဟုတ်လော။

ပို၍ထင်ရှားစေရန် လန်ဒန်တက္ကသိုလ်-အင်္ဂလိပ်ပြည်၏ အတတ်ပညာဆိုင်ရာပါမောက္ခ အေမာရေး (**Professor A. Murray**) က "တရိုန်ထိုး တိုးတက်နေသော သိပ္ပံပညာနှင့် အခြားသောအတတ်ပညာ (လောကီပညာရပ်) တို့ တည်ရာ အချက်အခြာ တိုင်းပြည်များ ဖြစ်သည့် ဗြိတိန်၊ ပြင်သစ်နှင့် ဂျာမနီစသော တိုင်းပြည်ကြီးများ၌ (ဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာအတတ်နှင့် အကြုံးဝင်သော) ဝိညာဉ်နှင့်ဆိုင်သော အတတ်၊ မှော်ဝိဇ္ဇာအတတ်၊ လူတို့၏သာမန်အသိဉာဏ်စွမ်းဖြင့် မရနိုင်စကောင်းသည့် အခြားသော အတတ်ပညာတို့သည် တိုးတက် ထွန်းကားလျက်ရှိသည် သာမက ရင်းလောကီဝိဇ္ဇာအတတ်ပညာကို တစူးစိုက်စိုက်စွဲသန်း

လေ့လာလိုက်စားသူ၊ ရေလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်သူတို့အထဲ "ဆရာ-ကောနင်းဒွိုင်း" နှင့် "ဆရာ-အိုလီဗာ လော့ဂ်ျ" ကဲ့သို့ ထင်ရှားသောသိပ္ပံပညာ၌ တဖက်ကမ်းခတ် ဟာတ်မြောက်ပြီး ဆရာကြီးများ အမြောက်အများ ပါဝင်နေကြသည်"ဟု ထုတ်ဖေါ်ရေးသားထား၏။

တိပိဋကဓရ- လယ်တီဆရာတော် ဘုရားသည် မှော်ဝိဇ္ဇာအတတ်၊ အသိဉာဏ်အတတ်၊ စိန္တာမယသိဒ္ဓိ၊ ဝိဇ္ဇာမယသိဒ္ဓိအစရှိသော ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာလမ်း ပညာရပ်များကို "ဝိဇ္ဇာမဂ္ဂ ဒီပနီ"၌ ထောက်ခံရေးသားခဲ့၏။

ဝိဇ္ဇာပညာရပ်များနှင့်ပတ်သက်၍ "ကမ္မာယတနသိပ္ပာယတန ဝိဇ္ဇာဌာနေသု"ဟူသော ဉာဏဝိဘင်း ပါဠိတော်များ၌ ဖေါ်ပြထားသည်။

သမုဂ္ဂဇာတ်တော်၌ လည်း လောကီဝိဇ္ဇာမိုရ်များရှိကြောင်း သိဒ္ဓိဆယ်ပါးတိုင် ပေါက်ရောက်နိုင်သော လောကီအစီအရင်များရှိကြောင်း ပါဠိတော် အဋ္ဌကထာ စသည်တို့၌ များစွာ ဟောကြားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ဝိဇ္ဇာပညာ၏အစွမ်းအားဖြင့် တဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှေးကမုချရှိခဲ့ကြခြင်း၊ယခုမျက်မှောက် ခေတ်၌လည်း ဉာဏ်ပါရမီကံ ကူညီသရွေ့ လက်တွေ့အကျိုးခံစားနေကြရသူများ လက်တွေ့ရှိနေခြင်းအညဲ လောကီ

အတတ်ပညာရှင် ဝိဇ္ဇာများ အတွက် ခိုင်လုံသော အထောက်အထားများဟုဆိုရမည်

ကျွန်ုပ်သည်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဝိဇ္ဇာပညာတွင် အကျွမ်းဝင်သောအင်း၊အိုင်၊ခါးလှည့်၊လက်ဖွဲ့၊မန္တာန်၊ ဒီပံ၊ဆေးဝါး၊ ဓါတ်ရိုက်-ဓါတ်ဆင်၊ဓါတ်လုံးမကျန် လောကီသိပ္ပ အစီအရင်များကို စာတွေ့လက်တွေ့များစွာရှိခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်နည်းတူ ထိတွေ့ခံစား စံစား ရစိမ့်သောငှါ ပုဂ္ဂိုလ်စစ် ပုဂ္ဂိုလ်မှန်နှင့် အတူ အယောင် အလိမ် အညာများ ရှောင်ရှားနိုင်ရန် သန့်စင်သော မေတ္တာ စေတနာဖြင့် လောကီကျမ်းကို ပြုစုတင်ပြလိုက်ရပေသည်။

ကျမ်းပြုသူ။

အခန်း ၁

ဝိဇ္ဇာပညာ

ဝိဇ္ဇာ**ပညာ** ဆိုတာ ဘာလဲ။

ဝိဇ္ဇာ **၏ ပရိယာယ်** အနက် လေးချက်ကို ပါဠိအဘိဓါန် အဋ္ဌနကတ္တဝဂ်၌ "ဝိဇ္ဇာ ဝိဇ္ဇာသဒ္ဒါသည်၊ ဝေဒေစ၊ ဝေဒင်အ တတ်၌၎င်း၊ **သိပ္ပေစ**၊ သိပ္ပ အတတ်ပညာအမျိုးမျိုးတို့၌၎င်း၊ တိဝိဇ္ဇာဒရောစ၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါး- စသည် တို့၌၎င်း၊ ဗုဒ္ဓိယံ အသိ ဉာဏ်၌၎င်း၊ ဘဝေဖြစ်၏"ဟုဆိုသည်။

(ပညာ) ဆိုသည်မှာ "ပကာရေ-န-ဇာနာ တီတိပညာ" ဟူ၍ **အနက်ဖွင့်** ဝိဂ္ဂိုဟ်ပြုခဲ့သည့်အတိုင်း "အထူးထူး အပြားပြားကို ပိုင်းခြားသိမြင်တတ်သော သတ္တိစွမ်း"ကို ပညာဟုဆိုသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဝိဇ္ဇာပညာသည် နက်ရှိုင်းပြီး အဘိုးအနဂ္ဃ တန် သောရတနာနှင့်တူ၏။ ဆရာယောင် ဝိဇ္ဇာအဲမည်ခံ လူလိမ်များ

ဏ ထိုနာမည်ကို အလွဲသုံးစားပြု၍သာ တန်ဘိုးမရှိသလို ဖြစ်နေရသည်။

အယူသည်းသူတို့၏ ယုံတမ်းပြောကြသော ဘာသာရပ် အဖြစ် မမှတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထိတွေ့ခံစားရအောင်လေ့လာ စူးစမ်းသင့်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင် မဆည်းပူးရသေးဘဲ ပညာရပ်တခုကို စော်ကားပြီး "ဝေဖန်နေလျှင် မိမိဖက်က မလိမ္မာခြင်းသာဖြစ်ရမည်ဟု သုံးသပ်ပြီး လောကီပညာများကို သုတေသနပြုသင့်ပေပြီ။ မြန်မာ့ဝိဇ္ဇာကျမ်းများနှင့် ကမ္ဘာ့ဝိဇ္ဇာ ပညာကျမ်းများကို ဆက်စပ်လေ့လာသင့်ပေပြီ။

ဏမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ သူ့နည်း သူ့ဟန်အတိုင်း ရှိနေကြသော ဂန္ဓာရီ ပညာစခန်း ကြီးမှာ လွန် စွာ ကျယ်ဝန်း နက်ရှိုင်းသလောက် လျှို့ဝှက်ချက်များဏလည်း လွန်ကဲစွာရှိနေသည်။

ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်၍ထားရသနည်း။

(လျှို့ဝှက်ရခြင်းအဓိက အကြောင်းမှာ ပညာကို အလွဲသုံး* စားပြုမည့်သူတို့၏ အန္တရာယ်ကို ဏာကွယ်လို၍ဖြစ်သည်။) ဏတိ သစ္စာတည်သောခါဝယ် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်- ခလုတ်ဏလေးများ အားလုံး ပွင့်သွားမည်မှာ သံသယရှိစရာ မလိုပါ။ ထို့ကြောင့် လျှို့ဝှက်ထား၍ ပညာရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများကို အထင်မမှားရာ။

*(အရေး ကြီးသည်က ပညာစစ် ပညာမှန် ခံယူ တတ်ဘို့နှင့် ဆရာစစ် ဆရာမှန်ကို ဝေဘန်သုံးသပ် ရွေးချယ်နိုင်ဘို့ အခံရှိရန် သတိပြုသင့်သည်။)

ဝိဇ္ဇာပညာ၏ အကိုင်းအခက်ဖြစ်သော ပိယ၊မေ၊လာဘခေါ် စုတ်-လာဘ် အပွင့်အလန်း ထွက်၊ အင်း- ဆေး- ဒီပံ-မန္တာန်နှင့် တကွ ဓါတ်ရိုက်ဓါတ်ဆင်အစရှိသော လောကီ ဇစီအရင်များ ကို ပြုလုပ်ရာဟွင် ဆရာအရွေးမှားက အကျိုးမပြီးနိုင်။ အကယ် ၍ ဆန့်ကျင်ဘက် အစီအရင်ဖြစ်သွားလျှင် ရှိပြီးသောစည်းစိမ် ဥစ္စာ- ရာထူးဂုဏ်သိရ်များသာမကာ အသက် အန္တရာယ် ကိုပင် ပေးစေတတ်သည်။

သည်အချက်နှင့် ပတ်သက်၍ လောကီအရာ မှ,တလုံးကျေ ဖြစ်တော်မူသော ဇေယျပူရ ဒုတိယမြို့တည် အလောင်းမင်း တရားကြီး၏ သားတော် နောင်တော်ကြီးမင်း လက်ထက်တွင် ဆရာတော်ခင်ကြီးဖျော် စီရင်သော အင်္ဂဝိဇ္ဇာဋီကာကြီး ပဌမတွဲ စာမျက်နှာ ၁၃၉ တွင် အောက်ပါအတိုင်း သတိပေးထားသည်။

"ဓါတ်ရိုက်၊ ဓါတ်ရိုက်နှင့် ခိုက်တတ်လှသည်"ဟူသော ပရိ ဘာသာလာသည်နှင့် အညီ အခါတိမ်းလွဲလေသောအခါ ထိ ခိုက်ရှနာခြင်းရှိ၏။ ဦးညိုခေမာသုတဝေရိ ဟူသော ရန်ဂြိုဟ် အတိုင်းပင် ရန်ဓါတ်ကြုံသောအခါ ထိခိုက်လှ၏။နံဂြိုဟ်ပင်ဖြစ် သော်လည်း ရန်ဓါတ်ကြုံသောအခါ ထိခိုက်တတ်ချေ၏။

ယင်းသို့ သတိပေးခဲ့သည်။ ဆို့ပြင် စာမျက်နှာ ၁၃၄ ၌....
✱ (ဓါတ်ရိုက်ခြင်းဟူသည်ကား ဓါတ်ခံဓါတ်အုပ်ကို နားလည် ကုန်မြောက်မှုသာ ကောင်းကျိုးကို ပေးသည်။) သာမန်အားဖြင့် (ဓါတ်ရိုက်ခြင်းတို့သည် မိမိကိုယ်ကိုရင်း၊ ပြုလိုသော သူကိုရင်း၊ ဆွေမျိုးဉာတိ သားမယားမိဘကိုရင်း၊ နံတူတိရိစ္ဆာန်သတ္တဝါ

ခွေး၊ကြောင်၊ကြက်၊ငှက်တို့လိုရင်း ထိခိုက်တတ်လှသည်ဟု အမြဲ သန္နိဋ္ဌာန် ကျမှတ်ဟူ၍ရင်း။)

"နက္ခတ်ခပတ်၊ဂါတ်ရိုက်ဂါတ်ခံ၊နမန်အခါ၊ယတြာတို့နှင့်၊မီး သာ မီးပြင်း၊ဖြစ်ရင်းမူလ၊အစအလယ်၊ဆုံး ဝယ်ဘယ်သို့၊ ဤတို့ မြို့ဟု၊မချီချက်ခြာ၊ကောင်းစွာလေ့ကျွမ်းမှသာလျှင် လိုရာဘက် ကမ်းသို့ ရောက်နိုင်ရာသည်။ ထို့ကြောင့် အပြစ်မကင်းသော အမှုသည် ဝန်လေးလေစွဟု နှလုံးကျူကျ မှတ်ကုန်၍ အကျယ် ဘေးလွတ်သော ဉပနိဿယတို့ကို နားသည်ကြလင့်ကုန်"

ဤသတိပေး ဆုံးမစာနှင့်အတူ လောကီ ဘုံသားတို့တွင် အကျိုးများသူနှင့် အကျိုးနည်းသူတို့ ခြားနားချက်ကို သတိမူ သင့်သည်။ အကျိုးများမည့်သူသည် လုပ်သင်သည့်အရာကို လုပ် ဆောင်၍ မလုပ်သင့်သည့်အရာများကို အထူး ရှောင်ကျဉ်တတ် သည်။ အကျိုးနည်းမည့်သူသည် မလုပ်သင့်သည့် အရာများကို လုပ်ဆောင်ကာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့် အရာများကို အထူး ရှောင်ကျဉ်တတ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ လုပ်သင့်သည့် ဆောင်ရန်ကိစ္စ၊ မလုပ်သင့်သည့် ရှောင်ရန်ကိစ္စများကို ဝိဇ္ဇာဉာဏ်နှင့်ယှဉ်ကာ အကောင်းအဆိုး အမှားအမှန် ရွေးချယ်ခွဲခြားနိုင်သည့် အသိတရားများကို ထိုက် တန်သရွေ့ ရှိထားဘို့ လိုအပ်လှသည်။ *

(မြန်မာတို့သည်ယုံကြည်လွယ်တတ်ကြ၏။ "တယောက်ယောက် ဝိဇ္ဇာပညာချပ်များ ပေါက်မြောက် အောင်မြင်သွားပြီ"ဟု ဆို

လိုက်လျှင်"မိမိလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်လို အောင်မြင်သော ဝိဇ္ဇာပညာရှင်"ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟုမဆုံးဖြတ်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အမှီပြုစာ မိမိအကျိုးတွက် မှာလွယ်တကူ အောင်မြင်ဘို့ အမြတ်ထုတ်ဘို့လောက်သာ ကြိုးစားတတ်ကြသည်။)

ထိုသို့ အမြတ်ထုတ်လိုကြသော ချတ်ယွင်းချက်များကြောင့် ပျက်စီး ဆုံးရှုံးကြရ၏။ (သည်ပျော့ကွက်ကိုဖမ်း၍ ဝိဇ္ဇာအတုအယောင်များ တိုးပွားပေါ်ထွက်လာကာ ပုဂ္ဂိုလ်စစ်ပုဂ္ဂိုလ်မှန်နှင့် ဝိဇ္ဇာပညာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာပင် ကျဆင်းလာရသည်။)

ထို့ကြောင့် ကာလာမမင်းသားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော "တိဿအင်္ဂုတ္တိုရ်"ပါဠိတော်လာ ဒေသနာကို နှလုံးသွင်းသင့်ပေသည်။ တရားတော်ဂမ္ဘီရကျ် ဒေသနာတော်ထွက်ဆယ်ချက်ကား....

၁။ ကာလမမင်းမျိုးတို့ဘာဆင့် ပြောသံကြား စကားဖြင့်လည်း မယူကြကုန်လင့်။

၂။ ပရံပရ အဆက်ဆက် ပြောစကားဖြင့်လည်း မယူကြကုန်လင့်။

၃။ ဤသို့ ပြုကျင့်ခြင်းသည် ဤသို့ အကျိုးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မယူကြကုန်လင့်။

၄။ ငါတို့၏ ပိဋကတ်နှင့်တကွ ညီညွတ်ပေ၏ဟု မယူကြကုန်လင့်။

၅။ ကြံဖန်သောအယူဝါဒဖြင့်လည်း မယူကြကုန်လင့်။

၆။ နည်းနာအကြောင်းကို ယူသဖြင့်လည်း အမှန်မယူကြကုန်လင့်။

၇။ ဤအကြောင်းသည် ကောင်းပေ၏ ဟု ဤသို့သောအကြောင်းကို ကြံဖန် ကုန်၍လည်း မယူကြကုန်လင့်။

၈။ ငါတို့နှစ်သက်၍ ယူအပ်သော အယူနှင့်တကွ ညီညွတ်ပေ၏ဟု မယူကြကုန်လင့်။

၉။ ဤသူသည် ရဟန်းအမှန်ဖြစ်ထိုက်၏။ ဤရဟန်း၏ပြောသော စကားကို နာယူခြင်းငှာ သင့်မြတ်ပေ၏ ဟူ၍လည်း မယူကြကုန်လင့်။

၁၀။ ဤရဟန်းသည် ငါတို့၏ ဆရာပေတည်း။ ဤရဟန်း၏ ဟောပြောသောစကားကို နာယူခြင်းငှာ သင့်မြတ်ပေ၏ ဟူ၍လည်း မယူကြကုန်လင့်။

ကာလာမမင်းမျိုးတို့ ဤအရာသည် အပြစ်ရှိ၏။ ဤအရာသည် အပြစ်မရှိ ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ပညာရှိတို့ ချီးမွမ်းခြင်းဖြစ်၏ဟူ၍လည်း သိကြကုန်၏။ဤကား အကျိုးစီးပွားရှိ၏။ ဤကား အကျိုးစီးပွားမရှိဟူ၍လည်း သိကြကုန်၏လော့ ဟူ၍လည်း ဟောတော်မူ၏။

(မိမိဉာဏ်ဖြင့် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ချိန်ဆကာ မှတ်ကျောက်အမျိုးမျိုးတင်ကြည့်ပြီးမှ အမှုကိစ္စ ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်သင့်ပေသည်။)

ဝိဇ္ဇာပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အချို့က ယုံမှားသံသယရှိကြ၏။ လိမ်ညာသော ပညာအခြေခံအုတ်မြစ်မရှိသောပညာ၊ ခေတ်မမှီသော အယူဝါဒအဖြစ် အမှတ်မှားအထင်မှား ရှိဘတ်ကြသည်။

မိမိကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မလေ့လာမစူးစမ်းဘဲ စော်ကားမော်ကား အထင်သေး ရှုံ့ချဝေဘန်မိလျှင် အပြစ် ဖြစ်ချေတော့မည်။ အနန္တောအနန္တ ဂိုဏ်းငါးပါးသင့်၍ ပဥ္စာနန္တိယ ကံကြီး ထိုက်ချေတော့မည်။

သည်သို့ မဖြစ်ရလေအောင် စေတနာသန့်သန့်ဖြင့် ကမ္ဘာ့ဗဟုသုတ တိုးပွားရေးကိုပါ ရည်ညွှန်း၍ ပြုစု တင်ပြလိုက်ရပေသည်။

သည်နေရာတွင် ဝိဇ္ဇာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်က ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင်နားလည် သဘောပေါက်ထားဘို့ လိုသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝိဇ္ဇာပညာကို ဘုရားသော်မှမပယ်ခဲ့သောကြောင့်တည်း။ ဝိဇ္ဇာဟူသော အနက်ကို ဤသို့ ဖွင့်ဆို၏။

"ဝိဇ္ဇံ ဂရတီတိဝိဇ္ဇာဓရော"

* ဝိဇ္ဇံ အတတ်ကို ဂရတိဆောင်တတ်၏၊ ဣတိသ္မာ ထို့ကြောင့် ဝိဇ္ဇာဓရော ဝိဇ္ဇာဂရမည်၏။

ဝိဇ္ဇာအကြောင်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာကျမ်းကြီးတွင်ပါရှိသော ဇာတ်အဘိဓာန်ဇာတ်တို့၌ ဟောပြခဲ့သည်။

ငင်္ဂုံသဒ္ဒါဝင်ဒီပနီဂ် ပါဠိတော်ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာစသော ကျမ်းတို့၌ ဝိဇ္ဇာများ ကောင်းကင်ပျံနိုင်ကြောင်းမှစ၍

တန်ခိုးဆယ်ပါးကိုပါ "ဝိဇ္ဇာဂရုဒိနံဝေဟာသဂမာဓိဏာဝိဇ္ဇာ မယာဣဒ္ဓိ"စသည်အားဖြင့် ဝေခွဲဟောပြထားသည်။

ဝိဇ္ဇာဟူသည် ပါဠိစကားဖြစ်၍ မြန်မာစကားဖြင့် ပညာဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။Wisdom, Knowledgeဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ဝိဇ္ဇာဟုခေါ်သောဥဇ္ဇက်သည်သိစရာဟူသမျှကိုသိတတ်၏။ဝိဇ္ဇာ ရ Weizzadha derived from the Paliword Vijjadhara (Magical or Supernatural Skill)အတတ်ပညာရှင်များကို ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်သည်။ ဝိဇ္ဇာဟုSupermanလည်း ခေါ် သည်။ ၅-မျိုး

(ဝေဒဝိဇ္ဇာ၊မန္တဝိဇ္ဇာ၊လောကီယဝိဇ္ဇာ၊ အရိယာဝိဇ္ဇာ၊ ဂန္ဓာရီ * ဝိဇ္ဇာ ဟူ၍ရှိသည်။)

ဝေဒဝိဇ္ဇာ

ဝေဒဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ သမ၊ယဇု၊ဣသျှ၊ အာထပ္ပနဗေဒင်ဟု ဆိုအပ်သော ပညာရပ်တို့ကို တတ်သိသူက ဝါဠမိုင်းစသော လူဆရာ၊ သရာဘင်စသော ရသေ့ဆရာကြီးတို့ လိုအင်ရှိသူကို ဝေဒဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်သည်။

မန္တ ဝိဇ္ဇာ

မန္တ ဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ မျက်မြင်နားကြားများကို အကြောင်း ပြု၍ သိစွမ်းနိုင်သော နိမိတ်ကျမ်း၊နက္ခတ် အမျိုးမျိုးသော ဂါ ထာမန္တရားကျမ်း၊အမျိုးမျိုးသောဆေးကျမ်း၊ ဓာတ်ကျမ်းစသည့်

လောကီပညာဟူသမျှ တတ်မြောက်သူကို မန္တ ဝိဇ္ဇာဟု ခေါ် သည်။

မန္တ ဝိဇ္ဇာနှင့် ဝေဒဝိဇ္ဇာနှစ်ပါးကို ကမ္မာယတန-သိပ္ပါယတ ဝိဇ္ဇာဌာနေသု-ဟူသော ဉာဏဝိဘင်း ပါဠိတော်များ၌ သိရ သည်။

လောကီယဝိဇ္ဇာ

လောကီယဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်ကင်းမဲ့ ကွယ်ပသည့်အခိုက်၊ သရဘင် သုနေတ္တ၊ အရက၊ နာရဒ အစရှိ သော ရသေ့ကြီးတို့သည် ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော စသော ကသိုဏ်းဝန်းပရိကံတို့ဖြင့် ယောဂါဝစရများကို အား ထုတ်၍ ရရှိခံစားအပ်သော ဣဒ္ဓိဝိဓ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ဒိဗ္ဗသောတ၊ စေတောပရိယ၊ ပုဗ္ဗေနိဝါသ၊ ယထာကမ္မုပဂ၊ အနာဂတံ အဘိ ဉာဏ်ဟူသော လောကီအဘိညာဉ် ပေါက်ရောက်၍ ဈာန်နှင့် ယောဂအတတ်၌ တဖက်ကမ်းခတ်တတ်မြောက်သော စွမ်းအင် ရှိသူကို လောကီယဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်သည်။

လောကီ အဘိဉာဏ် ဝိဇ္ဇာသည် ဇာတ် နိပါတ်တော်တို့၌ ထင်ရှား၏။ ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာ၊ သာဝကတို့နှင့်လည်း ဆက်ဆံ၏၊ ၎င်းတို့ရအပ်သော ဝိဇ္ဇာသုံးပါး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးတို့နှင့် အကြုံးဝင်သည်။

အရိယာဝိဇ္ဇာ

အရိယဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ အနိစ္စဝိဇ္ဇာ၊ ဒုက္ခဝိဇ္ဇာ၊ အနတ္တဝိဇ္ဇာ သုံးပါးမဂ္ဂဝိဇ္ဇာ၊ ဖလဝိဇ္ဇာနှစ်ပါး၊ စတုသစ္စဝိဇ္ဇာတပါး၊ သစ္စာလေးပါးကို ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်၍ မဂ်ဖိုသို့ ရောက်သော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် တတ်မြောက်သော စွမ်းအင်ရှိသူကို အရိယာဝိဇ္ဇာ သို့မဟုတ် လောကုတ္တရာဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်သည်။

အရိယာ ဝိဇ္ဇာအဖြစ် သာသနာတော် အတွင်း၌သာ ထမြောက် အောင်မြင် ကြံဆောင် နိုင်သည်။ သာသနာပခါနိ၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်တို့ကိုချန်ထား၍ ပေါက်မြောက်အောင် ကြံဆောင်နိုင်ဘို့အခွင့်မရှိ၊ သာသနာငါးထောင်ဆိုသော ကာလသည် အရိယာဝိဇ္ဇာတို့၏ ခေတ်သမယအချိန်တည်း။ အရိယာဝိဇ္ဇာအဖြစ် ပေါက်မြောက်အောင်မြင်မှ ဘုရားကိုဖူးမျှော်ရသူ။ ဘုရားသာသနာကို တွေ့ကြုံရသူဟု ဆိုထိုက်သည်။

ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာမျိုး

ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာဆိုသည်မှာ ဝိဇ္ဇာဓရ ကျမ်းများ၌ လာသော သိဒ္ဓိဆယ်ပါး ပေါက်မြောက်၍ အဘိဉာဏ် တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ဝိဇ္ဇာအတတ်ကို တတ်သိသူအား ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာဟုခေါ်၏။

၁။ သစ်ပင်ဆေးဝါးနားလည်သော ဆေးဝိဇ္ဇာ။

၂။ အက္ခရာဝဏ္ဏ ဗျည်းသရ-စမ အက္ခရာ ဂြိုဟ်စဉ်ကို နားလည်ပြီး အကွက်ပြု၍ရင်း၊ အဆင့်ဆင့်ပြု၍ရင်း၊ အရုပ်

ပြုံ၍ငှင်း၊ ဓါတ်ခံ ဓါတ်အုပ်၊ မိတ်- ရန် စသည် တို့ကို သမာဓိ ခိုင်မြဲစွာဖြင့် စီရင်နိုင်သဖြင့် တဖက်ကမ်းခတ် ထွက်ရပ်ပေါက်သော အင်းဝိဇ္ဇာ။

၃။ ပြဒါးကိုမူလဖြင့်ငှင်း၊ လုံဖြင့်ငှင်း၊ ဓါတ်ဖြင့်ငှင်း၊ နက္ခတ်ဖြင့်ငှင်း ဖမ်းယူခြင်း၊ အုပ်ခြင်း၊ သေစေခြင်း၊ ရှင်စေခြင်းပြုနိုင်လျက် ထွက်ရပ်ပေါက်သော ပြဒါးဝိဇ္ဇာ။

၄။ သံမျိုးလောဟာကို မူလဖြင့်ငှင်း၊ အသီးအပွင့် အရွက်တို့ဖြင့်ငှင်း၊ ဖမ်းခြင်း၊ အုပ်ခြင်း၊ သေစေခြင်း၊ ရှင်စေခြင်းပြုနိုင်လျက် ထွက်ရပ်ပေါက်သော သံဝိဇ္ဇာ။

ငှင်းအတတ်များသည် ဂန္ဓဗ္ဗနတ်တို့နှင့် ပတ်သက်ကြကြောင်း အောက်ပါဝိဂ္ဂဟ်ဖြင့် သိအပ်၏။

"ဂန္ဓဗ္ဗေဟိတရိတဗ္ဗန္တိ ဂန္ဓာရီ"

ယံ သိပ္ပံ အကြင် အတတ် ပညာသည်၊ ဗလိ ကထွာ ပသ အကျော် ပူဇော်သမှု ဗလိနတ်စာပြု၍၊ တံတံသိဒ္ဓိ ထိုထိုသော အလိုရှိရာ သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးကို ဂန္ဓဗ္ဗေဟိ စောင်းညှင်း ပတ်သာ တူရိယာနှင့် နစ္စာဂီတ ဟာသိတစု ပျော်ရွှင်မှု၌ ဂရုလွန်ကဲ ပျော်ပွဲဆင်၍ နေလေ့ ရှိကုန်သော ဂန္ဓဗ္ဗ နတ်တို့ဖြင့် တရိ ကပ္ပံ တဖက်ကမ်းရောက်အပြီးပေါက်အောင်ကူးမြောက်အပ်၏။ ဣတိ သွာ၊တို့ကြောင့် တံ၊ သိပ္ပံ၊ ထိုအတတ်သည် အန္ဓာရီ ဂန္ဓာရ မည်၏။

ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာအတတ်ကို လိုက်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရတနာသုံးပါး၊ဂုဏ်ကို အမြဲလုံစေလျက် ငါးပါးသီလမြဲခြင်း၊ ၅၂၈ သွယ် မေတ္တာတရား ပွားများကာ တန်ခိုးကြီးသော တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ ရုက္ခစိုး၊ ဘုမ္မစိုးတို့ကိုငင်း၊ မန္တရားအင်းအိုင်မျိုးကို အုပ်စိုးသော ဝိဇ္ဇာဒေဝ နတ်တို့ကိုငင်း၊ သိုက်သမိုင်းဝင်ဆေးပင်မျိုး၊ ကျောက်ဓါတ်မျိုးတို့ကို အုပ်စိုးသော ဩသဓိဒေဝနတ်တို့ကိုငင်း၊ အလုံးစုံသော နတ်တို့ကို ရင်းနှယ်သားကဲ့သို့ သနားချစ်ခင် ကျွမ်းဝင် လေးမြတ်အောင် မိတ်သဟာယပြုမှ ထမြောက်အောင်မြင်နိုင်သည်။

(ဂန္တာရီဝိဇ္ဇာအတတ်သည် နတ်တို့၏ ကမ္မဇိဒ္ဓိတန်ခိုးပင် လွှမ်းမိုးနိုင်သော ဝိဇ္ဇာမယိဒ္ဓိတန်ခိုးမျိုးဖြစ်၍ နတ်တို့ မနာလိုရှိတတ်သည်။ ၎င်းတို့နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီးပါက အသက် အန္တရာယ်နှင့် ဆေးဝါးအန္တရာယ်များ ဖြစ်တတ်သည်။) ✳✳

အထက်ဝိဇ္ဇာများ၏အမည်၊ အမိန့်အာဏာ တန်ခိုးနှင့် ဖြည့်အပ်သော ပါရမီကို အမှီပြု၍ အစောင့် နတ်များအပေါ် စေပိုင်ခွင့်အာဏာ ဩဇာသိဒ္ဓိများကို မပင်မပန်းဘဲရနေကြရာ၊ မာန်မာနထောင်လျှင် (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာနှင့်တကွ ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါးတို့ကိုပါ မေ့လျော့ရှိသာမက ဂုဏ်သိက္ခာကျစေအောင် ပြောခြင်း၊ စည်း သစ္စာကိုချိုးဖေါက်ခြင်းပြုလျှင်) အန္တရာယ် ရောက်တော့မည်။ ငြိုးထား ဂလဲ့စားချေ ခံရတော့မည်မှာ မလွဲဟု ယုံကြည်သင့်သည်။

ဝိဇ္ဇာဖြစ်လိုသူသည် ဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ်နှင့် ပြီးပြည့်စုံအောင်အား ထုတ်ဖို့လိုသည်။ တပည့်သည် စိတ်ချလက်ချ ကျင့်နိုင်ရန် အသင့် ဖြစ်သောအခါ ဆရာသည် အလိုလိုလာလတ္တံ့။(ဝါ) သိဒ္ဓိပေး မည့် ဝိဇ္ဇာဆရာ ရောက်လာလတ္တံ့။ **When Cina is read Guru comes**ဟူသော စကားပုံကို အိန္ဒိယယောဂီဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ် ကျမ်းများ၌ ရေးထား၏။

ယခုအခါ သာသနာတော်နှင့် ကြုံကြိုက်နေချိန်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန် သို့ပင် ရည်မှန်းနိုင်ရကား လောကီသိဒ္ဓိ ဝိဇ္ဇာမိုရ် ဖြစ်ဘို့မှာ မခဲ ယဉ်းလှပေ။

ထွက်ရပ်ပေါက်ခြင်း ✳

ဝိဇ္ဇာပညာကို လိုက်စား၍ သိဒ္ဓိဆယ်ပါးကို ရရှိသောအခါ မိမိ၏ **Physical body** ရူပက္ခန္ဓာမှ မပျောက် ပျက် ရန် "ပြဒါးပြာစားခြင်း" "အင်းပေါက်ခြင်း" "ထုံးဆင်းခြင်း" "မီးပုံထဲသို့ဝင်ခြင်း" "တွင်းထဲသို့ထည့်ပြီး မြှုပ်နှံခြင်း"စသော နည်းများစွာထဲမှ တနည်းနည်းဖြင့်စီရင်၍ လူသား၏ အသက် နှင့် အတတ်ကိုပါ ပျောက်ပျက်ခြင်းမရှိစေဘဲ နတ်ခန္ဓာ **Astral body**နတ်၏အသက် နတ်၏တန်ခိုးများပါရသော **Hiranyaloak** ဓဒဝဝိဇ္ဇာ နတ်လောက သို့ ပြူပြင် ကူးပြောင်း သွားခြင်း၌ ပိုင်နိုင်ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။

လူသားခန္ဓာ ပကတိဖြင့် တတ်ထားသော ဝိဇ္ဇာ အတတ်ပညာများကိုပါ ဖေါက်ပြန်ပျက်စီးခြင်း မရှိရအောင် ဖိုဝင်ပြီးသည်၏အဆုံး၌ အလောင်းကောင်ဟူ၍ကျန်ရစ်ခြင်း မရှိစေရဘဲ လူစင်စစ်မှ နတ်ဝိဇ္ဇာအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

အရှင်ထွက်ဝိဇ္ဇာဓိုရ်များသည် ပကတိလူများကဲ့သို့ သွေး၊ သည်းခြေ၊ လေ၊ သလိပ်စသော ဓာတ်ဖေါက်ပြန်ခြင်းမရှိသောကြောင့် လွန်စွာ အသက်ရှည်ကြကုန်၏။ သို့သော် သက်တမ်း ငါးရာတခါ၊ တထောင်တခါ၊ တသောင်းတခါ၊ မိမ်အစ ဖိုလ်ဝင်ခဲ့သည့် နည်းအတိုင်း အသစ်ထပ်မံပြီး ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆက်လက်ခိုင်ခန့်စေရန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြရသည်။

အသေထွက် *

အသေထွက်ရပ်ပေါက်ခြင်း ဆိုသည်မှာသေသွားသူ ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းမှ တဦးဦးအားကျန်ခဲ့သူ တပည့်များက ဂုဏ်တင်လိုသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ ဆရာသည် ဖြစ်ဆဲဘဝမှ စုတိကြ၍ ဘဝတပါးသို့ ကူးပြောင်းခြင်းကိုပင် အသေထွက်သည်ဟု ဝါဒဖြန့်ပြီး ပြောဆိုခြင်းဟု ဆိုရမည်။

အရှင်ထွက်

အရှင်ထွက်မှာမူ ဖိုလ်ဝင်သော အစီအရင်အံရ (၇) ရက်ထက်မပိုသော အချိန်အတွင်း နတ်၏ ခန္ဓာအဖြစ်ကူးပြောင်း

ထွက်ရမည်ဖြစ်သည် အရှင်ထွက်၏ အလောင်းကောင်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ရှင်လျက်ရှိသော ဝိဇ္ဇာ၏ အသွင်ဖြင့် တခြားတနေရာ၌ ပြလျှင်မူ တွေ့နိုင်၏။

ဇော်ဂျီ

ဇော်ဂျီဆိုသည်မှာ ယုဇ္ဇန္တိတိ ယော ဂီ-ယုဇ္ဇန္တိယှဉ်တတ်ကုန်၏။ ဣတိ ဘသ္မာ ထို့ကြောင့် ယောဂီ-ယောဂီမည်၏။ ယ. ကို ဇ-ပြု၍ ဇော်ဂီ(ဝါ)ဇော်ဂျီဟူ၍ မည်တွင်၏။ ဇော်ဂျီဟူသည်မှာ ယောဂီဟူသော စကား (ဝါ ယောဂ-အကျင့်လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သူ၊ ယှဉ်သူဟူသော စကားမှ ဆင်းသက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သည်။သိဒ္ဓိအချို့ကို ရသောမြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာကို ဆိုလိုသည်။

ရထားသော သိဒ္ဓိများကို လူသားနှင့် သိဒ္ဓိတသားတည်းပေါင်းစပ်ပြီး ဝိဇ္ဇာဖြစ်သွားအောင် ဖိုလ်မဝင်သေးသော (ဝါ) အတတ်ပညာဖြင့် ခန္ဓာနှင့်တကွ သိဒ္ဓိကိုပါ ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိစေခြင်း၊ မပြုပြင်ရသေးသော အဆင့်၌ တည်ရှိနေရသေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဇော်ဂျီတို့ ရထားသော သိဒ္ဓိတို့သည် ဖိုဝင်ပြီး ဝိဇ္ဇာဖြစ်ပြီး သူတို့၏ သိဒ္ဓိကဲ့သို့ မခိုင်မြဲသေးသောကြောင့် ပျက်ပြယ်နိုင်သည့် အဆင့်၌ရှိသေးသည်။

ဇော်ဂျီတို့သည် လူ့အသိုင်းအဝိုင်း၌သော်၎င်း၊ အသိုင်းအဝိုင်းပြင်ပနေလိုသည့် နေရာ၌သော်၎င်း၊ နေတတ်ကြသည်။ မလိုသော သူကို မသည်၊ တွေ့လိုသောသူကို တွေ့လေ့ရှိသည်။

(ဝိဇ္ဇာအဆင့်သို့ မရောက်သေးခင် သိဒ္ဓိတစိပ်တဒေသရထားသူကို ဇော်ဂျီဟုခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။) *

တပသီ

(တပသီဆိုသည်မှာ ပြဒါးသေကို ငုံ၍ပျံသော ဝိဇ္ဇာမိုရ်ကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။) တပသီဝိဇ္ဇာတို့ကား ဓနသိဒ္ဓိ၊ ကာယသိဒ္ဓိ၊ အနုလောမသိဒ္ဓိကိုသာ စွမ်းနိုင်၏။ ဝိဇ္ဇာမယသိဒ္ဓိကိုကား မစွမ်းသေးပေ။

တပသီတို့သည် လူမနီးတောကြီးထဲ၌ ပျော်ကြ၏။ လူသတ္တဝါစသော အသေကောင်တို့၏ အရိုးကိုငှင်း၊ ကျောက်၊ သစ်သားရုပ်၊ ရွှံ့ရုပ်တို့ကိုငှင်း၊ ပြဒါးသေကို ရေစိမ်၍ ဖျန်းပက်ခြင်းဖြင့် ရှင်စေ-ပျောက်စေနိုင်၏။ ပြဒါးသေကို ခေတ်သေးပါး အရည်ကြည်လင်ရာ၌ ပစ်ချကာမျှဖြင့် ရွှေငွေအပြီးတိုင် ဖြစ်စေနိုင်၏။ ကျောက်ရုပ် ရွှံ့ရုပ်စသည်တို့ကို ယာယီအသက်ဝင်စေလျက် အရံများစွာထားပြီးမှ စံစားနေလေ့ ရှိသည်။

သည်မျှလျှင် ဝိဇ္ဇာ၏ ယေဘူယျသဘောကို တီးခေါက်မိနိုင်လောက်ပြီထင်ပါသည်။

....ဝ....

အခန်း ၂

"ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ"

ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာပညာသည် ဘာသာရေးနှင့် အနည်းငယ်ကွဲပြားသော အတတ်ပညာဖြစ်၏။ မန္တာန်၊အင်း၊အိုင်၊ ဆေးဝါးစသည့် လောကီအတတ်ပညာသက်သက်သာဖြစ်သည်။

ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာသည် ဘာသာရေးကို အလေးထားကိုးကွယ်ရင်း၊ လောကီပညာများလိုက်စားရာမှ နောက်ဆုံးမိမိအတတ်ပညာကို အားထားသူဖြစ်သည်။

သည်ဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာစခန်းသည် ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော် ကာလကရှိသော ပညာဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓမပွင့်မီကာလကပင် ရှိဟုလည်း ဆိုနိုင်သည်။ဗုဒ္ဓပင်လျှင် သည်ပညာရပ်များကို လိုက်စားခဲ့ဘူးသည်၊ နောက်မှ ပယ်သည်ဟုဆိုသည်။

သုတ်သီလက္ခန်ပါဠိတော်-ကေဝဋ္ဋသုတ်၌ "အတ္ထိခေါဘော၊ ဂန္ဓာရီနာမဝိဇ္ဇာ"အစရှိသော ဒေသနာတော်ဖြင့်....

"ဂန္ဓာရီမည်သော အတတ်သည်ရှိ၏။ စိန္တာမဏိမည်သော မန္တာန်သည်လည်းရှိ၏။ အထူးထူး အပြားပြားသော တန်ခိုးတို့ကိုလည်း ဖန်ဆင်းနိုင်၏။ သူတပါးစိတ်ကိုလည်း သိနိုင်သည်သာတည်း"ဟု အဓိပ္ပာယ်ဆောင်၍ ဟောခဲ့သည်။

(သည်ပညာသည် စိတ်ကိုအခြေခံရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာရသော အတတ်ပညာဖြစ်သည်။) ✳

ဤအတတ်ပညာတွင် ပုဗ္ဗကရဏနှင့် အဘိစာရဟူ၍ အပိုင်းကြီးနှစ်ပိုင်းပါဝင်လျက်ရှိ၏။ (ပထမပိုင်းဖြစ်သော ပုဗ္ဗကရဏဆိုသည်မှာ "သမာဓိ"တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်းဖြစ်သည်။ ဒုတိယပိုင်းဖြစ်သော အဘိစာရဆိုသည်မှာ အတတ်ကိုလေ့ကျင့်ခြင်း (ဝါ)အားထုတ်ခြင်း အပိုင်းဖြစ်သည်။)

စိတ်အာရုံမပျံ့လွင့်စေရန်၊ စိတ်အာရုံတနေရာတည်း၌ စူးစိုက်ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ရန် ကသိုဏ်းပရိကံကိုပြုရသော စိတ်ကိုအခြေခံသည့် ပညာတည်း။

ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာပညာ၌ (၁) မန္တဝိဇ္ဇာ-အင်း၊အိုင်၊ ခါးလှဲ့၊လက်ဖွဲ့မှ ခွဲထွက်သော ဂါထာမန္တာန် မန္တရား မန်းမှုတ်ခြင်းပညာ။

(၂) ဩသဓဝိဇ္ဇာ-သစ်ဥ၊သစ်ဖု၊ဆေးမြစ်၊ အခေါက်၊ အပွင့်၊ အရွက်၊အသီးတို့ ပေါင်းစု၍ ဂြိုဟ်နက္ခတ်ခါးပတ် အလိုက်တွက်ချက်ပြီး စီရင်ရသော အတတ်ပညာဖြစ်သည်။ သိဒ္ဓိ ၁၈-ပါး ပေါက်နိုင်၍ ဆေးဝိဇ္ဇာဓိုရ်ဟုခေါ်သည်။

ဓာတုဝိဇ္ဇာ-ဒါန်၊ နာ၊ဘင်၊ဂျုတ်၊သံ၊ သွတ်၊ ဘော်၊ရွှေ၊ ပြဒါး ရုပ်ဓာတ်ကိုးပါး၊နာမ်ဓာတ်ကိုးပါးတို့ကိုမီးဖြင့် ဖားစား၍သိဒ္ဓိ- ၁၀ပါးပေါက်နိုင်ပြီး ၎င်းကိုဓာတုဝိဇ္ဇာဓိုရ်ဟုခေါ်သည်။

ဓါတုဗေဒ ဓါတ်သဘော ပေါင်းစပ်ခြင်းအတတ်ဖြင့် မီးနေ၊ မီးတား၊ မီးသွား ဓါတ်ကြီးလေးပါးတို့ကို အားထုတ် ကြည့်ရှု လုပ်ကိုင်ရသော အတတ်ပညာဖြစ်သည်။

သိပ္ပံပညာသည် မူလအဂ္ဂိယတ် (**Alchemy**) မှ ဓါတုဗေဒ (**Chemistry**) သို့ ပြောင်းလဲလာခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ စဘင်ကူးပြောင်းဆောင်ရွက်သူမှာ မန်းစဘားနယ် လစ်စမိုမြို့၌ အေဒီ၁၆၂၇-ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည့် "ရောဘတ် ဘွိုင်း"ဆိုသူ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးပေတည်း။ သူသည်၁၆၆၀-ခုနှစ်တွင် လေ၏ဖိနှိပ်အား သိပ္ပံကျမ်း တစောင်ကို ပြုစုခဲ့သည်။

ဓါတ်စပ်ပုံစပ်နည်း အချိုးအစား အခြင်အတွယ်တို့ကို တိကျစွာပြုလုပ်နိုင်သော်လည်း မီးနေမီးတား အရာ၌ ဥာဏ်ဓာတ်စားရသောပညာဖြစ်၍ ပုံသေဓားချပြုလုပ်၍မဖြစ်နိုင်၊ ဥာဏ်နုသူတို့ မလုပ်နိုင်သော အတတ်မျိုးဖြစ်သည်။

အကျင့်သိက္ခာ မစောင့်စည်းနိုင်သူတို့ တတ်မြောက်သွားပါက အများအားဖြင့် ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။

စိတ်စင်ကြယ်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းခြင်း၊ ဥာဏ်ထက်မျက်ခြင်း၊ သတိကောင်းခြင်း၊ လုံ့လထကြွမှုရှိခြင်း၊ သည်းခံတတ်ခြင်း၊ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်း၊ မေတ္တာစိတ်ရှိခြင်း၊ သူတပါးအား ကူညီလိုခြင်း၊ ကျန်းမာရေး အထောက်အကူ ပြုနိုင်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသူတို့သာနီးစပ်သော ပညာဖြစ်သည်။

သို့သော် "မသိလျှင်ကျယ်၊ သိလျှင်လွယ်သောပညာ" ဖြစ်သည်။

သတ္တက္ခတ္တုံဓါတ်ပေါင်းသည် အဆိပ်မျိုး ဟူသမျှတို့ကို နှိမ်နင်းပုံနှင့် ရေလဲဖြင့်သုံးပါက ရောဂါ အမျိုးမျိုးတို့ကို နိုင်နင်းကြောင်း ကိုယ်တွေ့များစွာရှိသည်။

မှတ်ချက်။ ။သန့်စင်သော စေတနာဖြင့် ကိုယ်တိုင် အချိန်များစွာယူပြီး ကစားခဲ့သော ဓါတ်လုံးလမ်းကို "ကိုယ်တွေ့အဂ္ဂိယတ်" စာအုပ်တွင် ဖေါ်သင့် ဖေါ်ထိုက်သည့် နည်း လမ်း

ကောင်းများဖြင့် သီးသန့် ဖေါ်ထုတ်ပေး ပါမည်။

မဟာဂန္ဓာရီပညာ၌ မန္တာန်သည် အရေး အကြီးဆုံး သော နေရာ၌ပါဝင်၏။ အဓိကဖြစ်သည်ဟုဆိုရမည်။ သို့သော် အတိ စာရ မန္တရအပိုင်း၌ (မန္တာန် ချွတ်နေစဉ်အကျင့်း မူလ ကသိုဏ်း ပရိကံကိုပင် အာရုံယူထားရသည်- သတိပြုစရာ။) ✱

သို့မှသာ စိတ် အစွမ်း(ဝါ) ဆွဲငင်ခေါ်(ဝါ) စိတ်တန်ခိုး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။

မန္တာန်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်၍ အောက်ပါအကျိုးထူး (၅) ချက်ကို ခံစားနိုင်သည်။

၁။ စိတ်ကိုတနေရာတည်း၌ ချုပ်ထိန်းထားနိုင်ခြင်း။
၂။ အခြားသောလောက(ဝါ) ဒေဝလောကတို့နှင့် ထူးခြားသော ဆက်သွယ်မှုကို ရနိုင်ခြင်း။
၃။ စိတ်ထဲ၌ ကိန်းဝပ်နေသောသတ္တိထူးများပေါ် ထွက်လာခြင်း။
၄။ ဒေဝလောက၏ ဘာသာစကားတို့ကို သိနိုင်ခွင့် ရှိခြင်း။
၅။ တပါးသူတို့၏စိတ်ကို မိမိစိတ်ဖြင့်လွှမ်းမိုး၍ သိ နိုင်စွမ်းရှိလာခြင်း စသည့် အကျိုးကျေးဇူးများ ဖြစ်သည်။

ဂန္ဓာရီအတတ်၌ မန္တာန်သည် အသက်နှင့်တူ၍၊ သမထသည် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်သူ၏။

ကသိုဏ်းနှင့် မန္တာန်နှစ်ရပ်ပေါင်းစပ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာရသောကြောင့် မန္တာန်ကိုနုတ်ပယ်၍ မရသလို၊ ကသိုဏ်းကိုလည်း နုတ်ပယ်၍မရကြောင်း မှတ်ထားရမည်။

သည်နေရာတွင် စိတ်၏ ပဓာနအခဏ်းကို သတိပြုမိကြပေလိမ့်မည်။

စိတ်သည် လောက၌အမြန်းကြယ်ဆုံး၊ လောက၌ စိတ်ထက်ဆန်းကြယ်သောအရာသည် မရှိဟုဆိုရမည်။

ဗုဒ္ဓက "အနန္တာစိတ်ထက် ဆန်းကြယ်သောအရာကို လောက၌ ငါမမြင်ချေ"ဟု မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သည်။

စိတ်သည် အရာခပ်သိမ်းကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည်။ ထို့အတူ စိတ်ကိုမှီ၍ဖြစ်ပေါ်လာရသော အတတ်ပညာသည်လည်း အရာခပ်သိမ်းကိုလွှမ်းမိုးနိုင်၏။ စေစားနိုင်၏။ ချုပ်ကိုင်ထားနိုင်၏။

စိတ်ကို လေ့ကျင့် ထားခြင်းဖြင့် စိတ်၌ ကိန်းဝပ် နေသော ပင်ကိုယ်သတ္တိ (Superman Power) သတ္တိထူး တမျိုး ထွက်ပေါ်လာရသည်။ ယင်းကို စိတ်တန်ခိုးဟုခေါ်သည်။

ပင်ကိုယ်သတ္တိထူးမှာ လူတိုင်း၏ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်နေ၏။ စိတ်လေ့ကျင့်မှုမရှိက ပေါ်ထွက်မလာနိုင်၊ သေသည့်တိုင်တိမ်မြုပ်နေမည်။ လေ့ကျင့်မှု ရှိမှသာ နိုးကြားထကြွလာမည်။

စိတ်သည် အရာခပ်သိမ်းကို အာရုံပြုနိုင်၏။ စိတ်ထက် လျင်မြန်သောအရာသည် ဤလောက၌ မရှိချေ။

စိတ်သည် မျက်စိဘမိုက်၊ လျှပ်တပြက်အတွင်း၌ အပိုရှိသမျှကို စကြဝဠာပေါင်း အသင်္ချေ အနန္တတို့ကို လှည့်ပတ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

အနောက်တိုင်း စိတ်ပညာရှင်များကစိတ်ဘွင်ဆန္ဒ၊ ဆင်ခြင်တုံတရား၊ မှတ်ဉာဏ်၊ စဉ်းစားဉာဏ် စသည်တို့ပါဝင်၍ လေ့ကျင့်ပေးလေ အကျိုးရှိလေဟုဆိုသည်။

စိတ်၏အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ကိန်းဝပ် နေသော ပင်ကိုယ်သတ္တိထူးသည် အလွန်ဆန်းကြယ်၏။ အလွန်ဘန်ခိုးကြီးမား၏။သည်ဆန်းကြယ်မှုဘန်ခိုးများကို မဘင်ပြမီ စိတ်ဘန်ခိုးရှင်ဖြစ်အောင်အားထုတ် လိုသူများ အတွက် သိထားသိသင့်သော အခြေခံအချက်များကို အမြွက်မျှတင်ပြလိုပေသည်။

ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အောက်မေ့လျက် မိဘဆရာတို့၏ကျေးဇူးကို အထူးနားလည်ဘို့လိုသည်။

"လက်ဦးဆရာ၊ မည်ထိုက်စွာသား၊ ပုဗ္ဗာစရိယ မိန္နှင့်ဖ" ဟူသောစကားအတိုင်း မိဘသည် မိမိသားသမီးများကို ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်မှစ၍ ကျွေးမွေးသုဘ်သင် ဆုံးမဩဝါဒများ ပေးသနားခဲ့သည်။ အသိအလိမ္မာတိုးအောင် လမ်းညွှန်ပြပေးသည်။

မိဘတို့သည် မိမိတို့ရင်သွေးကို ပိုးမွေးသလို မွေ့ခဲ့ရသည်။ မိခင်ဝမ်းကြာတိုက်၌ နေခဲ့ရစဉ်ကလည်း နေခြည်ကြောင့်လည်း

မညှိုးရအောင်၊ ဆစ်ပိုးလည်း မထိုးရအောင် စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ ပင္ဂိသန္ဓေလွယ်ရစဉ် အခနအထိုင် အစား အသောက်မှစ၍ အစစ အရာရာ ဆင်ခြင်ကာ မွေးခဲ့ရသည်။ သင်းချိုင်းကို တနေ့သုံးခါ မျက်စောင်းထိုး၍ မွေးခဲ့ရသည်ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။

ဒါကြောင့် "မြင့်မိုရ်တောင်ဦး၊ မကကျူးသည့်၊ ကျေးဇူးကြီးလှ၊ မိ နှင့် ဘ"ဟု ပညာရှင်တို့ ဆိုထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်မျှ ကြီးမားသော မိဘမေတ္တာကို သိနားလည် နိုင်၍ အကျိုးရှိခဲ့ရသူများကား ဇာတ်နိပါတ်တော်များတွင် အနန္တ—

ဘုရားအလောင်း သုဝဏ္ဏသျှံသည် မိဘ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို အထူးသိသူဖြစ်၏။ မျက်မမြင်မိဘနှစ်ပါးကို အလုပ်အကျွေးပြု၏။ သည်ကျေးဇူးကြောင့် မြှားခဒဏ်ရာ ကင်းပျောက်ရသည်၊ မိဘနှစ်ပါးမှာလည်း မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရခဲ့ဘူးသည်။

ကျော့ကွင်း မိရှာသော ဓေဒါရ ကျေးမင်းသည် "ကြွေးဟောင်း မြီဟောင်းကိုလည်းဆပ်သည်။ ကြွေးသစ်မြီသစ်များကိုလည်း ချသည်"ဟုဆို၏။ ထိုအဓိပ္ပါယ်ကို လယ်ရှင် ပုဏ္ဏားကြီးက အနက်ဖွင့်ဆိုခိုင်းရာ- "အိုမင်းမစွမ်းရှိသော မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည် မိမိ၌ထင်လျက်ရှိသော ကျွေးမြီဟောင်းကို ဆပ်ခြင်းမည်ပါသည်။ မိမိချင်သွေးများကို လုပ်ကျွေးခြင်းသည် ကြွေးသစ်မည်ပါသည်"ဟုရှင်းပြရာ ကျော့ကွင်းမှလွတ်မြောက်ရသည်။ ကောက်နှံကလေးတို့ကိုလည်း အလိုရှိသလောက် စားသုံးခွင့်ရသည်။

မိဘကျေးဇူးကိုသိ၍ အကျိုးထူးများ ခံစားရသလို၊ မိဘ ကျေးဇူးထမ်းခဲ့ဘူး၍ ဒုက္ခဆင်းရဲခံရသော ထုံးဟောင်းသာဓက လည်း ... များ ...ပင်ရှိလေ၏။

လက်ဝဲတော်ရံ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် တန်ခိုးအရာ ဧ ဒဂ်ရ၏။ သို့သော် ခိုးသားငါးရာတို့၏ ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက်ခံရ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်လားရသည်။ ဤသို့ပရိနိဗ္ဗာန်စံရခြင်းမှာ နုစဉ်အခါ မယား၏ စကားကို ယုံမှား၍ မိခင်အိုအား ရိုက်ပုတ်နှိပ်စက် ခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝဋ်ကြွေးဆိုသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘုရားသော်မှ မရှောင်ကွင်းနိုင်၊ နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန် ...ခါနီး ရေကြည်တော်မျှ မမှီဝဲနိုင်ရှာပေ။

သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်များအဘို့မူ ပြောဘွယ်ရာမရှိပြီ။

ထို့ကြောင့်(ပညာစခန်း-ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာလမ်းကို လိုက်တော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့် မိဘနှစ်ပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကိုအထူး သိအပ်လှပေသည်။) ✳

မိဘနှစ်ပါး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့်အတူ အနန္တငါးပါးဂိုဏ်းဝင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်နှင့် တရား၊ သံဃာ၊ဆရာ-သမားများ ကို စိုးစိမျှမပြစ်မှားမိဘို့နှင့် ဂုဏ်ကျေးဇူးများကို အထပ်ထပ် သိဘို့ ရှေးဦးစွာ ကြိုးစားသင့်လှသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်....

(မြန်မာ့ဝိဇ္ဇာဂန္ဓာရီပညာရပ်များကို အပ်နှံရာတွင် ရှေးဦးစွာ ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားစေပြီးမှ အပ်နှံရိုးရှိသည်။)

သည်နေရာတွင် စောဒကတက်စရာရှိ၏။

ဝိဇ္ဇာပညာဆိုသည်မှာ ရတနာသုံးပါးနှင့်မဆိုင်။ လောကီအတတ်ပညာများသာဖြစ်သည်။ ပညာရပ်ကို သဘောပေါက်တတ်သိလျှင် သိဒ္ဓိနှင့် ပြည့်စုံနိုင်သည်သာဖြစ်၏ ရတနာသုံးပါးမြဲသော်လည်း ဝိဇ္ဇာပညာကို သဘောမပေါက်၊ တတ်သိနားလည်ခြင်းမရှိလျှင် သိဒ္ဓိစခန်းမပြည့်စုံနိုင်ဟု ဆိုစရာအကြောင်းရှိသည်။

မှန်၏။

ဝိဇ္ဇာပညာနှင့် ဘာသာအယူဝါဒတို့သည် တသီးတခြားစီစကန့်စီဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် လောကီဝိဇ္ဇာပညာကို သူတော်ကောင်းပင်ဖြစ်စေ၊ သူယုတ်မာပင်ဖြစ်စေ တတ်သိနားလည်အောင် ကြိုးစားသူမှန်လျှင် ခံစားရမည်သာဖြစ်သည်။

သို့သော်လမ်းကြောင်း နှစ်မွာခွဲထား၏။

*(ရတနာသုံးပါးမြဲ၍ သီလ-သမာဓိနှင့်လည်း ပြည့်စုံသူကဝိဇ္ဇာပညာကို လိုက်စားလျှင် "အထက်လမ်းဆရာ"ဟု သမုတ်ကြ၍/ရတနာသုံးပါးကို ဘေးချိတ်ထားကာ ဘယ်သူသေသေ-ငတေမာလျှင် ပြီးရောသဘောထားသူများကို "အောက်လမ်းဆရာ"ဟု သမုတ်ကြသည်။)

သည်လိုအထက်လမ်း အောက်လမ်းဟူ၍ လမ်းနှစ်မွာရှိသဖြင့်မသမာသူများလက်ဝယ်သို့ ဝိဇ္ဇာပညာရောက်သွားခြင်းအားဖြင့်လောကကြီးပျက်စီး ဆိတ်သုဉ်းဖွယ်ရာရှိသည်။ ထိုသို့ဝိဇ္ဇာပညာ

ကို ခုတုံးလုပ်ပြီး သူတထူးအား ဒုက္ခပေးမည်ကို မလိုလားသည့် အတကြောင်း၊သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စေရန် ရည်သန်၍ တကြောင်း၊ ဝိဇ္ဇာပညာကို ဖြန့်ဝေကြသော ဆရာသူမွန်တို့အား "သစ္စာခံပညာ"အဖြစ် လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့် ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ ယုံကြည်ချက်နှင့် ခံယူချက်အရ မတရားသော အလုပ်ကို မလုပ်မိကြစေရန် တပည့်များကို ရှေးဦးစွာ ရတနာသုံးပါးဦးထိပ်ထားစေပြီး ပညာပေးကြခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တန်ခိုးရှင်လမ်းသို့ လိုက်လိုသည်ဖြစ်စေ၊ မလိုက်ဘဲနေလိုသူဖြစ်စေ-လူဆိုသည်မှာ-ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာစခန်းများကို အားထုတ်ဘို့တာဝန်ရှိသည်။ လူမှန်လျှင် ငါးပါးထိန်းရမည်။ သို့မှသာကုသိုလ်ဖြစ်၍၊ မထိန်းဘဲ ကျူးလွန်ဖေါက်ဖျက်လျှင် အကုသိုလ်ဖြစ်မည်။

ထို့ကြောင့်(ရှေးဦးစွာ အနန္တငါးပါး၊ဘုရား၊ တရား၊သံဃာ၊ မိဘ ဆရာသမားဂုဏ်ကျေးဇူးကို မပြတ်အောက်မေ့လျက် ဒါန၊ သီလ၊ဘာဝနာ၊အမြဲပွားများပြီး ငါးပါးထိန်းနိုင်လျှင် တန်ခိုးရှင်ဖြစ်ဘို့ လမ်းမဝေးတော့ဟု ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပေသည်)

....o....

အခန်း ၃

"စိတ်တန်ခိုးရှင်"

တန်ခိုးရှင်ဆိုတာဘာလဲ။

"ဣဇ္ဈန္တိ သတ္တာ ယထိစ္ဆိတံ ယထာစိန္တိတံ ဧတာယာတိ ဣဒ္ဓိ"

ဧတာယ-တရားသဘောဖြင့်၊ သတ္တာ-သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ယတိစ္ဆိတံ မိမိတို့အလိုရှိသည့်အတိုင်း၊ ယထာစိန္တိတံ မိမိတို့ ကြံစည်သည့်အတိုင်း ဣဇ္ဈန္တိ ပြီးမြောက် အောင်မြင်တတ်ကုန်၏။ ဣတိတသ္မာ-ထိုသို့ ပြီးမြောက် အောင်မြင်ကြောင်းဖြစ်သော သတ္တိကြောင့် ဣဒ္ဓိ-တန်ခိုး ဣဒ္ဓိမည်၏။

တန်ခိုးကို ပါဠိဘာသာဖြင့် ဣဒ္ဓိ ခေါ်သည်။ မည်သည့်အရာ ခပ်သိမ်းမဆို အလိုရှိတိုင်း ကြံစည်တိုင်းပြီးမြောက်ခြင်းကို တန်ခိုးဟုခေါ်သည်။

သိဒ္ဓိဆိုသည်မှာလည်း ပြီးမြောက်ခြင်း အဓိပ္ပါယ်ရ၍ တန်ခိုးပင်ဖြစ်သည်။

မူလဓါတ်ရင်းနှစ်ပါးဖြစ်သော ရုပ်ဓါတ်၊နာမ်ဓါတ် ကိန်းရာ လူတိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်းတွင် တန်ခိုးမျိုးစေ့များ အသီးသီးပါရှိကြသည်။ ထိုတန်ခိုးကို ကြီးပွားအောင်၊ အသုံးချတတ်ဘို့လိုသည်။တန်ခိုးအစွမ်းကို မထုတ်ဖေါ်နိုင်လျှင် တန်ခိုးမျိုးစေ့သည် အချည်းနှီးပြုန်းတီးသွားမည်သာဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မိမိရရှိထားသော တန်ခိုးကြီးထွားစေရန်၊ အာသာ ဆန္ဒကြီးခြင်း၊ စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်၍ ဇွဲသန်ခြင်း၊ လုံ့လဝီရိယရှိခြင်း၊ အသိဉာဏ်စူးစိုက်ခြင်းရှိဘို့လိုသည်။

သည်အချက် လေးချက် ကို အဘိဓမ္မာ ဝိဘင်း ပါဠိတော်ကြီး၌ "ဣဒ္ဓိပါဒ" ဟု ခေါ်သည်။ ပဋ္ဌာန် ပါဠိတော်ကြီး၌ "အဓိပတိ" ဟုခေါ်သည်။

ဣဒ္ဓိပါဒဆိုသည်မှာ ဣဒ္ဓိတန်ခိုး+ပါဒ=အခြေဟုအနက်ရ၏။ တန်ခိုး၏ အခြေခံဟုဆိုလိုသည်။(တန်ခိုးနှင့် ဣဒ္ဓိပါဒ်ကို တွဲ၍ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ဟုအသုံးများသည်)။

အဓိပတိဆိုသည်မှာ အကြီးအမှူး၊ အချုပ် အချာပိုင်ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။

တန်ခိုးကိုမွေးမြူသိမ်းဆည်းတတ်လျှင် အလိုရှိရာတန်ခိုးဖြင့် အသုံးချနိုင်သည်။ ဖေါ်ပြပါအချက်လေးချက်အနက် တပါးပါးကို ပြည့်စုံအောင် တစူးစိုက်စိုက် လုပ်နိုင်လျှင် "တန်ခိုးရှင်" ဖြစ်လာနိုင်သည်။

အဟိတ်။ ဒွိဟိတ်။ တိဟိတ်ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးမျိုးရှိသည်။ အဟိတ်တန်ခိုးထက် ဒွိဟိတ်တန်ခိုးကထက်မြက်၏။ ဒွိဟိတ်တန်ခိုးထက် တိဟိတ်တန်ခိုးကသာလွန်ထက်မြက်သည်။

လိုအင်ဆန္ဒပြင်းပြစွာဖြင့် အမြဲမပြတ် ကြိုးစားနေလျှင် ဆန္ဒမာတ်ရင်းထက်သန်လာသည်နှင့်အမျှ အမှုပြီးပြည့်စုံကာ အောင်မြင်ခံစားနိုင်သည်။ ဆက္ကနိပါ(အာသက်ဇာတ်)ကိုကြည့်လျှင် ဆန္ဒတခုတည်းဖြင့် တန်ခိုးပြည့်စုံနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ သိနိုင်သည်။

တစုံတခုသောအာရုံ၌ သမာဓိကြီး စွာနှင့် စူးစိုက်ထားရမည်။ အာရုံပေါ်၌ စိတ်စူးစိုက်ခြင်းပြုရာတွင် မှုန်ဘီလူး အလင်းရောင်မရွေ့မပြောင်း တနေရာတည်း၌ စိုက်ထားခြင်းကျရောက်နေစေခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုသည်။

သမာဓိအား ကောင်းလာသောအခါ မည်သည့်အရာပေါ်မှာမဆို အာရုံစူးစိုက်၍ လိုရာဖန်တီးနိုင်သည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်ခြင်းကို ညှို့သည်ခေါ်သည်။ စိတ်စူးစိုက်ချက်ဒဏ် ပြင်းထန်သည်နှင့်အမျှ မိမိအလိုရှိတိုင်း ပြည့်စုံအောင် ဖန်တီးနိုင်သည်။

အရေးကြီးသောအချက်ကား ဝိရိယရှိဘို့ပင်။

ပျင်းရိသောစိတ်၊ အလျှော့ပေးလိုသောစိတ်ကို ပယ်ရှားကာ မလျှော့သောဝိရိယဖြင့် ကြိုးစားပါလျှင် မုချအကျိုးထူးခံစားရမည်ဖြစ်သည်။ စိတ်တန်ခိုးရှင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

စိတ်သည်အချုပ်အခြာဖြစ်၏။ ဝိရိယသည်အားပေးနှိုးဆော်သူဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယ လောကီဆရာကြီးတို့က ထိုတန်ခိုးများကို ယောဂသိဒ္ဓိဟုခေါ်သည်။

အနောက်တိုင်းသားတို့က ဝိလ်ပါဝါ* (**Will Power**) ဟုခေါ်သည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားကလည်း အလွန်နက်နဲတော အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကြီးမှာပင် စိတ်တန်ခိုး အစွမ်းသတ္တိကို အထူးဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

စိတ္တေန၊နီယျတေလောကော၊
စိတ္တေန ပရိကဿတိ။
ဝိတ္တဿဧကဓမ္မဿ၊
သဗ္ဗေဝသအန္ဒဂူ။ ။*
(သံယုတ္တနိကာယ်သုတ္တန်ပါဠိတော်ကြီး)

စိတ္တေန စိတ်ခေတ်သည် လောကော၊ ဤလောကကြီးကို နီယျတေဆောင်အပ်၏။ စိတ္တေန-စိတ်သည်လောကော၊ လောကကြီးကို ပရိကဿတီဆွဲငင်အပ်၏။ ဧကဓမ္မဿတရား တခုတည်းဖြစ်သော စိတ္တဿစိတ်၏ ဝသံအလိုနိုင်ငံသို့ သဗ္ဗေဝအလုံးစုံ ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည်သာလျှင် အနွဂူအစဉ်တစိုက်အမြဲလိုက်၍ နေကြကုန်၏။

ဆိုလိုသည်မှာ "လောကကြီးကို စိတ်ကဆွဲဆောင် မောင်းနှင်နေ၏။ စိတ်တခု၏အလိုသို့ အလုံးစုံလိုက်ပါနေသည်" ဟု အနက်ရသည်။

လူတို့သည် များသောအားဖြင့် စိတ်တန်ခိုး စွမ်းအားကို မသိကြ။ အသုံးမချတတ်ကြချေ။ တန်ခိုးကြီးအောင် စိတ်ကိုလည်း မပြုပြင်မဖန်တီး၊ မကြိုးစား၊နားမလည်အောင်ပြုသူကား ရှားလှချေ၏။

စိတ်ကဖန်တီး၍ ကြီးကျယ်သော ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ဆင်ခြင်နိုင်သည်။ လောက၌ လူတို့ဖန်တီးသော ဆန်းကြယ်သည့် အရာဝတ္ထုမှန်သမျှသည် စိတ်ကစေခိုင်းချက်ဖြင့် လက်တလုပ်လိုက်သော အရာများဖြစ်သည်။

စိတ်တည်းဟူသော နာမ်ဓာတ်သည် စေခိုင်းသူဖြစ်၍၊ ရုပ်ဓာတ်သည် လိုက်ပါလုပ်ဆောင်ပေးရသူဖြစ်သည်။ စိတ်၏ စေ့ဆော်မှုဖြင့် စိတ္တဇရုပ်များဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အဘိဓမ္မာပဋ္ဌာန်းနည်းကိုသိလျှင် စိတ်၏ဘန်ခိုးကြီးပုံ၊စိတ္တဇရုပ်တို့၏ လုပ်ကိုင်ပုံများကို ထင်ရှားစွာသိမြင်နိုင်သည်။

စိတ်လောက် ဆန်းကြယ်သော အရာသည် လောကတွင်မရှိပြီ။ စိတ်သည်ဆန်းကြယ်လွန်းသောကြောင့် ကမ္ဘာလောကကြီးတွင် အံ့ဘနန်းအဆန်းတကြယ်တွေ ပေါ်ပေါက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

(အဘိဉာဏ် တန်ခိုးများ ဆိုသည်မှာ) စိတ်ကို လေ့ကျင့်ထိန်းသိမ်းပြီး ယောဂီနည်းလမ်းများဖြင့် အသုံးပြုခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ လောကုတ္တရာလမ်းသို့ လိုက်သွားသောအခါ အရဟတ္တမဂ်ဖိုလ်တိုင်အောင် အစွမ်းထက်၏။

စိတ်တန်ခိုးကြီးအောင် ဖန်တီးရန်အချက်ကြီး ငါးချက်နှင့်ပြည့်စုံဘို့လိုသည်။

၁။ သဒ္ဓါ-အမှန်ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ရမည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲယုံကြည်ခြင်း။

၂။ မညနာ-သို့လော သို့လော တွေးတော ယိမ်းယိုင်ခြင်းမရှိဘဲမုချဖြစ်ရမည်ဟုအစွဲအမှတ်ထင်ခြင်း။

၃။ အဓိဋ္ဌာန-ရည်ရွယ် ထားသည့် အတိုင်း ပြီးစီးထမြောက်အောင်မြင်အောင် ဆုံးဖြတ်အဓိဋ္ဌာန်ခြင်း။

၄။ သစ္စာ-အမှန်ကိုသာပြုလုပ်ပြောဆိုခြင်း။

၅။ သမာဓိ-တည်ကြည်ခြင်း။

သည်အင်္ဂါရပ်ငါးပါးနှင့်ပြည့်စုံပါမှ စိတ်တန်ခိုးရှင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

သမာဓိဓာတ် ခိုင်မာသောသူအတွက် တန်ခိုးမှာ အလိုလိုရှိလာ၏။ ဥဒ္ဒစ္စများ၍ လှုပ်ရှားလွန်းသော စိတ်ရှိသူတို့အဖို့ တန်ခိုးသိဒ္ဓိထူထောင်ရန် ခဲယဉ်းသည်။

ထို့ကြောင့် အာရုံအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှုမဖြစ်နိုင်အောင် ရှေးဦးစွာ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာဖို့ အရေးကြီးသည်။ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန်လိုသည်။

စိတ်တန်ခိုးကြီးမားလာလျှင် အရာရာကိုဖန်တီးနိုင်ကြောင်းတင်ပြခဲ့ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့၏စိတ်တန်ခိုးရှိလာအောင် တနည်းအားဖြင့် အလုံးစုံသော သိဒ္ဓိပြီးစီးအောင် ထူထောင်သင့်လှပေသည်။

....o....

အခန်း ၄

ကမ္ဘာကြီးပျက်ပုံနှင့်ပြန်ဖြစ်လာပုံ

သည်ကမ္ဘာကြီး မဖြစ်ပေါ်မီ အနန္တရ ဒုတိယကမ္ဘာကြီးကို မီးများလောင်ကျွမ်း၍ အားလုံးပျက်စီးခဲ့သည်။ စကြာဝဠာ ကုဋေတသိန်းလုံး ဘာမျှမကျန်အောင် မီးလောင်၍ ပျက်စီးချုပ်ပျောက်ခဲ့ရသည်။

စကြာဝဠာ ကုဋေတသိန်းကိုခံထားသော ယူဇနာလေးသိန်းရှစ်သောင်း အထုရှိသည့် စကြာဝဠာခံ ရေပြင်ကြီးမှာလည်း နှင်းပေါက်လောက်မျှ မကျန်အောင် အားလုံး ခန်းခြောက်ရပျောက်ကွယ်ကုန်သည်။

လူ့ဘုံ-နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ ပထမစျာန်ဗြဟ္မာ့ဘုံ သုံးဘုံထိ ရှိရှိသမျှအစိုင်အခဲ၊ ရုပ်ဝတ္ထုအားလုံး မီးလောင်ကုန်သည်။ မီးသွေးမျှပင်မကျန်ပြီ။ ပြာကအစအားလုံးချုပ်ပျောက်ကုန်၏။

အထက်ကောင်းကင်နှင့် အောက်ကောင်းကင် တစပ်ဘည်း ထပ်လျက် ဟာလာဟင်းလင်း အမိုက်တိုက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ အပါယ်လေးဘုံသတ္တဝါ၊ လူသတ္တဝါ၊ နတ်သတ္တဝါ၊ ပဥ္စမဈာန်ဘုံဖြဟ္မာ သတ္တဝါတွေကလည်း အကုန်လုံး သေကြေပျောက်ပျက်လျက် အထက်တတိယဈာန် ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်ကြကာ ဗြဟ္မာတွေချည်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏၊ အများအားဖြင့် အာဘဿရ ဗြဟ္မာ့ဘုံသို့ ရောက်ကြသည်။

မီးလောင်ပြင် ဟာလာဟင်းလင်းကြီး ထဲတွင် မှောင်ရပ် မီးကလာပ်များသာ ကျန်ရှိသည်။ မှောင်ရပ် မီးကလာပ်သည် သေးလွန်း၍ ရုပ်ဟူ၍ပင် မခေါ်ဆို၊ မရေတွက်နိုင်။ ကောင်းကင်အာကာသဓာတ်ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုရေတွက်ကြ၏။

ယင်းသို့ မီးများလောင်ကျွမ်း၍ ပျက်စီးပြီးနောက် ကာလရှည်ကြာစွာနေပြီးသောအခါ အထက်ပိုင်း မှောင်ရုပ်မီးကလာပ်တို့က အအေးလွန်ကဲ၍ အောက်ပိုင်းမှောင်ရုပ် မီးကလာပ်တို့က အပူလွန်ကဲပြီး အထက်သို့တက်လာရာ အအေးမီး (သီတမီး)နှင့် တွေ့ထိ၍ ချွေးပြန်လျက် အရည်များ ပြောင်းလဲပြီး မိုးရွာချသည်။

အာကာသဥ္စာဘုံများ

ထိုမိုးသည် ယူဇနာ ကိုးသိန်းခြောက်သောင်း အထုရှိသော လေပြင်ကြီးကိုဖြတ်၍ အထက်ပဥ္စမဈာန် ဗြဟ္မာ့ဘုံသုံးဘုံ အထိ၊

နံဘေးထက်ဝန်းကျင်ကိုလည်း စကြာဝဠာကုဋေ ဘသိန်းတိုင်တိုင် မီးလောင်ရာ ဌာနအကုန်လုံးတွင် ရေများပြည့်လွှမ်းစေ၏။

ထိုရေများသည် လှိုင်းထလျက်၊ အနယ်ကျလျက်၊ ပျစ်လျက် တဖြည်းဖြည်း ခန်း၍ခြောက်၍ လျော့ကျလာသဖြင့် ကာလ ရှည်ကြာသော အခါ ပဋ္ဌမဈာန်ဗြဟ္မာ့ဘုံ နေရာ အောက်သို့ ရောက်၏။

ထိုအခါ ပဌမဈာန်ဘုံနေရာ၌ သတ္တဝါများကင်းမဲ့နေသော ဗြဟ္မာ့ဘုံဗိမာန်ကြီး ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သည်တွင် အထက်ဗြဟ္မာ့ဘုံတို့မှ ဗြဟ္မာသတ္တဝါတို့ မရဏုပ္ပတ္တိ သုံးပါး အနက်တပါးပါးဖြင့် စုတေသေဆုံးပြီး ထိုဘုံဗိမာန်သို့ ရောက် ကာ ဗြဟ္မာဖြစ်သွားသည်။

ဤကား ပျက်စီးဆိတ်သုဉ်းသွားသောလောကကြီး အသစ် တဖန်ဖြစ်ပေါ်တည်ထောင်လာပုံတည်း။

ထိုသို့ ရေများတဖြည်းဖြည်းခန်း၍ လျော့ကျ၍ လာသဖြင့် ဝသဝတ္တိ နတ်ဘုံနေရာသို့ ရောက်လျှင် ထိုဝသဝတ္တိ နတ်ဘုံ နေရာ၌ သတ္တဝါများ ကင်းမဲ့လျက် ရှိသော နတ်ဘုံဗိမာန်ကြီး ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ အထက်ဗြဟ္မာဘုံတို့မှဗြဟ္မာတို့စုတေဆုံး၍သတ္တဝါ မရှိသော ဤနတ်ဘုံဗိမာန်တွင် ဝသဝတ္တိ နတ်များ ဖြစ်ကြ ကုန်သည်။

ထိုသို့အားဖြင့် ရေများလျော့ကျ- ခန်းခြောက်၍ အစဉ် အတိုင်း နိမ္မာနရတိနတ်ဘုံ၊ တုသိတာနတ်ဘုံ၊ ယာမာနတ်ဘုံ

တို့ ဖြစ်ပေါ် လာကြသည်။ ထိုဘုံများသည် ဆောင်းဏင်၌ တည်ရှိသော အာဏာသဋ္ဌဘုံ စုဟုခေါ်သည်။

ရေများတဖြည်းဖြည်းခန်းပြီးလျော့ကျလာသဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ဘုံတည်နေရာ မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်ဖျားအရပ်သို့ ရောက်လျှင် ထိုမြင့်မိုရ်တောင်ဖြစ်မည့်နေရာ၌ ရေများ ပျစ်ခဲ့ကုန်၏။ မြေမှုန့်ဘပြည်ရေနှစ်ပြည်ရောမွှေထားသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။ ကာလကြာသော် ရွှံ့ ပျစ်ခဲ့ကြီး ရွှံ့လွှာခဲကြီးဖြစ်လာ၏။ ဤရွှံ့လွှာခဲကြီးသည် လှည်းဘီးကြီးသဏ္ဌာန်၊ အကျယ်မှာ စတုရန်းယူဇနာ ရှစ်သောင်း လေးထောင် ကျယ်၏။ ဤရွှံ့လွှာခဲကြီး၏ နံဘေးထက်ဝန်းကျင်ရေစုံမှာ အလွန်ကြည်လင်၏။ ကာလကြာသော် ထိုရေကြည်ရေကြဲတို့ ခန်းခြောက်ခလျော့ကျလာသည်။

မြင့်မိုရ်ရွှံ့လွှာခဲကြီးစား မလျော့ကျဘဲ အခဲလိုက် အထပ်လိုက် ထူ၍ ထူ၍လိုက်လာ၏။

ထိုရေများ လျော့ကျလာ၍ စကြာဝဠာ တံတိုင်း ထိပ်များပေါ်ရောက်လျှင် စကြာဝဠာတံတိုင်းဖြစ်မည့်နေရာ၌ ရေများ ပျစ်ခဲ့ကုန်၏။ ကြာသော် ရွှံ့လွှာရွှံ့ခဲများဖြစ်ကုန်၏။ ကျန်သော နေရာတို့တွင် ရေတို့သည် အလွန်ကြည်လင်လေသည်။

တောင်စဉ်ခုနှစ်ထပ်

ရှဲ့တို့ကျွန်ရစ်ပြီး ရေကြည်တို့ ခမ်းခြောက် လျော့ကျလာသဖြင့် ရေပြင်ခြားလျက်....

၁။ ယုဂန္ဓိုရ်တောင်
၂။ ဣသိန္ဓိုရ်တောင်
၃။ ကရဝိကတောင်
၄။ သုဒဿနတောင်
၅။ နေမိန္ဓရတောင်
၆။ ဝိနတကတောင်
၇။ အဿကဏ်တောင် ခေါ်သည့် တောင်စဉ် ခုနှစ်ထပ် ရှုံလွှာရှုံခဲများ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

ထို့နောက် ဟိမဝန္တာတောင်ရှုံခဲ၊ ဟိမဝန္တာအောက် ငယ်သော တောင်ကြီးတောင်ငယ် ရှုံခဲ၊ ကျွန်းမြေ၊ ရှုံလွှာ၊ ရှုံခဲတို့သည်လည်း အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။

ဟိမဝန္တာရှုံခဲအတွင်း၌ အိုင်ကြီးခုနှစ်အိုင် ဖြစ်မည့်နေရာတို့၌ ၎င်း၊ သမုဒ္ဒရာဖြစ်မည့်နေရာတို့၌၎င်း၊ ပကတိ ရေကြည်ရေကြီ အတိုင်းပင်ရှိနေသည်။

အဿကဏ်တောင်၏ ပြင်ဘက်ကို ပတ်လည် ဝိုင်းနေသော သမုဒ္ဒရာနှင့် စကြာဝဠာခြေရင်းမှ သမုဒ္ဒရာသည် မြင့်မိုရ်တောင်မှ ထောင့်လေးထောင့် အရပ်ဘို့၌ အချင်းချင်း တထပ်တည်း တဆက်တည်းနေကြ၏။

ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း

ဤသမုဒ္ဒရာနှစ်ခုအကြားတွင် မြင့်မိုရ်တောင်မှ အရပ် လေး မျက်နှာအတွင်း ကျွန်းငယ်ငါးရာစီ အခြံအရံနှင့် တကွ ကျွန်း ကြီးလေးကျွန်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

အရှေ့ကျွန်းနှင့် အနောက် ကျွန်းတို့သည် ယူဇနာ ခုနှစ် ထော စီကျယ်၏။

မြောက်ကျွန်းမှာ ရှစ်ထောင်ကျယ်ပြီး ယခု ကျွန်ုပ်တို့ နေ ထိုင်ရာ တောင်ကျွန်းမှာ ယူဇနာတသောင်း ကျယ်လေသည်။

သမုဒ္ဒရာပမာဏ

မြင့်မိုရ်ရှိခဲ အစရှိသော ရှိလ္လာရှိခဲတို့သည် အပေါ်ယံမှ စ၍ အောက်သို့ နိမ့်လျော့ကျလျက် တထပ်စီခဲသွားပြီး၊ မဟာပထဝီ ကျွန်းမြေပေါ်မှအောက်သို့ ခြောက်ရာငါးဆယ့်ခြောက် ယူဇ နာ၊ တဂါဝုတ်လောက်ထု၍နက်သော ကျွန်းမြေနှင့် အသကဏ် တောင်မြေအခြေချင်းစပ်ကာ တခုတည်း တလုံးတည်း ဖြစ်၍ ခဲသွားသည်။

ထို့ကြောင့် အသကဏ်တောင်သည် ရေထဲသို့ ခြောက်ရာ့ ငါးဆယ့်ခြောက်ယူဇနာ တဂါဝုတ်နစ်လေသည်၊ ရေမှအပေါ် သို့လည်း ထိုမျှလောက်ပင် ရှိ၏။ ထုသည်း ထိုမျှ လောက်ပင် ထု၏ ။

သည်တောင်၏ အတိုင်းအတာကိုသိခြင်းဖြင့် ဗဟိသမုဒ္ဒရာ၏ အနက်နှင့်အကျယ်ကိုလည်း ခြောက်ရာငါးဆယ့် ခြောက် ယူဇနာ တဂါဝုတ်ရှိကြောင်း သိနိုင်သည်။

ဝိနတကတောင်သည် အဿကဏ်တောင်ထက် တပိုးထား၍ ရေထဲသို့နစ်၏။ ရေမှ ပေါ်တက်၏။ ထူလည်းထူ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသမုဒ္ဒရာ၏အနက်အကျယ်ပမာဏသည်လည်း ဝိနတကတောင်လောက်ပင် နက်ခြင်း ကျယ်ခြင်း ရှိမည်ကို သိနိုင်သည်။

မြင့်မိုရ်တောင်ခြေရင်းမှ သမုဒ္ဒရာနှင့် မြင့်မိုရ်တောင် အထိ ကြွင်းသောသမုဒ္ဒရာ- ကြွင်းသော တောင်စဉ် တို့သည် အစဉ်အတိုင်း တပိုးထိုး၍ တိုး၍ နက်ကြကျယ်ကြကုန်၏။

သီတာခုနှစ်တန်

တောင်စဉ်တို့၏ အကြားများ၌ ခုနှစ်တန်သော သမုဒ္ဒရာတို့ရှိ၏။ အလွန်ကြည်လင်၏။ ညင်သာ၏။ ထိုသို့ ကြည်လင်သိမ်မွေ့ခြင်းကြောင့် အလွန်ပေါ့သော ဥဒေါင်းမွေးငယ်ကလေးများပင် ကျသော်လည်း ရေပေါ်မှာတည်မနေဘဲ နစ်ရ၏။

ထိုသို့ နစ်စေတတ်သော သတ္တိကြောင့် "သီဒါပေန္တိတိ သီဒါ"ဟု ဆိုသည်။

ယေသမုဒ္ဒါ၊ အကြင်ခုနှစ်တန်သော သမုဒ္ဒရာတို့သည်၊ သီဒါပေန္တိ၊ အလွန်ပေါ့သောပစ္စည်းကိုပင် နစ်စေတတ်၏။ ဣတိသို့ခ

ထို့ကြောင့် ဘေးသမုဒ္ဒါ၊ ထိုခုနစ်တန်သော သမုဒ္ဒရာတို့သည် သီဒါ-သီဒါမည်၏ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ တောင်များအတွင်း၌ ရှိခြင်းကြောင့် အန္တောသမုဒ္ဒရာဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။

ဤသီဒါခုနစ်တန်၊ တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ် တို့သည် မြင့်မိုရ်တောင်ကိုအစပြု၍ အစဉ်အတိုင်း အထပ်ထပ် ဝိုင်း၍ စွပ်၍နေသောရေကွင်း၊ တောင်ကွင်းကြီးများဖြစ်သည်။

ကျွန်းမြေမှအောက်သို့ ယူဇနာ ရှစ်သောင်းနှစ်ထောင် နက်သောအခါ ကျွန်းမြေနှင့် စကြာဝဠာတံတိုင်းမြေစပ်လျက် တခုတည်းတလုံးတည်း ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် စကြာဝဠာတံတိုင်းသည် ရေထဲသို့ ရှစ်သောင်းနှစ်ထောင်နစ်၏။ ရေမှာလည်း ထိုမျှလောက်ပင် အပေါ်တက်၏။ အထုလည်း ရေထဲသို့နစ်သလောက်ပင်ထု၏။ ဤသို့ စကြာဝဠာနစ်ပုံကိုသိ၍ ၎င်းခြေရင်း၌ရှိသော ဗဟိသမုဒ္ဒရာသည် ရှစ်သောင်း နှစ်ထောင် နစ်ကြောင်း ကျယ်ကြောင်းသိနိုင်ပြီ။

ရေချိုရေငန်

တောင်စဉ်တို့၏ အတွင်း၌ ရှိသော သီဒါခေါ် အန္တော သမုဒ္ဒရာနှင့် အဿကဏ်တောင်မှ ပြင်ဘက်စကြာဝဠာ တံတိုင်း ထိတည်ရှိသော ဗဟိသမုဒ္ဒရာ စသည်တို့သည် နဘေးဘက် ဝန်းကျင်မှရင်း၊ အောက်မှရင်း၊ မြေကြီး ကန့်ခြား ဆို့ပိတ်လိုက်သောအခါ ရေငန်ဖြစ်သွား၏။

ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်၌ အိုင်ကြီး ခုနှစ်အိုင်မှ ရေတို့ကား အငန်ဓါတ်မရှိဘဲ အလွန်ကြည်လင်အေးမြချိုမြိန်၏။

အသူရာဘုံ

အောက်ရေထဲသို့ ရှစ်သောင်း လေးထောင် စူးဝင်နေသော မြင့်မိုရ်တောင်ခြေအဆုံးတွင် ရေမခဲခင်က ရေ၏အတွင်း၌ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးထလျက် ရေများကိုတိုက်လွှင့်ဖယ်ရှား၍ ထက်ဝန်းကျင် ယူဇနာတသောင်းတိုင်တိုင် ကျယ်အောင် လေခဲပြင်ကြီး ဝပ်နေ၏။

ထိုမှအထက်အောက် နံဘေးရေများ ခဲသွားသောအခါ လေပြင်း သေခဲကြီး ချုပ်ငြိမ်း ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကြီးဖြစ်သွားကာ အသူရာဘုံတို့နေရာ ဖြစ်လာသည်။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်

ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ရာ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းမြေမှ အောက်သို့ ယူဇနာ တသောင်းငါးထောင်မျှလောက် နက်သော နေရာ၌ လေပြင်းမုန်တိုင်းထပြီး၍ ငြိမ်သက်သွားသောအခါ သိဒ္ဓိုင်း ငရဲဘုံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သည်နည်းအားဖြင့် အောက်သို့ ယူဇနာ တသောင်း ငါးထောင်စီခြားလျက် ထက်ဝန်းကျင် ယူဇနာတသောင်းတိုင်တိုင် ကျယ်အောင် လေဥမင်ထွင်း၍ ဘာလသုတ်၊ သံဃာတ၊ ရောရုဝ၊

မဟာရောရုဝ၊ တာပန၊ မဟာတာပန၊ အဝီစိ စသည့် ငရဲကြီးရှစ်ထပ် အစဉ်လိုက်ဖြစ်ကုန်၏။

"နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထု"

ထို့ပြင် ဝသုန္ဓရာနတ်များ၊ နဂါးများနေစရာ မထင်ရှားသောဥမင်လိုဏ်ငယ်များလည်းမဟာပထဝီမြေကြီးထဲ၌ များစွာရှိသေးသည်။

အဝီစိငရဲမှ မြေပေါ်သို့ ယူဇနာတသိန်းနှစ်သောင်းကွာခြား၏။ ဤတသိန်းနှစ်သောင်းကား ဖုံးမြေဟု ခေါ်သော ပံသုပထဝီဖြစ်ရန်ရှိခဲ့များဖြစ်သည်။ အဝီစိငရဲမှ အောက်သို့ ကျောက်မြေဟု ခေါ်သော သိလာပထဝီဖြစ်ရန် ယူဇနာ တသိန်းနှစ်သောင်းတိုင်အောင် ရေများခဲသွား၏။

ဂင်းသိလာ (ကျောက်မြေ)နှင့် ပံသု(ဖုံးမြေ)တို့ကို ပေါင်း၍ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် နှစ်သိန်းလေးသောင်းအထု ရှိသည်ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

စကြာဝဠာခံရေ၏ အထုကား မဟာပထဝီမြေကြီးထက် တပိုးများ၏ လေးသိန်းရှစ်သောင်းရှိ၏။

ရေအောက်၌ ရေကိုခံသော ကိုးသိန်းခြောက်သောင်းအထုရှိသည့် လေပြင်ကြီးရှိ၏။ လေပြင်လေထုအောက်ရှိ မှောင်ချုပ်မိုးကလာပ်များ ပြည့်နေသော အနန္တအဇဋာကာသကောင်းကင်ကြီးသာရှိတော့သည်။

"မြင့်မိုရ်တောင်"

အထက်က ဖေါ်ပြခဲ့သော ရှုံခဲ့ဘို့သည် ရွှေဖြစ်တန်သော နေရာ၌ရွှေ၊ ငွေဖြစ်တန်သော နေရာ၌ငွေ။ ကျောက်ဖြစ်တန်သော နေရာ၌ကျောက်။ သံဖြစ်တန်သော နေရာ၌သံ။ သဲဖြစ်တန်သော နေရာ၌သဲ။ မြေဖြစ်တန်သော နေရာ၌မြေ၊ တောဖြစ်သော နေရာ၌ တော-စသည်ဖြင့် မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်မှ စ၍ အောက်သို့အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ကုန်၏။

မြင့်မိုရ်တောင်ကြီး အရှေ့ဘက်ခြမ်းကား ငွေသား အတိပြီး၏။
မြောက်ဘက်အခြမ်းကား ရွှေသားအတိပြီး၏။
အနောက်ဘက်အခြမ်းကား ဖလ်သားအတိပြီး၏။

တောင်ဘက်အခြမ်းကား ပတ္တမြားညိုအတိပြီး၏။
ဖုံမှုန့်ရှုံမြေဟူ၍ မရှိပြီ။ ဤလေးပါးသော ရတနာကျောက် မြေတို့သာရှိသည်။

ထို့ကြောင့် နေမိဇာတ်ပါဠိတော်၌ မာတလိနတ်သားက နေမိမင်းကြီးအား ရထားပေါ်မှ အချတွင် "အရဇံ ဘူမိ မက္ကမ"ဟု လျှောက်ထား၏။

"မဟာရာဇ-မြတ်သော မင်းကြီး၊ အရဇံ ဖုံမရှိသောဘူမိံ-ရတနာကျောက်မြေပေါ်ကို အက္ကမ-နင်းကြွတော်မူပါလော့" ဟုဆိုသည်။

ဤငွေ-ရွှေ-ဖလ်-ပတ္တမြားဟူသော လေးပါးသော ရတနာ ကျောက်တို့၏ အရောင်တို့သည် မိမိတို့ရှေ့ရှုရာ အရပ်၌ရှိသော သမုဒ္ဒရာတို့ကို မိမိတို့နှင့် အဆင်းအရောင်တူစေလျက်၊စကြာဝဠာ တံတိုင်းသို့ ခိုက်အောင် ပြန့်နှံ့ကြကုန်၏။ ဆီးနှင်းမြူတိမ် ကင်းစင်သောအခါ ကောင်းကင်၌ ညိုညိုမြင်ရကား ပတ္တမြားညို မြင့်မိုရ်၏ အရောင်ဟုသိရမည်။ မြူအခိုးတို့နှင့် ရော၍ မြင်လျှင် ဖြူပြာပြာအသွေးရှိသည်။

ယူဇနာရှစ်သောင်း လေးထောင် ကျယ်သော ဤမြင့်မိုရ် တောင်ထိပ် အလယ်၌သိကြားနတ်တို့ နေစရာ သုဒဿနမည် သောမြို့ကြီး၊ ယူဇနာဘသောင်းကျယ်သောမြို့ရိုးနှင့်တကွ ကျုံး များဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တမျက်နှာလျှင် တံခါးနှစ်ရာငါးဆယ်စီရှိ၍၊မြို့တံငါးပေါင်း တထောင်ရှိသည်။ သိကြားမင်းစံရာ။ နတ်များစံရာ ဘုံဗိမာန် များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ နန္ဒဝန်၊ဇိတ္တလတာ၊ ဖါရုသက အစရှိသော ဥယျာဉ်များ ပန်းမာလာများ ပေါက်လာကြကုန် ၏။ ကြာမျိုးငါးပါးပေါက်သောမြစ်များ၊ ရေကန်များလည်း ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။

"သစ်ပင်ကြီး ခုနှစ်ပင်"

မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်၌ ပထမဆုံးပေါက်သော သစ်ပင်မှာ ဇာသစ်ပင်ဖြစ်သည်။ဤကသစ်ပင်ကြီးသည် ပင်မလုံးပတ်တဆယ့် ငါးယူဇနာရှိ၏။ မြေမှခွဆုံအထိ ယူဇနာငါးဆယ်ရှိ၏။ ခွဆုံမှ

ထိပ်ဖျားအဆုံး ယူဇနာ၄ါးဆယ်ရှိ၏။အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ဖြာထွက်သော အကိုင်းတို့မှာလည်း ယူဇနာ၄ါးဆယ်စီရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ကသစ်ပင်ကြီးသည် ယူဇနာတရာမြင့်လျက်၊ ယူဇနာတရာကျယ်ပြန့်၏။ ကမ္ဘာပျက်မှ ပျက်စီးသည်။

ထိုသို့ ကမ္ဘာဦးမှ ကမ္ဘာပျက်ချိန်ထိ ထူးခြားစွာ ပေါက်သော သစ်ပင်ကြီးများရှိလေသည်။ ၎င်းတို့ကား.

မြင့်မိုရ်တောင်ခြေရင်း၌ပထမအထပ်အာလိန်၌နဂါး။ဒုတိယအထပ်အာလိန်၌ ဂဠုန်။ထိုဂဠုန်ပြည်၌ လက်ပံပင်ကြီး၊ အသူရာပြည်၌သခွပ်ပင်ကြီး အရှေ့ကျွန်း ဟိမဝန္တာ မြောက်သမုဒ္ဒရာကမ်းထိပ် ကျွန်းဦး၌ ကုက္ကိုပင်ကြီး၊ မြောက်ကျွန်း ဟိမဝန္တာ မြောက်အမုဒ္ဒရာကမ်းထိပ် ကျွန်းဦး၌ ပဒေသာပင်ကြီး၊အနောက်ကျွန်းဟိမဝန္တာမြောက်သမုဒ္ဒရာကမ်းထိပ်ကျွန်းဦး၌ ထိန်ပင်ကြီး၊ တောင်ကျွန်း ဟိမဝန္တာ မြောက်သမုဒ္ဒရာ ကမ်းထိပ်ကျွန်းဦး၌ သပြေပင်ကြီးစသည့် သစ်ပင်ကြီး ခုနှစ်ပင်ရှိသည်။

ဤသစ်ပင်ကြီး ခုနှစ်ပင်စလုံးသည် ပင်မ၊ လုံးပတ်၊ အကျယ်အပြန့် အနိမ့်အမြင့်အလုံးစုံတူကြသည်။

"တာဝတိံသာ နတ်ဘုံ"

မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ် မြေအရပ်သည် အလုံးစုံသော မြေအရပ်များ မဖြစ်ပေါ်မီ ပဌမဦးဆုံးဖြစ်ပေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်မြေအရပ်ကို တာဝတိံသာ နတ်ဘုံ ဟု ကမ္ဘာဦး နတ်လူပညာရှိတို့က ခေါ်ဆိုသမုတ်ကြ၏။

"စတုမဟာရာဇ် နတ်ဘုံ"

စကြာဝဠာတံတိုင်းကြီးသည် အမျိုးမျိုးသော ကျောက်မျက်ရတနာတို့နှင့် ပြီးသောကျောက်တံတိုင်းကြီးဖြစ်၏။ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ကြီးနှင့် အခြားတောင်စဉ်များမှာလည်း ထိုနည်းတူပင်ဖြစ်သည်။ ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ထိပ်၌ လောကပါလ နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့ နေစရာဥယျာဉ် ပန်းမာလ်များရှိသော ဘုံဗိမာန်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ထိပ်နှင့်အမျှ ကောင်းကင်တပြင်လုံး၌လည်း နေ-လနှင့်တကွ ကြယ်ဗိမာန်များဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ တမိုးလုံးပျံ့နှံ့အောင်ပင်ဖြစ်ကြလျက်၊ မြင့်မိုရ်တောင်ကို လက်ျာရစ်လှည့်၍ မြွား၏ လျင်မြန်ခြင်းထက် ဆယ်ဆမက လျင်မြန်စွာ ပြေးနေကြ၏။

ဤနေလနက္ခတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်ရာ ကောင်းကင်ပြင်နှင့်တကွ ယုဂန္ဓိုရ်တောင်ထိပ်အရပ်ကို လောကပါလနတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့ နေစရာ စိုးအုပ်ရာဖြစ်၍ စတုမဟာရာဇ် နတ်ဘုံဟု ခေါ်ဆိုလမုတ်၏။

"အကွာအဝေး"

စတုမဟာရာဇ်နတ်ဘုံမှ လူ့ပြည်သို့ ယူဇနာလေးသောင်းနှစ်ထောင်ကွာခြား၏။ အထက်တာဝတိံသာနှင့်လည်း လေးသောင်း နှစ်ထောင်ပင်ကွာခြား၏။

ထို့အတူ ၎င်းအထက်နိုတ်ဘုံများမှာလည်း လေးသောင်းနှစ်ထောင်စီချည်းကွာခြားကြ၏။

အထက်ဆုံး ဝသဝတ္တိနတ်ဘုံမှ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ယူဇနာ ငါးသန်း ငါးသိန်း ရှစ်ထောင် ကွာခြား၏။ ထို့နည်းတူ အထက်အဆင့်ဆင့်သော ဗြဟ္မာ့ ဘုံများမှာလည်း ယူဇနာ ငါးသန်း ငါးသိန်း ရှစ်ထောင်စီကွာခြားကြလေသည်။

သမုဒ္ဒရာ- အသူရာပြည်

သမုဒ္ဒရာထဲ၌လည်း ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ မြ၊ ပတ္တမြား၊ သံ၊ ဖလ် စသည့် ကျောက်မျက်ရတနာများ ဖြစ်တည်လာကြ၏။ အခြားနေရာတွင် ကျောက်ခေါင်း ကျောက်လှိုဏ်များ ဖြစ်ပြီး အချို့ ကျောက်ခဲ သလဲများဖြစ်ကြသည်။

အသူရာ ပြည်၌လည်း ၎င်းရတနာများနှင့် ဥယျာဉ်၊ ပန်းမာလ်တို့ပါဖြစ်ပေါ်၍ နတ် ဘုံဗိမာန်ဖြစ်လာ၏။ အသူရာဘုံ နေရာတကျဖြစ်ပြီးသောအခါ အထက် ဖေါ်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ဗြဟ္မာ့တို့စုတေပြီး ရောက်လာကြကာ အသူရာနတ်များ ဖြစ်လာကြကုန်၏။

အသူရာနတ်များသည် တာဝတိံသာနတ်များနှင့် အသက်တမ်းချင်းအဆင်အရောင်ချင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးချင်းတူသောကြောင့် တာဝတိံသာနတ်များနှင့် တတန်းစားတည်း ထား၍ ရေတွက်ကြ၏။ တာဝတိံသာ နတ်များလောက် ရဲရင့်ခြင်း၊ သူရသတ္တိ မရှိခြင်းကြောင့် အသူရာဟု ခေါ်သည်။

ငရဲကြီး ရှစ်ထပ် မြင်ကွင်း

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တွင် အားလုံးလိုလို သံမြေတွေချည်း ပြည့်လျှမ်းနေသည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသော နေရာတွေသာများ၏။ တွင်းများ၊ ကျင်းများ၊ ဖုများ၊ ထစ်များ၊ ဆူးခြောင့်ခလင်များ၊ သင်ဓုန်းသွားစီသော မြေများသာ ပြည့်လျှမ်းနေသည်။ မြေနေရာကလည်း ကျိုက်ကျိုက်ဆူပွက်သော မြစ်ရေချောင်းရေတွေသာ ရှိသည်။ သစ်ပင်များမှာ သံလျက်ပင်များ၊ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေလျက် သံဆူးပင်တွေသာ ပေါက်နေသည်။

ဤငရဲကြီးရှစ်ထပ်တွင် ငရဲသူ အကျဉ်းသားတို့ လှောင်ထားခံနေရန် ထောင်ကြီးတလုံးစီရှိ၏။ သည်အကြောင်းကို သံကိစ္စရှင်ရသေ့က သံကိစ္စဇာတ် ပါဠိတော်တွင် ဟောကြားဖော်ပြခဲ့သည်။

လူ့ပြည်ကျွန်းမြေ

လူ့ပြည်ကျွန်းမြေတွင် အချို့နေရာ၌ တောင်၊ အချို့မှာ မြေညီ၊ အချို့ကား ကုန်းများဖြစ်ကြကုန်၏။

တောင်များမှာလည်း အချို့ကား မြေတောင်၊ အချို့မှာ ကျောက်တောင်များဖြစ်၏။

ဟိမဝန္တာ တောင်ကား များသောအားဖြင့် ကျောက်အတိပြီး၏။ အကျယ် ယူဇနာသုံးထောင်ရှိသည်။ အမြင့်ယူဇနာ ငါးရာ ရှိသည်။ ကျောက်တောင် ထွဋ်ပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်ရှိ၏။

နေရှုမည်သောတောင်ထွဋ်ကား ရွှေစင်အတိပြီး၏။ရွှေရောင်တခဲနက်ထွက်၏။ ဤနေရှုတောင်သို့ရောက်သော ကျီး၊ ဇီးကွက်စသည့်ငှက်တို့သည် ၎င်းအရောင်ဟပ်လျက် ရွှေတုံး ရွှေခဲပမာ အရောင်အဆင်း ရှိကြသည်။

ကေလာသ မည်သော တောင်ထွဋ်ကား ငွေသား အတိပြီး၏။

ကာလမည်သောတောင်ထွဋ်ကား ပတ္တမြားညိုအတိပြီး၏။

စိတြတောင်ထွဋ်ကား ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ ပတ္တမြား၊ ဖလ်၊ မှန်စသော ကျောက်မျက်ရတနာတို့ဖြင့်ပြီး၏။

သုဒဿနမည်သော တောင်ထွဋ်မှာလည်း ရှုမညီးနိုင်အောင် အမျိုးမျိုးသော ကျောက်မျက်ရတနာတို့ဖြင့်ပြီး၏။

ဝေပုလ္လတောင်ကား ပတ္တမြားကျောက်ပေါများ၏။

ဤ ဝေပုလ္လတောင်မှ ပတ္တမြား ကျောက်ကို အ တောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော ဝါးဖျား၌ တင်ထားလျှင် ထက်ဝန်းကျင် တယူဇနာအတွင်း၌ အရောင်ထွန်းလင်း၏။ နေထွက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ သည်လောက် အရောင်အဝါကောင်း၏။

ဂန္ဓမာဒနတောင်ကား ရွှေဂူ၊ ငွေဂူ၊ ဖလ်ဂူ၊စိန်ဂူ၊မှန်ဂူ၊မြဂူ၊ ပတ္တမြားတွေ ပေါ၏။ သစ်ပင်များမှာလည်း အလွန်မွှေးကြိုင်သော နံ့သာပင်များချည်းပေါက်၏။

သူယောင်ပင်

ဟိမဝန္တာတောင်၌ ကျောက်မျိုးစုံ၊ အပင်မျိုးစုံ နှင့် သာမျိုး
ပင်းမျိုးစုံရှိ၏။ နတ်သမီးကဲ့သို့ လှပကောင်တယ်သော မိန်းမရုပ်
ီးသည့် သူယောင်ပင် သူယောင်တောကြီးပင်ရှိသည်။
ဤသူယောင်ပင်များသည် ဟိမဝန္တာတောင်စောင်း တကျော
ခုနှတောင်၌ပေါက်၏။ ဟိမဝန္တာနှင့် မြောက်ဘက်ကကျွန်းဦး
ပြေပြင်ကြီးနှစ်ခုအကြားမှာလည်း ပေါက်၏။
ထိုသူယောင်သီးတို့သည် ဆွတ်ပြီး သည်နောက် လေးငါး
လောက်ကြာမှ ပုပ်ရိပျက်စီးကုန်၏။ ထိုသူယောင်မ ဘမ်းစား
သောသူတို့သည်လည်း လေးလသောက်ကြာမှ သတိရနိုင်ကြ
ည်။

အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်တည်နေရာ

အိုင်ကြီးခုနစ်အိုင်တို့သည် အချို့မှာ အောက်မြေနှ်းမှ ဘည်
၏။ အချို့ကား တောင်ခုလပ်မှာ တည်ရှိ၏။
အနဝတတ် အိုင်ကြီးမှုကား တောင်ထိပ် တည့်တည့်တွင်
ကလာသ၊ ဓာလ၊ စိတြ၊ သုဒဿန၊ ဂန္ဓမာဒန ဟူသော
တောင်ထွဋ်ငါးလုံးတို့အကြား၌ တည်ရှိ၏။
အရှေ့ဘက် ခြသေ့ခံတွင်း၊ မြောက်ဘက် မြင်းခံတွင်း၊ အ
နောက်ဘက် ဆင်ခံတွင်း၊ တောင်ဘက် နွားခံတွင်းနှင့်တူသော
ိန်လေးခုရှိ၏။

5

ခြဒ္ဒသ်ဳ ပြုန်မှထွက်သော ရေတို့သည် အရှေ့အရပ် တိုဘ
နိုင်ငံဆီသို့ မြစ်ရေများဖြစ်လျက် စီးဆင်းသွားကာ အရှေ့သ
ရာသို့ ဝင်သွား၏။

မြင်းပြွန်မှထွက်သော ရေတို့သည် မြောက်အရပ် လူ
သော ဘီလူးများနေရာသို့ မြစ်ရေများဖြစ်လျက် စီးသွ
ကာ မြောက်သမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်သွား၏။

ဆင်ပြွန်မှထွက်သော ရေတို့သည် အနောက်အရပ် အင်္ဂ
နိုင်ငံဆီသို့ မြစ်ရေများဖြစ်လျက် စီးသွားကာ အနောက်သ
ရာသို့ ဝင်သွား၏။

နွားပြွန်မှထွက်သော ရေတို့သည် ထွက်ရာနွားပြွန်တွင်
ပြီး အနဝတတ်အိုင်ကြီးဆီသို့ ဦးလှည့်ကာ လကျာရစ် ဝဲ
ပတ်သုံးပတ်လှည့်၏။ ထိုဝဲလည်သောနေရာကို အာဝဋ္ဋဂင်္ဂါ
ခေါ်သည်။

မြစ်ကြီးငါးသွယ်

အာဝဋ္ဋဂင်္ဂါမှ တောင်အရပ် တကဏ္ဍမည်သော ကျောက်
ပေါ်သို့ ယူဇနာခြောက်ဆယ်လောက် စီးသွား၏။ ထိုအရပ်
ကဏ္ဍဂင်္ဂါဟု ခေါ်သည်။

ကဏ္ဍဂင်္ဂါမှ တောင်ဘက်အနိမ့် ချောက်ထဲသို့ မြေပြင်
မထိဘဲ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ယူဇနာခြောက်ဆယ်လောက်သွ
၍ အောက်တိရစ်ဆည်မည်သော ကျောက်ဖျာပေါ်သို့ ကျ၏။
ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် စီးသွားခဲ့သော ရေစိုင် ရေလုံးကြီးက

လုံးပတ်နှစ်ယူဇနာ တံဂါစုတ်လောက် တုတ်၏။ ၎င်းရေကို အာကာသဂင်္ဂါဟု ခေါ်သည်။

အာကာသဂင်္ဂါမှကျရာ တိရင်္လကျောက်ဖျာ၌ ယူဇနာငါးဆယ်လောက်ကျယ်သော ချောက်ကြီးထူးအိုင်ကြီး ဖြစ်၏။ ထိုထူးအိုင်ကြီးကို တိရင်္သရေကန်ဟု ခေါ်သည်။

တိရင်္သရေကန်မှ တောင်ဘက်ကမ်းပါးကိုချိုးဖေါက်လျက် တောင်အရပ်သို့ ယူဇနာခြောက်ဆယ်လောက် စီးသွား၏။ ထိုအရပ်ကို ဗဟာသဂင်္ဂါဟု ခေါ်၏။

ဗဟာလဂင်္ဂါမှ တောင်အရပ် မြေထဲသို့ ငုပ်လျှိုးလျက် ဥမင်ထွင်း၍ ယူဇနာခြောက်ဆယ်လောက်သွား၊ ထိုအရပ်ကို ဥမင်ဂင်္ဂါဟု ခေါ်ကြ၏။

ဥမင်ဂင်္ဂါမှအထွက်တွင် ဝိဇ္ဇာမည်သော တောင်ကြီးသို့တိုက်၍ ရေငါးစိုင်ကွဲလျက် တစိုင်ကား ဂင်္ဂါ၊ တစိုင်ကား ယမုနာ-တစိုင်ကား အစိရဝတီ၊ တစိုင်ကား မဟီ၊ တစိုင်ကား သရဘူ၊ ဟု မြစ်ကြီးငါးစင်း ဖြစ်လျက် တောင်အရပ်သို့စီးသွား၍ တောင်သမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်သွား၏။

မြစ်ကြီးငါးသွယ် စီးသွားရာအရပ် အထက်ပိုင်းကို ရေငါးသွယ်ရှိသောအရပ် ဖြစ်သောကြောင့် ပဉ္စဇလဟုဆို၏။ ထိုမှ ပဉ္စာလအရပ်၊ ပဉ္စာလတိုင်းဟု ခေါ်သည်။ နောက်လူများက ဇလ၏ပရိယာယ် အာပသဒ္ဒါနှင့်တွဲ၍ ပဉ္စာပီတိုင်းဟု ခေါ်ကြ၏။ ယနေ့လူများက ပံချာပီတိုင်းဟု ခေါ်ကြချေပြီ။

ကမ္ဘာ့သယံဇာတ

မြေညီအရပ် ကုန်းအရပ်တို့၌ အချို့နေရာများတွင် မြေဖြူ၏။ အချို့နေရာမှာ မြေနီ၊ မြေဝါ၊ အချို့မှာ မြေနက်၏။ အချို့နေရာမှာ မြေခဲ၏၊ ရေငန်၏၊ အချို့မှာ အဆီဖြစ်လျက် နံသည့်ရေများရှိ၏။

အချို့နေရာများတွင်မူ ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်၊ မြ၊ ပတ္တမြား စသည့် ရတနာများ ပေါ၏။ အချို့နေရာ၌ ကြေး၊ သံ၊ ခဲဒါန်း၊ ဒုတ္တာ၊ ထုံးကျောက်တို့ ပေါ၏။

သည့်နောက် စကျင်ကျောက်၊ ဂဝံကျောက်၊လိပ်သဲကျောက်၊ ဓါးသွေးကျောက်၊ မှတ်ကျောက်၊မီးခတ်ကျောက်၊ကျောက်စရစ်ခဲ၊ သလဲများ ပေါများ၏။

အချို့နေရာများတွင် မြက်အမျိုးမျိုး၊ အနွယ်အမျိုးမျိုး၊ ဆူးဝင်၊ ချုံပင်တို့ ပေါက်ရောက်ကြ၏။ အချို့အပင်များကား အနှစ်ရှိ၍ အချို့မှာ အနှစ်မဲ့၏။ အချို့ဝါးပင် ချုံ၏။ အချို့သစ်ပင် ငန်၏၊ ဖန်၏၊ ခါး၏၊ စပ်၏၊ ချို၏၊ ဆိမ့်၏၊ အချို့အပင်က နူးညံ့၏၊ အချို့မှာ မူးတတ်၏၊ ယားတတ်၏၊ အချို့နေရာမှ လွင်တီးပြင်၊ အချို့နေရာမှာတော့ တောအုပ်များဖြစ်ပေါ်ကြ၏။ သည်စကြာဝဠာနည်းတူ အခြားသောစကြာဝဠာများမှာလည်း ထိုသို့ထပ်တူ တပြိုင်တည်း ဖြစ်လာကြ၏။

ဖန်ဆင်းသောတန်ခိုးရှင်

သည်မျှသယံဇာတများနှင့် ပြည့်လျှမ်းနေသော စကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ဘယ်သူဖန်ဆင်းသနည်း၊ ဘယ်သူပြုပြင်သနည်း၊ ဘယ်ဝိဇ္ဇာတွေက ပြုလုပ်၍ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ဖလ်တွေ၊ မှန်တွေ၊ သံတွေ ဖြစ်လာရသနည်း။ အဘယ်တန်ခိုးရှင်က နေလနက္ခတ် ကြယ်ဗိမာန်ကြီးတွေ လိုက်ရှုကြီးတွေ ဖန်တီးသနည်း။ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆားခတ်၍ သမုဒ္ဒရာရေတွေ ငန်ရသနည်း။ အဘယ်ဆေးဆရာ ဆေးခတ်ပြုပြင်၍ မန်ကျည်း၊ သရက်၊ ရှောက်၊ သံပုရာ စသည်တို့ ချဉ်ရသနည်း။ အဘယ်ပန်းပုဆရာက ငရဲကြီးရှစ်ထပ်၌ သံဖြင့်ပြီးသော လက်ပုံဆူးပင်များ၊ သန်လျက်ပင်များ၊ သံကြိမ်နွယ်များ၊ သံတံစို့ကြီးများ၊ သင်ဓုန်းသွားများ ဖြစ်ရသနည်း။ အဘယ်သူ မီးတိုက်၍ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်လုံး မီးတွေ အမြဲတောက်လောင်နေရသနည် ။

စကြာဝဠာ လောကကြီးကို အဘယ်သူ ဖန်ဆင်းသနည်း၊ အကယ်၍ ပြုပြင်ဖန်ဆင်းသူမရှိလျှင် ဤသို့ ထူးထူးဆန်းဆန်းနေရာတကျ အံ့စရာယ်မဖြစ်နိုင်၊ ဖန်ဆင်းသောသူရှိ၍သာ နေရာတကျဖြစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ် ဤစကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်းနေသူကား အခြားမဟုတ်(စိတ်)တည်း။ *

စိတ်သည် စကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်း၏။ စကြာဝဠာတွင် တဝဲလည်လည်နေလိုသော စိတ်က သည်

စကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပြန်၍ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

စိတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ဖန်ဆင်းသည်မဟုတ်၊ မိမိအလိုရှိသမျှ အလုံးစုံကို ကံအား ပြောကြား၍ ကံကိုပြုလုပ်ဖန်ဆင်းစေ၏။ ထိုကံက စိတ်စေခိုင်းသည့်အတိုင်း ဥတု (မီးဓါတ်) ကို ပြောကြား၍ ဥတုကို အပြုလုပ်ခိုင်း၏၊ ဖန်တီးခိုင်း၏၊ ဥတုက အလုံးစုံကို ပြုလုပ်ဖန်ဆင်းပေးရသည်။

သည်အချက်နှင့် ပတ်သက်၍ "စိတ်အလို၊ ကံအာနုဘော်တို့နှင့် စပ်သော ဥတုသည်သာလျှင် စကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပြုပြင်ဖန်ဆင်း၏၊ ဖြစ်စေ၏၊ စိတ်အလို ကံအာနုဘော်တို့နှင့် မစပ်သော အထက်အောက် အဇ္ဈာ ကာသ ကောင်းကင်တို့၌ရှိသော ဥတုတို့မှကား စကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကကို မဖန်ဆင်းကြပြီ၊ မဖြစ်စေကြပြီ၊ စိတ်သည် အရှင်သခင်နှင့် တူ၏။ ကံသည် လက်သမားဆရာကြီးနှင့်တူ၏။ ဥတုသည် လက်သမားဆရာကြီး၏ လက်ထောက်တပည့်ကြီးနှင့်တူ၏။ စိတ်-ကံ ဥတု ဤတရားသုံးပါးတို့သည် အနက်သဘောအားဖြင့် ပြောဆိုဖန်ဆင်းသည်နှင့်တူကြောင်း" သက္ကရာဇ်တောင်ဆရာတော် အရှင်တိလောကမထေရ်စီရင်သည့် "ပဏ္ဍိတဝေဒနီယဒီပနီကျမ်း"တွင် ပမာဆောင် တင်ပြထားလေသည်။

ငရဲကိုအလိုရှိသူ

သည်နေရာတွင် ငရဲကို မည်သူကြိုက်သနည်း။ မည်သူအလိုရှိသနည်း။ စောဒကတက်စရာရှိ၏။

တဦး တယောက်သော သည် တဦးသောသူကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၏။ အနှိပ်စက်ခံရသောသူသည် မိမိကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲတတ်သော ထိုရန်သူကို ကြီးမားသောတန်ပြန်မှုဖြင့် ဘေးဒုက္ခပြန်ပေးလိုရကား အညှဉ်းဆဲနိုင်ဆုံးသောသူကို တောင့်တကြ၏။ နှိပ်စက်နိုင်ဆုံး၊ အညှဉ်းဆဲနိုင်ဆုံးသောသူကား ငရဲကြီး ငရဲထိန်းတို့ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် အနှိပ်စက်ခံရသောသူတို့သည် ငရဲကိုကြိုက်၏။ အလိုရှိ၏။ သည်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်စွာဘုရားက "သတ္တဂ်ုတ္တရပါဠိတော် သံမတ္တကန္တသုဘ်" ၌ ဟောတော်မူသည်။ *

ဆိုလိုချက်မှာ- ("ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူတဦးသည် မိမိ၏ဆန့်ကျင်ဘက်ရန်သူတဦးအား သေဆုံးပြီးသည်နောက်၌ ချမ်းသာကင်းသော မကောင်းသူတို့ သွားရာ ဖြစ်သည့် ငရဲသို့ကျရောက်ပါမူကား-ကြည် ကောင်းလေစွ၊ဤသို့အလိုရှိ၏") ဟုဟော၏။

လောက၌ မင်းတို့သည် မိမိ၏ ရန်သူဝါးပြ၊ လူဆိုးများကိုထောင်ချလိုသော် ရှေးဦးစွာ ထောင်ကို အလိုရှိရသကဲ့သို့တည်း။

ပုတုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည် အချင်းချင်း ညှဉ်းဆဲ၍အချင်းချင်းအပြန်အလှန်ချ၍ ဤငရဲထောင်ကြီးတွေထဲ၌ ကျဘူး ခံကြရဘူးသောသူချည်းပင်တည်း။

"ငရဲသို့ ကျရောက်စေတတ်သည့် ကမ္မပထ မြောက်သော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ကို ပြုသောသူသည်လည်း မိမိစိတ်သန္တာန်၌ အကုသိုလ်တရား ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို

မပယ်ရှားမနှင်ထုတ်ဘဲ လက်ခံထားလျှင် ထိုအကုသိုလ် ၏ အနိဋ္ဌဖလ ဒုက္ခအကျိုးကို နှစ်သက်သည်ပင် ဖြစ်၍ ထိုအနိဋ္ဌဖလ ဒုက္ခတရားဖြစ်စေတတ်သော ငရဲကိုလည်း အလိုရှိသည်ပင် ဆိုးဖြတ်အပ်၏"

ဖက်ယားကြီးစသော အယားပင်၊ အယားဓါတ်တို့ကို ဆေး ဝါးတွက်အသုံးချရန် ငှင်း၊ ဓါတ်များ ဖမ်းရန်သတ်ရန် အတွက် ငှင်း၊ သူတပါးကို ယားအောင်ပြုလုပ်လိုသူများနှင့် ဆေးဆရာ ဓါတ်လုံးဆရာကြီးများက အလိုရှိကြ၏။

ဆေးရွက်ကြီး၊ ဆေးခြောက်၊ ဘိန်း၊ ပဒိုင်းပင် စသော အမူး ပင်၊ အမူးဓါတ်၊ ဆီမီးတောက်၊ ပလောင်သေစသောအဆိပ်ပင်၊ စိန် စသောအဆိပ်ဓါတ်တို့ကို မိမိမူးလို- သေလိုသူတို့ သည်ငှင်း၊ သူတပါးကိုမူးအောင် သေအောင် ပြုလုပ်လိုသူတို့သည် ငှင်း၊ ဆေးဆရာ၊ ဓါတ်လုံးဆရာကြီးများက အလိုရှိကြကုန်၏။

ဆူးပင်၊ ဆူးချုံကိုကား ထိုဆူးပင်၊ဆူးချုံကိုမှီ၍ ဘေးကင်း ကြသောသတ္တဝါတို့ အလိုရှိကြ၏။ အကယ်၍ ဆူးပင် ဆူးချုံတို့ မရှိငြားက ထိုဆူးပင် ဆူးချုံကိုမှီခိုရမှု ဘေးလွတ်ကြမည့်သတ္တဝါ တို့သည် အကုန်ဘေးဒုက္ခရောက်လျက် သေကြေပျက်စီးကြကုန် ရာ၏။

(ထို့ကြောင့် စကြာဝဠာခံ- လေဓါတ်- ရေဓါတ်နှင့် တကွ စကြာဝဠာအတွင်း ရှိရှိသမျှ အဆိုးအကောင်း အားလုံးကိုပင် သတ္တဝါတို့ အလိုရှိကြကုန်၏ဟု သိရာ၏။) ✱

ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏စိတ်သည် အာရုံခြောက်ပါးကို နှစ်သက်၏။ အလိုရှိ၏။ တောင့်တ၏။ ယင်းသို့နှစ်သက်၍ အလိုရှိတိုင်းကံကိုစီရင်စေခိုင်း၏။ ကြံကာမှတဆင့် ဥတုဇာ အယုတ်အလတ်အမြတ်သုံးမျိုးကို သတ္တဝါနှင့်ထိုက်တန်အောင် ရူပါရုံ၊ သဒ္ဒါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ ဓမ္မာရုံ စသည့် အာရုံခြောက်ပါးကိန်းရာ စကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကကြီးကိုပြုပြင်ဖန်ဆင်းပေး၏။

ပမာဆောင်အံ့။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးကို လက်သမားများကဆောက်လုပ်သော်လည်း ဤဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်ရမှု၌ လက်သမားသည် ပဓါနမဟုတ်၊ အဘိုးအခပေး၍ ဆောက်လုပ်ခိုင်းသော အနာထပိဏ် သူဌေးသာလျှင် ပဓါန ဖြစ်သောကြောင့် အနာထပိဏ်သူဌေး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ကျောင်းတော်ကြီးဟု ဆိုရဘိသကဲ့သို့ငှင်း။

ရွှေတိဂုံ ဘုရားကြီးကို ပန်းရံဆရာများ ပြုလုပ်တည်ထားသော်လည်း ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး ဖြစ်ရမှု၌ ပန်းရံဆရာသည် ပဓါနမဟုတ်၊ အဘိုးလက်ခပေး၍ ပြုလုပ်ခိုင်းသော ဥက္ကလာပမင်းကြီးသာလျှင် ပဓါနဖြစ်၍ ဥက္ကလာပမင်းကြီးပြုလုပ်တည်ထားသောဘုရားကြီးဟု ဆိုရလေသည်။

ထို့အတူ-

တောတောင်ရေမြေ စကြာဝဠာ ကမ္ဘာ လောကကြီးကို ကံစီရင်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဥတုသည် ပြုပြင်ဖန်ဆင်း သော်လည်း ထိုတောတောင်ရေမြေ စကြာဝဠာကမ္ဘာလောကကြီး ဖြစ်ရမှု၌ ထိုဥတုဇာတို့သည် ပဓါနမဟုတ်၊ အာရုံခြောက်ပါးကို ချစ်ခင်

နှစ်သက်၍ လိုချင်တောင့်တသော သတ္တဝါတို့၏ စိတ်သည်သာ လျှင် ပဓါနဖြစ်သောကြောင့် ဤစကြာဝဠာ ကမ္ဘာလောကကြီးကို စိတ်ကပြုပြင်ဖန်ဆင်းခြင်းဟု ဆိုရမည်။

အကယ်၍ အာရုံခြောက်ပါးကို နှစ်သက်ချစ်ခင် လိုချင်တောင့်တတတ်သော စိတ်သည် လောက၌မရှိငြားအံ့၊ စကြာဝဠာကမ္ဘာလောကကြီးသည် ဘယ်သောအခါမှ ဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်၊ အထက်အောက် အဇဋ္ဌာကာသ ကောင်းကင်ကြီးကဲ့သို့သာ ဖြစ်နေပေမည်။

သည်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သဗ္ဗညု ဘုရားရှင်သည် "သဂါထာဝဂ္ဂသံယုတ်ပါဠိတော်"၌ ဟောတော်မူခဲ့သည်။

ဆိုလိုသည်မှာ-("လောကကို စိတ်သည် ဖြစ်အောင်ဆောင်တတ်၏။ ဖျက်လည်းဖျက်ဆီးအပ်၏။ လောကကို စိတ်သည် ပြုပြင်၏။ စိတ်၏ဆိုအပ်သော တခုတည်းသောတရား၏ အလိုသို့ အလုံးစုံသောတရားတို့သည်ပင်လျှင် အစဉ်လိုက်ကြရကုန်၏") ✱

ဗုဒ္ဓပွင့်ချိန်

စိတ်ဖန်တီးပြုပြင်အပ်သော စကြာဝဠာကမ္ဘာလောကကြီးတို့သည် ကုဋေပေါင်း တသိန်းရှိ၏။ ဤစကြာဝဠာကုဋေတသိန်းကို မဟာလောကဓါတ်တခုဟု မှတ်ရမည်။

မဟာလောကဓါတ်ကြီးတွင် စကြာဝဠာတို့သည် တသောင်းစီ တသောင်းစီ ပူးတွဲနေကြသည်။ ကျောက်ဖျာကြီး တခုတွင် ကျောက်ခွက်ပေါင်းတသောင်းထွင်းထားသလိုရှိနေသည်။

ဤသို့စကြာဝဠာ တသောင်းတွဲနေသော အတွဲတတွဲကိုမဇ္ဈိမ လောကဓာတ်တခုဟုခေါ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဘုရားအလောင်းသုမေဓါရှင်ရသော့သည် ဒီပင်္ကရာ ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ပန်ဆင်ပြီးလျှင် ဘုရားဖြစ်ခြင်း၏ အကြောင်း ပါရမီဆယ်ပါး တရားတို့ကို မိမိဘာသာစုံစမ်း ရှာဖွေ၍ တွေ့မြင်ရသောအခါ၌ပဇ္ဈိမ လောကဓါတ်ကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ သွက်သွက်ခါအောင် လည်ခဲ့ဘူးသည်။ သည် အကြောင်းကို ဗုဒ္ဓက-ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော်၌ ဟောတော်မူခဲ့သည်။

ဘုရားလောင်းဖွားမြင်သောအခါနှင့် ဘုရားဖြစ်တော်မူသော အခါတို့၌လည်း ထိုးနည်းတူ လည်လျက်တုန်လှုပ်ရသည်။

မဇ္ဈိမလောကဓါတ်ကြီးအတွင်း၌ စကြာဝဠာတခု၊ တခုကို စူဠလောကဓါတ်တခု တခုဟု မှတ်ရမည်။

စကြာဝဠာတခုသည် စူဠလောကဓါတ် တခု၊ စူဠ လောက ဓါတ်တသောင်းတွင် မဇ္ဈိမလောကဓါတ်တခု၊ မဇ္ဈိမ လောကဓါတ်ပေါင်း ဆယ်ကုဋေတွင် မဟာ လောကဓါတ်ကြီး တခု ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မဟာလောကဓါတ်တခုအတွင်း၌ စူဠလောက ဓါတ်ပေါင်း ကုဋေတသိန်း ရှိလေသည်။

မဟာလောကဓါတ်ကြီး အတွင်းရှိ လူ့ပြည်မှသာ သဗ္ဗညု ဘုရားများ ပွင့်တော် မူကြသည်။ပွင့်ရာဌာနမှာ မဟာ လောက ဓါတ်၏အလည်ခေါင် ဗဟိုတည့်တည့် မဇ္ဈိမ လောကဓါတ်၌ သာပွင့်တော်မူကြ၏။ အခြား မဇ္ဈိမလောကဓါတ်တို့တွင် မပွင့် ကြပေ။

ထိုမဇ္ဈိမ လောကဓါတ်မှာလည်း အလည်ခေါင် ဗဟို တည့်တည့် စူဠလောကဓါတ်၌သာ ပွင့်တော်မူကြ၏။ အခြား စူဠလောကဓါတ်တို့၌ မပွင့်ကြပေ။

ထိုစူဠ လောကဓါတ် တို့၌လည်း ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း ရှိသည်တွင် ဇမ္ဗူဒီပါ လက်ျာတောင် ကျွန်း၌သာ ပွင့်တော်မူကြ၏။ အခြားသုံးကျွန်း၌ မပွင့်ကြပေ။

ထို့ပြင် တချိန်တည်း၌ ဘုရားနှစ်ဆူ ပြိုင်ပွင့်ရိုးမရှိ။ တဆူပွင့်ပြီးမှ နောက်တဆူ ပွင့်တော်မူသည်။

တကမ္ဘာထဲ၌ ပွင့်ကြသော ဘုရား တဆူနှင့် တဆူ အကြား အချိန်ကာလမည်မျှ ကြာသနည်း ဆိုသော် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် အသစ်တိုး၍တိုး၍ အနှစ်တရာလျှင် လက်တသစ်အပေါ်သို့ တက်၏။ ရှေ့ဘုရား၏ သာသနာကုန်သောနေ့မှစ၍ မဟာပထဝီမြေကြီး တယူဇနာဘိုင်အောင် အပေါ်သို့တက်မှ နောက်ဘုရားတဆူပွင့်၏။

အတိုင်းအတာ ပမာဏ

လက်သစ် နှစ်ဆယ့်လေးသစ်ကိုတတောင်၊ ခုနစ်တောင်ကို တတာ၊ တာနှစ်ဆယ်ကို တဥသဘ၊ ဥသဘရှစ်ဆယ်ကို တဂါဝုတ်၊ လေးဂါဝုတ်ကို တယူဇနာဟု ခေါ်ဆိုသတ်မှတ်သည်။

တာငါးရာကို တကောသဟု ခေါ်၏၊ နှစ်ကောသတိုင်လျှင် တာတထောင်ရှိသည်။ ထိုတစတထောင်ကိုဗဟ္မာတတိုင်ဟုခေါ်သည်၊ ဆယ်တိုင်မှာ တာပေါင်း တသောင်းရှိပြီး တသောင်းခရီးဟုခေါ်ဆိုသည်။

ဇယူဇနာခရီးသည် ဗဟ္မာတိုင်ခြောက်တိုင်နှင့် လေးရာတွင်း ရှိ၏။

မှတ်ချက်။ ။တာ၁ခလးရာကို လေးရာတွင်း၊ ငါးရာကိုငါး ရာတွင်း စသည်ဖြင့်ခေါ်၏။

စကြာဝဠာတခု တခုသည် ၁၂ လျား အနံ ပမာဏ အားဖြင့် ယူဇနာတသန်းနှစ်သိန်း သုံးထောင် လေးရာ့ငါးဆယ်ကျယ်၏။ အဝန်းပမာဏအား ယူဇနာ သုံးသန်းခြောက်သိန်း တသောင်း သုံးရာငါးဆယ်ရှိ၏။ ပုံ သဏ္ဌာန်ကား ဝိုင်းဝိုင်း စက်စက် (ဝ) လုံးနှင့်တူ၏၊ ဒေါင့်မရှိပေ။

သုညကမ္ဘာနှင့် အသုညကမ္ဘာ

ဘုရားမပွင့်သောကမ္ဘာကို သုညကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။ ပွင့် သောကမ္ဘာကို အသုညကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။

အသုညကမ္ဘာတွင် ဘုရားတဆူပွင့်လျှင်သာရကမ္ဘာ၊ နှစ်ဆူ ပွင့်လျှင် ဝရကမ္ဘာ၊သုံးဆူပွင့်လျှင် မဏ္ဍကမ္ဘာ၊ လေးဆူပွင့်လျှင် သာရမဏ္ဍ ကမ္ဘာ၊ ငါးဆူပွင့်လျှင် ဘဒ္ဒ ကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။ အသုညကမ္ဘာတခုတွင် ဘုရားငါးဆူထက်ပို၍မပွင့်ပေ။

ကျွန်ုပ်တို့ ဤကမ္ဘာစား ဘုရားငါးဆူပွင့်သော ဘဒ္ဒကမ္ဘာဟု ခေါ်သည်။

ပရိက္ခရာ ပဒုမာကြာ

ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပေါ်လာချိန်တွင် ဘုရားတဆူသာ ပွင့်မည့် ကမ္ဘာ ဖြစ်မည်ဆိုက ကမ္ဘာဦး အစ လူ့ပြည် ကျွန်းမြေတွင်

ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးတစ်စုံသာသီးသော ပဒုမာကြာစတပင် ပေါ်လာ၏။ နှစ်ဆူ ပွင့်မည်ဆိုလျှင် နှစ်စုံ၊ သုံးဆူ ပွင့်မည်ဆိုက သုံးစုံ၊ လေးဆူပွင့်လျှင် လေးစုံ၊ ငါးဆူပွင့်မည်ဆိုက ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါး ငါးစုံသီးသော ပဒုမာကြာတပင်သာ ပေါက်၏။

ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပေါ် လာချိန်တွင် ဘုရားပွင့်မည့် အသုညကမ္ဘာလော၊ ဘုရားမပွင့်မည့် သုည ကမ္ဘာလောဟု ပုဗ္ဗနိမိတ်ကြည့်ရန်လာကြသော သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာကြီးတို့သည် ထိုအပင်ကိုတွေ့လျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့်ဆွတ်ယူထားပြီး နောင်သောအခါ ဘုရားလောင်း တောထွက်ချိန်တွင် ကပ်လှူကြကုန်၏။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ လူအရိယာတို့သည်လည်း ဤသဗ္ဗညုဘုရားတို့ပွင့်ရာ စူဠ လောကဓါတ် တောင်ကျွန်း၌သာ ဖြစ်ကြ ပွင့်ကြကုန်၏။

နတ်ဗြဟ္မာ အရိယာတို့မူကား ဘုရားပွင့်ရာ မဇ္ဈိမလောကဓါတ်ဟူသော စကြာဝဠာ တသောင်းလုံးအတွင်း၌ပင် ဖြစ်နိုင်ပွင့်နိုင်ကြသည်။ ကျန်မဇ္ဈိမ လောကဓါတ် တို့တွင်မူ မဖြစ်နိုင်မပွင့်နိုင်ကြပေ။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့သည် သုညကမ္ဘာ- အသုညကမ္ဘာ နှစ်ပါးစလုံးမှာပင် သဗ္ဗညုတဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာကင်းမဲ့နေချိန်

၌ ဆရာမလို၊ မိမိကိုယ်တိုင် အလိုလို သိမြင်ပြီး ပွင့်ကြ ဖြစ်ကြသော ဘုရားငယ်များဖြစ်ကြ၏။

တဆူတည်းလည်းပွင့်၏။ နှစ်ဆူ သုံးဆူ၊ တရာ နှစ်ရာ လည်း တပြိုင်၌ ပွင့်နိုင်သည်။

စကြာမင်း

စကြာမင်းတို့သည် ဇမ္ဗူဒီပတိုင်း ဇမ္ဗူဒီပတိုင်း စကြာဝဠာတိုင်း စကြာဝဠာတိုင်း တောင်ကျွန်းများ၌သာဖြစ်ကြ၏။ ထိုတောင်ကျွန်းမှာစံ၍ လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသည်၊ထို့ကြောင့် စကြာဝဠာတခုအတွင်း၌ စကြာမင်းနှစ်ပါး ပြိုင်၍မရှိကြပေ။

ဘုရားပွင့်ခြင်း အကြောင်းရင်း

မရေမတွက်နိုင်အောင်များပြားသော အနန္တမဟာ လောကဓါတ်ကြီး၌ အဘယ်ကြောင့် ဘုရားပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာတို့ ဖြစ်ကြ၊ ပွင့်ကြရသနည်းဟူမူ....

* (သတ္တလောက၌ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးကြီးသည် အမြဲရှိနေ၏။သည်ဘေးမှလွတ်မြောက်ရာကို ရှာကြံရင်းဘုရား၊ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာတို့ ဖြစ်ကြရကုန်သည်၊ ပွင့်ကြရကုန်သည်။)

အကယ်၍ သတ္တလောက၌ အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးမရှိလျှင် အဘိတ်၊အနာဂတ်၊ပစ္စုပ္ပန် ဘယ်သော အခါမှ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာတို့ ဖြစ်ကြ ပွင့်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

အိုဘေး၊ နာဘေး၊ သေဘေးကြီးသည် အမြဲထင်ရှားရှိနေ၏၊ ထို့ကြောင့် လောက၌ ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ အရိယာတို့သည် ရှေးကလည်းဖြစ်ခဲ့ကြ၊ ပွင့်ခဲ့ကြပြီ၊ ယခုလည်း ပွင့်ကြ ပွင့်ကြဆဲ ရှိသည်။ နောင်အချိန်မှာလည်း ဖြစ်ကြ ပွင့်ကြ ပေဦးမည် တကား။

.....o.....

အခန်း ၅

လူဖြစ်ပေါ်လာပုံ

စကြာဝဠာ ကမ္ဘာသောကကြီးတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသော
သတ္တဝါတို့အနက် လူလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

လူဟူသည် သဘာဝပြင်ပမှ သတ္တဝါမဟုတ်သလို သဘာဝ
နှင့် သီးခြားကင်းလွတ်နေသူလည်း မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် လူကိုဖန်ဆင်းသူမှာ သဘာဝအပြင်၌ရှိသော
တန်ခိုးဘော် အနန္တရှင်တဦးဦးမဟုတ်ဘဲ လောကသဘာဝကပ
ဖန်ဆင်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်မနေသည်။

လူဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးရှေးကထဲကပင် လ
သားတို့ စဉ်းစားတွေးခေါ်လာခဲ့ကြ၏။ စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ကြ
၏၊ ယုံကြည်ချက်အမျိုးမျိုးလည်း ထားခဲ့ကြသည်။

လူကို တန်ခိုးရှင်တဦးဦးက ဖန်ဆင်းလိုက်သည်ဆိုသည့်အယူအဆသည် လူသားတို့ ကိုးကွယ်မှုဘာသာ အတော်များများက ဆိုခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓ၏အမြင် သမထ၏ရှုဒေါင့်ကို မတင်ပြမီ ခေတ်သစ်အတွေးအခေါ် ပညာရှင်တို့ အယူအဆကို တင်ပြလိုသည်။

(ဘုရားသခင်သည် လူကိုသွန်းထုဖန်ဆင်းပြီး သူ၏ ဝိညာဉ်တော်ကို တည်ထွင် ပေးခဲ့သည်)ဆိုသော အယူအဆတရပ်မှာလည်း အချို့ဘာသာရေးများတွင် ဖေါ်ပြထား၏။

စင်စစ် လူတို့သည် လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့၏ တူညီမှုများကို တစထက်တစ လေ့လာမိသောအခါ လူဆိုသည်မှာ သဘာဝမှ ဆင်းလွတ်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝ၏ပြုပြင်ဖန်တီးချက်အရ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသော အယူအဆကို အတော်များများက လက်ခံလာကြသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်က "လူကရိတိယစ်(စ်)"ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက "လူသားတို့သည် မိခင်မြေကမ္ဘာကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ တိုက်ရိုက်ခဲ့ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်" ဟု ဆိုခဲ့သည်။ ထိုအယူအဆ ပေါ်ထွက်လာသည်မှစ၍ လူသားတို့၏အမြင်၊ တွေးခေါ်မှုများ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

(မြေကြီးမှ မွေးထုတ်လိုက်သည်ဆိုသော အယူအဆမှာ မမှန်ကန်သော်လည်း လူကို တန်ခိုးရှင်တဦးဦးက ဖန်ဆင်းသည်ဆိုသော အယူအဆကို တော်လှန်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။)

လူကရိတီယပ်(စ်)လက်ထက် နောက်ပိုင်း၌ ၁၈-ရာစုအလွန် ၁၉ ရာစုအရောက်တွင် "ချားလ်(စ်)ဒါဝင်" ဆိုသော မနုဿဗေဒ ပညာရှင်တဦး ထွန်းကားလာပြန်၏။

ချားလ်(စ်)ဒါဝင်သည် အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ၁၈၀၉ ခုနှစ်၌ မွေးဖွားခဲ့၏။ သူသည် ငယ်စဉ်အခါက ငါးနှစ်တိုင်တိုင် ကမ္ဘာလှည့်ပြီး ပါဏဗေဒပညာ ရုက္ခဗေဒပညာနှင့် ပျောက်ကွယ်လေပြီးဖြစ်သော ရှေးဟောင်းသတ္တဝါများကို လေ့လာသည့်ပညာ၊ ဘူမိဗေဒပညာများနှင့် ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များကို ကြီးပမ်းတကုတ် စုဆောင်းရှာဖွေ လေ့လာခဲ့သည်။

"မျိုးဗီဇဟူသည် မပြောင်းမလဲဘဲ တည်ရှိနေသည်ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်၊ အမြဲပြောင်းလဲနေသည်" ဆိုသော အချက်ကို တွေ့ရှိလာခဲ့သည်။ သူသည် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ ရွာလေးတရွာ၌ နေထိုင်လျက် ကျမ်းစာအုပ်များကို ပြုစုခဲ့သည်။

လောကဓါတ်သိပ္ပံပညာတွင် ဒါဝင်၏ကြီးစွာသောအထောက်အကူပြုချက်မှာ "လူကပြုပြင်ပေး၍ တိရစ္ဆာန်များနှင့် သစ်ပင်များ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရာတွင် ပြောင်းလဲမှုများ ရှိခဲ့သည်၊ ပြုလုပ်ပေးနိုင်သည်" ဆိုသော အချက်ကို သိလာရသည်။

("တစတစ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာသည်") ဆိုသော ဒါဝင်၏ သဘောတရားသည် သူ့လက်ထက်မတိုင်မီက အခိုင်အမာတည်ရှိနေသည့် မျိုးဗီဇ မပြောင်းမလဲ အမြဲတည်နေသည်ဆိုသော ခံယူချက်ကို တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါဝင်၏ ဝါဒသည် ဇီဝဗေဒပညာအားလုံးကို တော်လှန်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည့် သဘောတရားပင်ဖြစ်သည်။

သည်နည်းဖြင့် သဘာဝဓမ္မသိပ္ပံပညာထဲသို့ ဒါဝင်၏တော်လှန်ပြောင်းလဲသော အယူအဆသည် အောင်မြင်စွာ ထိုးဖေါက်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ဒါဝင်၏ကျမ်းများသည် ရုပ်ဝါဒအခြေခံဖြစ်၏။ လူသည် တိရစ္ဆာန်လောကမှ သဘာဝတရားအတိုင်း စတင်ဖြစ်ပေါ်လာသည်ဆိုသော သဘောတရားကို ထူထောင်ခဲ့သည်။

၁၈၇၁ ခုနှစ်တွင် "လူဆင်းသက်လာပုံ"ဆိုသော ကျမ်းတစောင် ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုကျမ်း၌ လူသည် တိရစ္ဆာန်လောကမှဆင်းသက်လာပုံကို အထောက်အထား အချက်အလက်များစွာဖြင့် တင်ပြခဲ့၏။

ဒါဝင်သည် တိရစ္ဆာန်လောကကြီး တစတစပြောင်းလဲလာသည်ဆိုသော သဘောတရားကို ထူထောင်ခဲ့သည်သာမက လူစတင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုပါ စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။

ဒါဝင်၏အမြင်မှာ နှစ် သန်းပေါင်းများစွာက သက်မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုတို့ဖြင့်သာ အတိပြီးသော သည်ကမ္ဘာမြေကြီးတွင် သက်ရှိများ တစတစဖြစ်ပေါ်တိုးတက်လာခဲ့သည်။ ထိုမှတဖန် သက်ရှိသတ္တဝါတို့သည် သတ္တလောကအဖြစ် တဖြည်းဖြည်းဖွံ့ဖြိုးလာ၍ ရေသတ္တဝါ၊ ကုန်းသတ္တဝါ၊ လေသတ္တဝါ၊ အခြေ

မြောက်များစွာရှိသော သတ္တဝါ၊ ခြေခြောက်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါ၊ ခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

အသေးငယ်ဆုံးသော ကလာပ်စည်းမှ အစပြုကာ နောက်ဆုံး ဆန်းကြယ်သော အပင်ဘဝသို့ရင်း၊ လူဘဝသို့ ရောက်အောင်ငင်း၊ အဆင့်တိုင်းအဆင့်တိုင်းတွင် မျိုးရိုးဇာတိသဘောနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်လျောညီထွေဖြစ်တတ်သောသဘောတို့ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပဋိပက္ခဖြစ်လာစာ လူ့ဖြစ်စဉ်မှာလည်း တိုးတက်လာခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအချိန်၏ အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည့် ခြေလေးချောင်းသတ္တဝါသည် ကြိုးစား၍ ပဒပ်ရပ်ရင်း, ရပ်ရင်းမှာပင် ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် နောက်ခြေနှစ်ချောင်း တဖြည်းဖြည်း ကွဲပြားခြားနားလာခဲ့သည်။

နှစ် သန်းပေါင်းများစွာအတွင်း ရှေ့ခြေအစုံနှင့် နောက်ခြေနှစ်ချောင်းအစုံ တာဝန်ခွဲဝေမှု ပိုမို ကွဲပြားလာသည်နှင့်အမျှ ခြေလေးချောင်းအစား ခြေနှစ်ချောင်းနှင့် လက်နှစ်ချောင်းအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာခဲ့သည်။ ဤသို့ ခြေအဆစ်အမြစ်တို့သာ ပြောင်းလဲလာသည်မဟုတ်သေး၊ ကျောရိုးလည်း လိုက်ပြီးပြောင်းလဲလာသည်။ ကျောရိုးနှင့်အတူ ဦးခေါင်းခွံဆက်သောနေရာလည်း ရွှေ့လျားလာခဲ့သည်။

ပဌမပိုင်း ခြေနှစ်ချောင်းကို အသုံးပြုစဏ သတ္တဝါသည် ကိုယ်ကို မတ်တတ်ရပ်ထားပြီး လျှောက်နိုင်သေးသည်မဟုတ်ဘဲ

ကုန်းကွကွနှင့်သာ လျှောက်ခဲ့၏။ လက်မှာလည်း မလွတ်မလပ်သေး၊ ခြေကိုလက်ကကူ၊ လက်ကိုခြေကဖေးမ၍ နေခဲ့ရသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းကျမှ လက်၏အစွမ်း တိုးတက်လာကာ ဦးနှောက်မှာလည်း ကြီးထွားလာခဲ့သည်။

ထိုခြေနှစ်ချောင်းဘဝသို့ ကူးပြောင်းလာသော သတ္တဝါသည် လုံးဝမတ်တတ်ရပ်နိုင်ပြီး လက်သည်း လုံးဝလွတ်မြောက်လာသော အဆင့်သို့ ရောက်လာသည့်အခါ ထိုသတ္တဝါသည် အခြားအမျိုးအစား သတ္တဝါများနှင့် လုံးလုံးချည်း ခြားနားလာခဲ့သည်။

ဦးနှောက်မှာလည်း အလွန်ကြီးမားလာခဲ့သည်။ ထိုသတ္တဝါကား နောက်ဆုံးလူဟူ၍ ဖြစ်လာလေသည်။

လူသည် ခြေနှစ်ချောင်းပေါ်တွင်လုံးလုံးရပ်၍လမ်းလျှောက်နိုင်ရန်အတွက် အတော်ကို ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ရသည်၊ အချိန်ကာလမှာလည်း လွန်စွာရှည်ကြာခဲ့သည်ဟုဆို၏။

နောက်ဆုံးတွင် လူသည် အရင်ကလို လမ်းလျှောက်ရာတွင် လက်များက လေးလံသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကို ထိန်းပေးရန်မလိုတော့ဘဲ လက်များ လွတ်လပ်ခွင့်ရလာလေသည်။

စက်ဘီးမစီးတတ်ခင်က ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် အတော်အထိန်းရခက်သလို စီးတတ်လာသောအခါ နောက်ဆုံးလက်လွှတ်၍ပင် စီးနိုင်ပုံ မှတ်ယူရမည်။

ထိုသို့အားဖြင့် လမ်းမတ်တတ် လျှောက်၍ လွတ်လပ်သော လက်များရှိစွာ အဆင့်မြင့်မြင့်ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဦးနှောက်ပိုင်

ရှင် လူသတ္တဝါဖြစ်လာပြီး သက်ရှိသတ္တဝါတို့တွင် ရှေ့တန်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သည့်နောက် ဦးနှောက်နှင့် လက်စွမ်းရည်များကို အသုံးချ လျက် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ လုပ်ကိုင် လာတော့သည်၊ ထိုလက်မှုပညာများနှင့်အတူ စကားကိုလည်းပီသစွာ ပြောဆို နိုင်ခဲ့သည်၊ သို့ဖြင့် လူတို့သည် သဘာဝကို အနိုင်ယူ စိုးမိုးနိုင်ခဲ့ သည်။

ကမ္ဘာဦးလူတို့သုံး စွဲခဲ့ကြသော ကျောက်လက်နက် ကိရိယာ များကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် လူသည် မိမိ အသုံး အဆောင်နှင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် သဘာဝမှထုတ်နုတ်ယူရန်ငှာ၊ သားရဲ တိရစ္ဆာန်စသော ဘေးရန်များမှ ကာကွယ်ရန်ငှာ စွဲကိုင်တတ် လာခဲ့ကြကြောင်းကို တွေ့ရသည်၊ တိရစ္ဆာန်တို့ကို အနိုင်ယူလာ နိုင်ခဲ့သည်။

တိရစ္ဆာန်သည် ကိုယ်ခန္ဓာတွင် အစိတ်အပိုင်းအဖြစ် ပါဝင် နေသော ခြေ၊ လက်၊ ဦးချို၊ အစွယ်များဖြင့်သာ အသုံးပြုနိုင်ခဲ့ သည်။

လူတို့မှာမူ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းအပြင် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အပ မှ ပစ္စည်းများကို လက်နက်ကိရိယာများအဖြစ်ပါ အသုံးပြုနိုင် သဖြင့် သတ္တဝါအပေါင်း၏ အရှင်သခင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သည်နေရာတွင် ဗုဒ္ဓ၏ဩဝါဒနှင့် အနည်းငယ်ကွဲလွဲနေသည် ကို တွေ့ရ၍ ဖြည့်စွက်တင်ပြလိုသည်။

သည်ဓာမ္တာလောကကြီးတွင် လူများ၊ နေ၊ လ၊ နက္ခတ်၊တာရာများ မဖြစ်ပေါ်လာမီ အတန်ကြာက အထက်ဗြဟ္မာဘုံတို့မှ ဗြဟ္မာတို့ အသက်တန်း ကုန်ခြင်း၊ အာယုက္ခယ ဓာ်ကုန်ခြင်း၊ ဓာမ္မက္ခယ အသက်တန်းကာ်နှစ်ပါးစုံပြိုင်၍ကုန်ခြင်းစသည့် တပါးပါးဖြင့် စုတေသေဆုံး၍ လူ့ပြည် ကျွန်းမြေပေါ်သို့ ပဋိသန္ဓေတည်ကာ လူသတ္တဝါ ဖြစ်လာကြသည်ဟု ဆိုသည်။

ကမ္ဘာဦးလူသား

ကမ္ဘာဦးကလူတွေသည် ယောကျ်ား အသွင်သဏ္ဍာန်လည်း မပါ၊ ယောကျ်ားလည်းမဟုတ်၊ မိန်းမ အသွင် သဏ္ဍာန်လည်း မပါ၊ မိန်းမလည်းမဟုတ်ကြပေ၊ အဝတ်ပုဆိုးလည်း မဝတ်ဆင်ကြ၊ အစာအာဟာရကိုလည်း မှီဝဲသုံးစားခြင်းမရှိဘဲ နေလာခဲ့ကြသည်။

ဗြဟ္မာကြီးများကဲ့သို့ ကောင်းကင်၌ သွားနိုင်သော ဓာမ္မဇိဒ္ဓိ တန်ခိုးနှင့်လည်းပြည့်စုံကြ၏။ နေလ နက္ခတ်အရောင်များ မရှိဘဲ လျက် မိမိတို့၏ ကိုယ်ရောင်အလင်းတို့ဖြင့် အမိုက်မှောင်ကိုပယ်ဖျောက်ကာ သွားလာ လှည့်လည်နေကြသည်။

အလင်းရောင်မရှိဘဲ ကိုယ်ရောင်အလင်း ထွက်နေသည်ဆို၍ ဉာဏ်မမှီကယုံတမ်းထင်နိုင်သည်၊ သည်နေရာတွင် ပမာပြရသော် မီးနေပြဒါးခဲသည် တေဇောလွန်ကဲလာသောအခါ ကြယ်ရောင် လရောင်အဖြစ်တောက်ပလာပြီး အလွန် နက်မှောင်သော နေရာ

တွင်ချထားသော်လည်း ပြိုးပြိုးပြက်ပြက်လင်းနေသည်ကို ပမာ ယူရမည်။

* ကိလေ့သာ အညစ်အကြေး ကင်းစင်သော ပြဒါးခေါက်လုံး သည် အမှောင်ထဲတွင် ကြယ်ရောင်လရောင် ထွက်ချေ၏။ "ကိုယ်တွေ့အင်္ဂုတ္တိုရ်ကျမ်း"တွင် ပေါ်ပြမည်။

ထိုသို့ မိမိ၏ကိုယ်ရောင်အလင်းတို့ဖြင့် အမိုက်မှောင်ကို ပယ်ဖျောက်ကာ သွားလာနေခဲ့ရာ အတန်ကြာ ကာလလွန်လျှင် မြေပြင်၌ဟိုတကွက် သည်တကွက် ခဲပြစ်နေသော အလွန်မွှေးကြိုင်သည့် ရနံ့ထွက်နေသည့် မြေဆီမြေလွှာ များကို တွေ့ရသည်။ ထိုအဆင်းနှင့် ရနံ့ကိုတွေ့မြင်ရဖန်များ၍ ချစ်ခင်သာယာသော တဏှာများဖြစ်ပေါ်လာသည်။

တမ္ဘာဦးလူတို့သည် ထိုမြေဆီမြေခဲတို့ကို လက်ဖြင့် ကိုင်ယူ၍ နမ်းပြီးစားကြည့်ရာ အလွန်ကောင်းမွန် ခံတွင်းတွေ့သဖြင့် အမြဲမပြတ် မှီဝဲစားသောက်ကြလေသည်။

နေ လ နက္ခတ် တာရာ

ရသပထဝီမြေကြီး ဆီခဲကို မှီဝဲစားသောက် လာခဲ့ရာမှ ကြာသော် ရှုန်းရင်းသော ရုပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကာ ကိုယ်ရောင် ကိုယ်ဝါ များလည်း တစတစ ညှိုးမှိန် ကွယ်ပျောက် ကြလေသည်။

သည်တွင် အလွန်ကြောတ်ရွံ့ တုံလှုပ်လာကာ အမှောင်ကို ပယ်ရှား နိုင်စွမ်းသောအရာကို တောင့်တလာကြသည်။ သို့ဖြင့် ယူဇနာငါးဆယ် အလျားအနံကျယ်သောနေဝန်းကြီး နေဗိမာန်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ထိုအခါ ကမ္ဘာဦး လူသားတို့က "ငါတို့၏ ရဲရင့်ခြင်းကိုဖြစ်ပေါ်စေ၍ သူရိယဟု အမည်တွင်စေသတည်း"ဟု နေဗိုမာန်ကို သူရိယအမည်မှည့်ကြလေသည်။

ထိုနေမင်းသည် တနေ့လုံးထွန်းလင်းပြီးနောက် အနောက်သို့ ဝင်၍ ကွယ်ပျောက်သွားသောအခါ အမှောင်က မင်းမူလာပြန်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ် ပျောက်စေရန် တပါးသော အလင်းရောင်ကို တောင့်တလာကြပြန်သည်။ သည်တွင် နက္ခတ်တာရာ ကြယ်အပေါင်းနှင့် တကွ လေးဆယ့်ကိုးယူဇနာကျယ်သော လဝန်းလဗိမာန်ကြီးဖြစ်ပေါ်လာသည်။

"သည်ဗိမာန်ကြီးသည် ငါတို့၏ အလိုဆန္ဒကို သိဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ငါတို့တောင့်တခြင်းကိုအစွဲပြု၍ စန္ဒအမည် တွင်စေသတည်း"ဟု လဗိမာန်ကို စန္ဒအမည် မှည့်ကြလေသည်။

ထိုနေလနက္ခတ်တို့ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ နေနှင့်သမသတ် နေလျက် ဥတ္တရဖရဂုဏီနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်၍ ပေါ်ထွက်လာခြင်း ကြောင့် ဖဂ္ဂုဏပုဏ္ဏမီဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ၎င်းကို တပေါင်း လပြည့်နေ့ဟုခေါ်ဆို၏။ ထိုအစါမှစ၍ အစဉ်အတိုင်း နေ့-ညဉ့်-ပက္ခ-လ-ဥတု-နှစ်-စသည်တို့ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အရှေ့၊အနောက်

တောင်၊မြောက် စသည့်အရပ်ဒေသများလည်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဖိုနှင့်မ

ထာမွှာဦးလူတို့ အာဟာရကို မှီဝဲခြင်းကြောင့် ရုပ်အမျိုးမျိုးဖြစ်လာရာ အချို့အဆင်းလှလျက် အချို့ကအဆင်းမလှ ဖြစ်လာကြကုန်၏။

အဆင်းလှသူက အဆင်းမလှသူတို့ကို မထီလေးစား ပြုလာ၏။ ထိုမထီလေးစားခြင်း အတိမာနကြောင့် ရသပထဝီမြေဆီတို့ ကွယ်ကြလေသည်။

မြေဆီများ ကွယ်လေသော် ဘူမိပပ္ပဋက မည်သော မြေဖူးမြေငုံတို့ တောင်ပို့ကြီးများပမာ ပေါက်လာကြ၏။ ထိုမြေဖူးမြေငုံတို့ကိုစားသောက်ကြလေသည်။ တီကောင်များပမာတည်း။
ထိုမြေငုံတို့လည်း ရှေးနည်းတူ အတိမာနများကြောင့် ကွယ်သွားကြပြန်ရာ ပဒါလတာမည်သော နွယ်ချိုမျိုးတို့ ပေါက်လာကြပြန်၏။ ထိုနွယ်ချိုများကို စားသောက် မှီဝဲရင်း ရှေးနည်းအတိုင်း အတိမာနစိတ်ကြောင့်ကွယ်သွားကြပြန်၏။သည့်နောက် သလေးဆန်များ ပေါ်လာ၍ယူပြီး အိုးဖြင့်ချက်စားကြသည်။ ထို(သလေးဆန်ထမင်းသည် ဟင်းများရောစွက် တွဲဘက်စရာမလို၊ သူ့အလိုလိုချိုချဉ်ရသာတို့ဖြင့် ဆောင်းမွှန်နေ၏။)

ထိုသလေးထမင်းအာဟာရကို မှီဝဲစားသောက်ရသောအခါ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်များဖြစ်လာလျက် ၎င်းကျင်ကြီးကျင်ငယ်များ ထွက်စရာမြွှန်ပေါက်ပြွန်တံများဖြစ်ပေါ်လာရလေသည်။

မိန်းမ ဖြစ်ထိုက်သောသူအား မိန်းမ၊ ယောက်ျား ဖြစ်ထိုက်သောသူအား ယောကျ်ား အသွင်သဏ္ဌာန် အင်္ဂါကြီးငယ် ဘာဝရုပ်များပေါ်လာ၏။ထိုအခါတွင် ရှက်ကြောက်ခြင်းဖြစ်လာစေ၍ ပဒေသာပင်မှ အဝတ်တို့ကို ဆွတ်ယူဝတ်ရုံ ဖုံးလွှမ်း ကြသည်။ (အမွှာဦးအခါ၌ ကျွန်းတိုင်းမှာပ င်ပဒေသာပင်များရှိသည်။ နောက်သော် မြောက်ကျွန်းမှာသာ အမြဲရှိတော့သည်။) ✱

အိမ်ထောင်ကျခြင်း

ယောကျ်ား၊ မိန်းမ ကွဲကွဲ ပြားပြား ဖြစ်လာသော အခါ ဖိုဓါတ်မဓါတ်အရ ယောကျ်ားသည် မိန်းမကို အာသာငန်းငန်း ကြည့်၏။ မိန်းမကလည်းယောကျ်ားကို အာသာငန်းငန်း ကြည့်၏။ သည်သို့ တဦးနှင့်တဦး ကြည့်ရှု ကြံစည်ဖန် များသော အခါ ကာမရာဂစိတ်တို့ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် လာကြသည်။ သည်တာမ ရမ္မက်ဇောကို မချုပ်တီးနိုင်ကြသောအခါ မေထုန အမှုဿရာဝါသပြုကြလေသည်။

ထိုသို့မေထုနအမှုကို ပြုကြသောသူတို့ကိုပညာရှိတို့ကမြင်လျှင် "ဓိ-ဝသလာ၊ ဓိ-ဝသလာ" ဟု ဆိုကြ၏။ ဝသလာ-သူယုတ်တို့၊ ဓိ-ထွီရှံစရာ၊ ဝသလာ-သူယုတ်တို့ ဓိ-ထွီရှံစရာ-ဟု တံတွေး

ထွေးလျက် ကဲ့ရဲ့ကြသည်။ အချို့ကာ ခဲဖြင့် ပေါက်ကြကုန်၏။ အချို့ကမူ တုတ်များလှံများနှင့်ပင် ဆုံးမရိုက်နှက်ကြ၏။

ထိုအခါ ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ ပစ်ခတ်ရိုက်နှက်ခြင်း ဘေးတို့မှ ကင်းလွတ်၍ ချမ်းသာစွာ မေထုန အမှုပြုရန်အတွက် ပုန်းကွယ်စရာ အိမ်များကို ဆောက်လုပ်နေထိုင်ကြလေသည်။

မေထုန အမှုကို မပြုသေးသူတို့ကား အိမ်မဆောက်ဘဲ သစ်ပင်ရင်း လွင်တီးခေါင် စသည်တို့၌သာ နေထိုင်ကြကုန်၏။ (မေထုန အမှုပြု၍ အိမ်၌နေသောသူကို အာဂါရိယလူဟုခေါ်ပြီး၊ မေထုနအမှုရှောင်ကြဉ်ပြီး အိမ်၌မနေသောသူကို အနာဂါရိယလူဟုခေါ်သည်။) သည်တွင် လူနှစ်မျိုးကွဲပြား သွား၏။

အာဂါရိယ

သားမယားနှင့် အိမ်မှာနေသော အာဂါရိယ လူမျိုးထဲတွင် ပျင်းရိသော သူတယောက်သည် သလေးခင်းသို့ အခါခါ မသွားရအောင် နှစ်ရက်စာ၊ သုံးရက်စာလောက်ကို တခါတည်းသယ်ယူ၍ အိုးဖြင့်လှောင်ထား၏။ ထိုသူကိုတုပြီး ကျန်သော လူပျင်းတို့ကလည်း လေး ငါးရက်စာမကယူခဲ့ကြကာ သိုမှီးလှောင်ထားကြ၏။

ထိုသို့ အပိုအလျှံ သိုမှီး လှောင်ထားခြင်း သန္နိဓိအမှုကို ပြုခြင်းကြောင့် သလေးဆန်တို့သည် ဖွဲကပ်၍ အခွံများ ဖုံးလာလေသည်။ ရှေ့ကမူ ယနေ့ရိတ်ထားသောနေရာ၌နက်ဖြန်ပကတိ ပေါက်မြဲပေါက်၍ သီးမြဲသီးခဲ့၏။ သန္နိဓိ အမှုကို ပြုပြီးသော

အခါ၌ ရိတ်ထားသော နေရာတွင် ပြန်မပေါက်၊ မသီးတော့ဘဲ အငုတ်တွေအတိုင်းသာ ဖြစ်လာကြသည်။

သည်တွင် စုဝေးတိုင်ပင်ကြကုန်၏။

"အို... လူအပေါင်းတို့၊ သတ္တဝါ တို့၌ ယုတ်မာသော တရားတို့ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ယခုဒါတို့အား ကောင်းမြတ်သော အရာမှန်သမျှတို့ ဆုတ်ယုတ်၍လာချေပြီ"

"သည်သို့ဆိုလျှင် သလေးခင်းကို အညီအမျှခွဲဝေ၍ သူ့အခင်း၊ ငါ့အခင်း သတ်မှတ်ပိုင်းခြားထားကြစို့"

အာလုံး ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်တာ အညီအမျှ ခွဲဝေ ယူကြလေသည်။

သမ္မုတမင်းမြောက်ပုံ

ယင်းသို့ခွဲဝေယူကြပြီးနောက်တွင် တစုံတယောက်သော လူပျင်းသည် သူတပါး၏အခင်းမှ သလေးစပါးများကို ဥစ္စာရှင်က မပေးဘဲနှင့်ခိုးယူလေ၏၊ ထိုသို့ ခိုးယူနေသည်ကို ဥစ္စာရှင်က တွေ့သောအခါ တကြိမ် နှစ်ကြိမ်မောင်းမဲ တားမြစ်သေး၏၊သုံးလေးကြိမ်မြောက် ခိုးယူပြန်သောအခါ သီးမခံနိုင်တော့ဘဲ ရောင်ကို ဆွဲ၍ ထောင်းထုရိုက်နှက် ဆုံးမ၏။

သည်ပြဿနာများပေါ်ပြီးနောက် လူအပေါင်းတို့ စည်းဝေးကြရပြန်သည်။

"အို.. လူအပေါင်းတို့၊ လောက၌ လူဆိုးလူညစ်များ ပေါ်ပေါက်လာကြပြန်ချေပြီ၊ ဒီလိုလူဆိုးလူညစ်တို့ကို နှိမ်နင်းဆုံးမ

နိုင်ရန် ချီးမြှောက်တန်သောသူကို ချီးမြှောက်ရန် တစုံတဦးကို အကြီးအကဲတင် မင်းမြှောက်ကြကုန်အံ့၊ ထိုမင်းအား ငါတို့၏ သလေးခင်းမှ ဆယ်ဘို့တဘို့ကို ငါတို့ နှစ်စဉ်ပေးကြကုန်အံ့"

သည်သို့အညီအညွှတ် သဘောထူတိုင်ပင်ကြပြီးမင်းမြှောက် ကြလေသည်။

ရှေဦးဆုံး မင်းမြှောက်ခံရသောသူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားလောင်းတော် ဖြစ်လေသည်။

လူတန်းစားကွဲလာခြင်း

ထိုသူကို လူအများက မင်းဟု သမုတ်သောကြောင့် "မဟာသမ္မတ" ဟု အမည်ရလာသည်၊ လယ်မြေတို့ကိုအစိုးရခြင်းကြောင့် "ခတ္တိယ" ဟုလည်း ခေါ်သေး၏၊(တရားသဖြင့် သူတပါးတို့ကို တပ်မက် ချစ်ခင် စေတတ်သောကြောင့် "ရာဇာ" ဟု အမည်ရ၏။) ✱

အအုပ်ချုပ်ခံလူများကိုဇတာ့ လယ်လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း စသည့်အမှုကိစ္စတို့ကိုပြုလုပ်ကြ၍ "ဝေဿ" ဟု ခေါ်၏။

တဖြည်းဖြည်း နှစ်ကာလ ကြာညောင်း လာသော အခါ "ဝေဿ" ခေါ်သောလူထဲမှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခြင်းဖြစ်၍ ကျေးကျွန်အခိုင်းအစေ ပြုလုပ်လာရပြီး သူဆင်းရဲဘဝသို့ ရောက်သွားသောသူကို "သုဒ္ဒ" ဟုခေါ်၏။ ယုတ်ညံ့သေးငယ်သော အလုပ်အကိုင် အကျင့်အကြံဖြင့် အသက်မွေးသူဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။

သို့ဖြင့် ရာဇမျိုး၊ ဝေဿမျိုး၊ သုဒ္ဒမျိုး ဟူ၍ အမျိုး သုံးပါး ကွဲပြားလာသည်။

အနာဂါရိယ

အိမ်ထောင်မပြု၊ အိမ်၌မနေသော အနာဂါရိယ လူမျိုးတို့သည် ဗြဟ္မာစရိယသီလနှင့် ပြည့်စုံ ခြင်းကြောင့် အာဂါရိယ လူမျိုးတို့ထက် မြတ်သည်ဟု သတ်မှတ် ထား၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကို "ဗြာဟ္မဏ"ဟု ခေါ်သည်။

ထိုဗြာဟ္မဏလူမျိုးတို့သည် အာဂါရိယလူမျိုးတို့၏ အိမ်များတွင် တောင်းရမ်း အလှူခံခြင်းဖြင့် အသက်မွေးမြူကြကုန်၏။ အာဂါရိယလူတို့ကား မိမိတို့မကျင့်နိုင်၊ ခဲခက်သောအမှုကို ကျင့်နိုင်သည့် ဗြာဟ္မဏတို့ကို ရိုသေလေးစားကြ၏။ ကောင်းမွန်စွာ လှူဒါန်းပူဇော်ကြသည်။

ဗြာဟ္မဏလူမျိုးတို့သည် အချို့ကအလှူခံ၍ အသက်မွေးမြူကြလျက်၊ အချို့ကသစ်ဥသစ်သီးများ ရှာဖွေစားသောက်ကာ အသက်မွေးမြူပြီး တောတောင် သစ်ပင်ရင်းများတွင် ကသိုဏ်းအစရှိသော ဈာန်ဘာဝနာတရားများကို အားထုတ်ကျင့်ကြံလာကြသည်။

တန်ခိုးရှင်များ

ထိုသို့သမထ ဈာန်ဘာဝနာများ ကျင့်ကြံ အားထုတ်၍ လောကီစျာန်အဘိညာဉ်များ ရရှိလာကြသည်။

ဈျာန်အဘိညာဉ် တန်ခိုးများ ရရှိလာကြသဖြင့် လောကဧ္ဈ အမှားအမှန် အကောင်းအဆိုးတို့ကို သိမြင်လာသည်။ လောကဓာ၏ အကျိုးစီးပွားအတွက်၊ သာမ၊ ယဇု၊ ဣရုဗ္ဗေဒသော ဗေဒင်သုံးပုံ ကို ထုတ်ဖေါ်ပေးကြသည်။ ဟောပြောပေးကြသည်။

အက္ခရာ၊ ဗုဒ်ပါဌ်၊ ဝါကျ၊ အမည်နာမတို့ ကောင်းစွာသိမြင် မှတ်ဆိုရေးသားနိုင်ရန် သဒ္ဒါကျမ်း၊ ဆန်းကျမ်း၊ အလင်္ကာကျမ်း၊ အဘိဓါန်ကျမ်းများကို ထုတ်ဖေါ်ပေးကြသည်။ သင်ကြားပြသ ပေးကြသည်။

အိမ်ထောင်အမှုကို ပြုကြသော အာဂါရိယ လူတို့ကလည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သူတော်စင်တို့ကိုအားကျကာ အချို့ အိမ်ထောင်မှုကို စွန့်၍ အနာဂါရိယ ပြာဟ္မဏဘောင်သို့ ဝင်ကြ၏။ သဒ္ဒါကျမ်း၊ ဆန်းကျမ်းနှင့်တကွ ဗေဒင် သုံးပုံကို သင်ကြား ကြသည်။ ထို့ နောက် ဈျာန်အဘိညာဉ်တရားများရအောင် အားထုတ် ကျင့် ကြံကြလေသည်။

ရသေ့ရဟန်းများ

ထိုဈျာန် အဘိညာဉ်များ ရအောင် အားထုတ် ကြသော ဗြာဟ္မဏတို့သည် အချို့က ဆံကျစ် ထုံးလျက် ရသေ့လုပ်၍ အားထုတ်ကြ၏။ အချို့က ဦးခေါင်းပြည်းလျက် ပရိဗိုဇ်ရဟန်း လုပ်၍ အားထုတ်ကြ၏။

အချို့ ကိုးလသာ တဏှာမပြတ်ဘဲ ဗေဒင် ကျမ်း ဂန် တတ် ဗြာဟ္မဏတို့သည် ဈျာန်အဘိညာဉ်တို့ကိုရအောင် အားမထုတ်နိုင် သဖြင့် ရသေ့ရဟန်းမလုပ်ဘဲ တောထဲ တောင်ထဲ၌လည်းမနေ၊

ပ်ဖြူစင်ကြယ် စိတ်ဆင်ရာ ရောင်ချေခထုံး၍ မြို့ဦး ရွာဦး
း၌နေထိုင်ပြီး လူအများကို ဗေဒင်ကျမ်းဂန်များ သင်ကြား
ပေးလေသည်။

ထိုပြာဟ္မဏတို့သည် စျာန်အဘိညာဉ် မရသူများ ဖြစ်၍
ဈာယကော”ဟု ခေါ်၏။ ဈာန်မရသော သူဟု ခေါ်ခံရ
ည်၊ ယုတ်ညံ့သောအမည် တွင်လာ၏။

နောက် ကာလကြာမြင့်လာသောအခါ ၎င်းတို့ကို “အဇ္ဈာ
ကော”ဟုခေါ်၏၊ ဗေဒင် ရွတ်အံတတ်သောသူဟု အဓိပ္ပါယ်
သည်၊ မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်အမည် တွင်လာပြန်သည်ဟု ဆိုရ
ည်။

အမျိုးလေးပါး

ထိုသူတို့သည် နောင်ကာလ ကြာမြင့်လာသောအခါ ဖြဟ္မ
ိယ သီလမတည်နိုင်ကြသဖြင့် သားမယားရှာ၍ အချို့ အာ
ရိယလူမျိုးထဲဝင်ရောက်ကြ၏။သို့ဖြင့် ရာဇ-မင်းမျိုး၊ပြာဟ္မဏ-
ွားမျိုး၊ ဝေဿ-သူကြွယ်မျိုး၊ သုဒ္ဒ-သူဆင်းရဲမျိုးဟူ၍ အမျိုး
လေးပါး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဘာသာအမျိုးမျိုးကွဲပြားလာပုံ

ကမ္ဘာဦး လူသားများဖြစ်ကြသော ရသေ့၊ ရဟန်းနှင့်တကွ
ပေါ်ပြပါ အမျိုးလေးပါးတို့သည် ကမ္ဘာဦး အခါက ဘာသာ

မကွဲပြားကြပေ။ မှာဂဓဘာသာတခုတည်းသာရှိ၏၊ မာဂဓ
သာတခုတည်းသာ ပြောဆိုကြ၏၊ နောင်ကာလ ရှည်ကြာသော
အခါကျမှ အရပ်ဒေသ၊ ရာသီဥတု၊ ရေ၊ မြေ၊ တောတောင်လို
ပြီး ဘာသာအမျိုးမျိုး၊ ဇာတ်အမျိုးမျိုးကွဲပြားသွားလေသည

....ဝ....

အခန်း ၆

နိုင်ငံတကာ လောကီပညာ

လောကီဝိဇ္ဇာပညာတတ်များကို သမိုင်း တင်တော့မည်
ဆိုလျှင် အချိန်အခါ နေရာဒေသသိဘို့ ပထမဆုံး အရေးကြီး၏
သို့သော် သည်ပညာရပ်များ စတင် ပေါ်ပေါက် ချိန်နှ
နေရာဒေသကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်ဘို့ကား မလွယ်ကူလှချေ
အကြောင်းမှာ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားမပွင့်မီကာထဲက ရှိနေသေ
ပညာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

လောကဓံတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်သော လူ့လောကသာ
သက်ရှိ သက်မဲ့ အပေါင်းတို့သည် အပြောင်းအလဲ၊ အတက် အ
ကျများနှင့်မကင်းနိုင်ရကား ပမာ ပြရလျှင် (က) လူမျိုးထံမှ
ပညာကို (ခ)လူမျိုး၏ ရယူခဲ့သည်ဆိုကြပါစို့၊ နှစ်ပေါင်းများ
စွာ ကြာမြင့်သောအခါ (က)လူမျိုးသည်ရင်း၊ သူတို့၏ပညာရပ်

များသည်ဂင်း အကြောင်း အားလျော်စွာ ပျက်စီး တိမ်ကော သွားနိုင်သည်။ ထိုအခါ ပညာထွန်းကားနေပြီ ဖြစ်သော (ခ) လူမျိုးတို့ထံမှ ပညာကိုတဖန် ပြန်၍ယူရသည်လည်း ရှိတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဆိုက်ဗေးရီးယားလူမျိုး၊ ရေိယာန်၊ ဂရိ၊ ရောမ၊ အာရပ်နှင့် အစ္စရေး(ဂျူး)လူမျိုးများမှဂင်း၊ တရုတ်၊ အီဂျစ်၊ အိန္ဒိယစသောတိုင်းပြည်များမှဂင်း၊ စတင်ပျံ့နှံ့သည်ဟု တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ရှေးဟောင်းသမိုင်းသုတေသီများ၊ မနုဿဗေဒ ပါရဂူများ၊ တူးဖေါ်ရရှိသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ကျောက်စာများ စသည်တို့မှ တွေ့ရှိချက်အရဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ထောင်သောင်းများစွာကလောကီဝိဇ္ဇာပညာကို အသုံးပြုခဲ့ကြကြောင်း သိရသည်။

စင်စစ် လောကီပညာ ရပ်များသည် လူ့သမိုင်းနှင့် တချိန်တည်း ပေါ်ပေါက်လာသော ရှေးဦးပညာဖြစ်၏။

ရှင်းအံ့....

ကမ္ဘာဦးလူသားတို့၏ ဘဝသည် အခက်အခဲပေါင်းမြောက်မြားစွာကိုဖြတ်သန်းကျော်လွှားလာခဲ့ရ၏။ ဘေးဒုက္ခ အန္တရာယ်များ၊ ရောဂါဘယများ၊ ချို့တဲ့ ရှားပါးမှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ဘာရပ်တည်ရေးအတွက် တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်နေရသည်။

မွန်စတာရီးယန်းခေတ်ထက် ပို၍စောသော အချိန်က လူတို့သည် သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုကလေးများနှင့် တိရစ္ဆာန်ကလေး

များကိုသာ စားသောက်ခဲ့ကြရသည်။ မွန်စဘားရီးယန်း ခေတ်ကျမှ လူတို့သည် အလတ်စား သားကောင်များကို အမဲလိုက်ရှာဖွေစားသောက်လာရသည်။ သားကောင်ကြီးများကိုမူ ရံဖန်ရံခါ စုပေါင်း၍ အမဲလိုက်ပြီ စားရသည်။ ထိုအချိန်က မမာမကျန်းဖြစ်ပြီး ညှိနွမ်းနေသော သားကောင်များကိုလည်း သတ်စားတတ်ကြသည်။

သူတို့သည် အမဲလိုက်ရင်း ခံယူချက်၊ အစွဲအလန်းများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ၎င်းတို့ကား စုံးအတတ်၊ မှော်အတတ်များ ဖြစ်သည်။ သည့်နောက် ဘာသာကိုးကွယ်မှုများ ဆက်ပွားပေါ်ပေါက်လာသည်။

ပထမအချိန်က လူသည် သဘာဝပြုပြင်ဖန်တီးမှုကို ခံခဲ့ရ၏။ နောက် တဖြည်းဖြည်း လူက သဘာဝတရားကို သိမြင်လာကာ တွန်းလှန်ရင်း သဘာဝကိုစိုးမိုးချယ်လှယ်နိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့ သဘာဝ၏ အချယ်လှယ်ခံ ဘဝမှသည် သဘာဝကို ချယ်လှယ်သူအဖြစ်သို့ တက်လှမ်းလာခဲ့ရာ၌ အခက်အခဲပေါင်းမြောက်မြားစွာကိုကျော်လွှားလာရမည်မှာမမွှာဘာပင် ဖြစ်သည်။

လူတို့သည် သဘာဝနည်းဖြင့် ဖြေရှင်း၍မရသော အခက်အခဲများကို သဘာဝပြင်ပနည်းများဖြင့် ဖြေရှင်းရန်ကြိုးစား အားထုတ်လာရသည်။

လူသည် သစ်ကြီး ဝါးကြီးများကို မိမိစွမ်းပကားဖြင့်ခုတ်လှဲနိုင်ကြောင်း၊ မိမိတို့အတွက် အသုံးအဆောင် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း

မသိရှိမီကာလက သစ်ကြီးဝါးကြီးများကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ တောကြီးတောင်ကြီးများကိုလည်း ပူဇော်ခဲ့ကြ၏။ မိုးကိုငှင်း၊ လေကိုငှင်း၊ နေကိုငှင်း၊ ကြောက်ရွံ့ပသခဲ့ကြသည်။ သမုဒ္ဒရာကြီးများကိုလည်းဖြတ်သန်းခြင်းငှာ မစွမ်းသာ၍ ပူဇော်ပသခဲ့ကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝသောအခါ လူတို့သည် လက်နက်ကိရိယာများကို တည်ထွင်ကိုင်စွဲလာကာ ယခင်က ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်ခဲ့သော သစ်ကြီးဝါးကြီးများကို ခုတ်လှဲလာခဲ့သည်။ သည့်နောက် လူသုံးကုန်အဖြစ် ထုတ်လုပ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ တောကြီးမြက်မြည်းထဲမှလည်း သဘာဝ၏ သယံဇာတပစ္စည်းချားကို ထုတ်လုပ်လာခဲ့သည်။ မည်မျှမြင့်မားသော ဘောတောင်ကြီးများပင်ဖြစ်စေ မိမိတို့ခြေဖဝါးအောက်သို့ ရောက်စေခဲ့၏။ မည်မျှနက်၍ မည်မျှအပြောကျယ်သော သမုဒ္ဒရာကြီးပင်ဖြစ်စေ ထုတ်ချင်းဖေါက်ဖြတ်ကူးနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ တစထက်တစ အောင်မြင်လာခဲ့သော်လည်း သဘာဝတွင် သူမသိသေးသာအရာများ၊သူ့ဝေဖန်ပိုင်းခြား၍ မတတ်နိုင်သောအရာများ၊သူ သဲထိတ်ရင်ဖို၊ကြောက်လန့် စိုးရွံ့နေရသော အရာများကား လွန်ကဲစွာ ရှိနေသေးသည်။

(သာမန်နည်းဖြင့် ဖြေရှင်း၍မရသော ပြဿနာ တရပ်ကို သဘာဝအတွင်းမှ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖြေရှင်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ၊ သဘာဝပြင်ပမှဖြစ်သော တန်ခိုးအာနိသင်များဖြင့် ဖြေရှင်းရန် တွေးတောကြံဆလာခဲ့ကြသည်။) ✱

သို့ဖြင့် မိမိပိုင်းခြား ဆင်ခြင်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော ဘေး ဒုက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသောအခါ၌လည်း၊ ဘေးမှလွတ်ကင်းအောင် နတ်များကို ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ဖြေရှင်းလာခဲ့သည်။

အတွေ့အကြုံများအရ၊ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာတွင်၎င်း၊ အိမ်တွင် သော်၎င်း၊ အဆောင်ကောင်းများထားလျှင် မကောင်းသော ဘေးပေး၍ ကောင်းကျိုးချမ်းသာများ ခံစားရသည်။ကိုယ်နှင့် မကွာလက်ဖွဲ့များ ဆောင်ထားလျှင် အရာရာ အောင်မြင်နိုင် သည် စသည်ဖြင့် အတွေးအခေါ်သစ်များ လူသားတို့၏ အသဲ နှလုံးတွင် ကိန်းဝပ်စပြုလာခဲ့သည်။

သည်နည်းဖြင့် အင်း၊ အိုင်၊ ခလဲ့၊ လက်ဖွဲ့များ ပေါ်လာခဲ့ သည်။ ထိုအလုပ်ဖြင့် ဇောက်ချလုပ်ကိုင်ကြသော မှော်ဆရာကြီး များလည်း ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုမှ ဝိဇ္ဇာ-ဇော်ဂျီ-ဘုပသား စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပေါ်လာကြတော့သည်။

ကောက်ပဲသီးနှံများ စိုက်ပျိုးရာ၌ နက္ခတ်တာရာ ကြည့်ပြီး မိုးလေဝသ လက္ခဏာများကို ဖတ်ကြားပေးမည့် နက္ခတ်သဗေဒ ပညာရှင်များ၊ ပရောဟိတ်ဆရာကြီးများပေါ်လာသည်။ရောဂါ ဘယများကို ကုစားရန်အတွက် မှော်ဝိဇ္ဇာ-ဆေးဝိဇ္ဇာကြီးများ ပေါ်လာကြသည်။

ရောဂါဖြစ်လျှင် ယဇ်ပူဇော်ခြင်း၊ ပန်းဦးလွှတ်ပွဲများ ပေါ် လာကြသည်။ ဂြိုဟ်စီး၊ နာမ်စီးများဖြေ၍ အပြစ်ကင်းစေရန် ယတြာချေခြင်း၊ ဓာတ်ရိုက်ခြင်းများ အထိ ပြုလုပ်လာခဲ့ကြ တော့သည်။

အနိစ္စအမြဲမရှိသောသဘောဖြင့်သေဆုံးသောသူ၏ ရုပ်ကြွင်းခန္ဓာကောင်ကို အထူးထူးအပြားပြား စီမံလျက်သိမ်းဆည်းထားလိုသော ဆန္ဒများနှင့်အတူ အိုရုပ်ပျောက်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်မသေနိုင်အောင်ကြံဆလာကြရာမှ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ ဓါတ်ဝိဇ္ဇာများ ပေါ်လာကြသည်။

သည်မှတဆင့် အသက်ဝိညာဉ်ဆိုသော အပိုင်းကို ဆန်းစစ်လာကြသည်။ ဝိညာဉ်လောကများကိုလည်း စောကြောသုံးသပ်လာကြသည်။ မျက်မှောက်ဘဝအပြင် အခြားဘဝများ ရှိမရှိဆိုတာကိုလည်း စူးစမ်းလာကြသည်။

သည်လိုနှင့် နေ၊လ၊နက္ခတ်၊မီး၊တော၊တောင် စသည်တို့ကို ကိုးကွယ်ခြင်း၊ နတ်ကိုးကွယ်ခြင်း၊ယဇ်ပူဇော်ခြင်း၊ မှော်အတတ်စသည်တို့မှ တစတစ ဘာသာ၊ အယူဝါဒများ တွန်းကားပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ထင်ရှားသောအချက်တရပ်မှာ လောကီဝိဇ္ဇာ အတတ်ပညာများနှင့် ပတ်သက်၍ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမျိုးတိုင်းတွင် တနည်းမဟုတ် တနည်း ရှိနေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

(အချို့နေရာများတွင် ဘာသာရေးထက်ပင် ဦးစားပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။) ✱

အံ့ဘွယ်ကောင်းလောက်အောင် လူမျိုးတိုင်းတွင် ရှိနေသောလောကီပညာကိုစူးစမ်းလိုသည့် သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့်မနုဿဗေဒပညာရှင်တို့သည်နောက်ဆုံးကမ္ဘာမြေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ တည်

ရှိခဲ့ဘူးသည်ဆိုသော "အနောက်သမုဒ္ဒရာအောက်သို့နစ်မြုပ်သွားသည့် အတ္တလန်တိတ် တိုက်ကြီး" အထိ စူးစမ်း လေ့လာခဲ့ကြသည်။

ထိုပျောက်ဆုံးသွားသောအတ္တလန်တိတ်တိုက်ပေါ်မှ တိုက်သားတို့သည် ယဉ်ကျေးမှုအထွဋ်အထိပ်သို့ အစွမ်းကုန်ရောက်ခဲ့ကြပြီး၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားဖြင့်ရှင်း၊စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအားဖြင့်ရှင်း၊ အလွန်တိုးတက်ခဲ့သော လောကီချာန်များကိုပင် ရရှိနေသူများဖြစ်သည်ဟု လောကီဝိဇ္ဇာမိုရ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ဆိုခဲ့သည်။

ထိုတိုက်သားတို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျရခြင်းမှာ မိမိတို့၏အဘိုးမဖြတ်နိုင်သော လောကီပညာများကို တလွဲတွင် အသုံးပြုခဲ့ကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ပညာသည်ချင်း တဦးနှင့်တဦး ပညာပြိုင်ခြင်းများ၊ မိမိတို့၏အတတ်ပညာဖြင့် အခြား ကပါးသူများကို နိုင်ထက်ကလူပြုမူခြင်း၊ ထို့ပြင်တဦးတယောက်ကိုသာ ကျွန်ပြုရန် ကြံစည်ရုံဖြင့် အားမရသေးဘဲ တတိုင်းတပြည်လုံးကိုပင် မိမိခြေဖဝါးအောက် ပြားပြားမှောက်သွားစေရန်ကြံစည်အားထုတ်ခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

အတ္တလန်တိတ် တိုက်သားတို့သည် လူသားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီး မိမိရရှိထားသော အသိဘရားများကို လောကီပညာပေါ်တွင် အိတ်သွန်ဖါမှောက် အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ လောကီပညာရပ်တို့၏ တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းကိုသာ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရုပ်လောကရော၊ နမ်လောကကိုပါ စိုးမိုးချယ်လှယ်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ထိုပျောက်ဆုံးသွားသော တိုက်နှင့်ပတ်သက်၍ သမာကျမ်းစာအုပ်တွင် "ဘေဘောလ်မျှော်စင်" ဟု ဖော်ပြထားပြီး ၎င်းတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုမှာ လူသားတို့ရောက်သင့်သောအဆင့်ထက်ပင် မြင့်မားစွာ ရောက်ရှိသော ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်သည်ဟုဆို ထားသည်။

(အတ္တလန်တိတ်တိုက်သားတို့သည် ကိုယ့်အတတ်ဖြင့် ကိုယ်စူးစားတိုက်ကြီးတခုလုံး ကမ္ဘာမြေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှပျောက်သွားရသည်အထိ ကြမ္မာဆိုးနှင့် ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျသွားခဲ့ရသည်။) *

အနောက်ဘက် ပင်လယ်ပြင် အောက်သို့ အတ္တလန်တိတ်တတိုက်လုံး စုံးစုံးနစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားစဉ်က မမြုပ်မီတိုက်သားအချို့ လက်မတင်စာလေး လွတ်မြောက် သွားခဲ့ကြသူများ ရှိခဲ့သည်။ ထိုလူမျိုးကား "လူဝါမျိုး"များဖြစ်ပြီး သူတို့သည် အနီးဝန်းကျင်ရှိ တိုင်းပြည်များသို့ သွားရောက်ခိုလှုံခဲ့ကြသည်။ နောက်သော် တရုတ်လူမျိုးများ၊ တိဗက်လူမျိုးများနှင့်ရောနှော သွားသည်ဟု ဆိုသည်။

တိဗက်လူမျိုးတို့သည်၎င်းတို့၏ ရိုးရာအစဉ်အလာအရ အမွေဆက်ခံလာသော လောကီပညာရပ်များကို အမြဲကျစ်လစ်သိပ်သည်းစွာ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် အတ္တလန်တိတ်တိုက်သားများ ထိပ်တန်း ရောက်နေသော လောကီပညာရပ်များသည် ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်မသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နေရာတွင် ကမ္ဘာဦးလူသားတို့၏ ဂူများမှ တွေ့ရှိချက်များကို ဖေါ်ပြလိုသည်။ ကိုဂူများမှာ ဥရောပတိုက်တခွင်မှတွေ့ရှိသော ဂူများဖြစ်သည်။ ထိုဂူကြီးများထဲတွင် ဓာက်ကြောင်းပန်းချီကားများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ရှေးအာဖရိက လူမျိုးစုများ၏ လက်ရာများဟု ယူဆရသည်။

ပန်းချီကားများတွင် မျက်နှာဖုံးပုံ တပ်ထားသော လူရုပ်များနှင့် တိရစ္ဆာန်ပုံများ အလေးသာနေသည်။ အချို့နေရာများတွင် လက်ဖျားထိပ်များ ပြတ်နေသော သက်ဖဝါးရာများကို တွေ့ရသည်။ လက်ဖဝါးရာ များကို ဂူနံဘေးတွင် ထင်ကျန်ရစ်စေရန် ကွက်စေးကပ်သော အရည်တမျိုးထဲတွင် လက်နှစ်၍ ရိုက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အချို့လက်ဖဝါးရာ များမှာ အမဲရောင်နှင့်အဝါရောင်များဖြစ်သည်။

ထိုလက်ဖဝါးရာများတွင် လက်ဖျားထိပ်များ ပြတ်နေခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ လက်ဖျားထိပ်များကို ဖြတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

အချို့မှာ ကိုယ်ရေပြား ရောဂါသည်များ၏ လက်ရာများဖြစ်သည်။ ထိုအလေ့အထမျိုးကို အချို့သော ဒေသများတွင် ယနေ့ထိုင် ကျင့်သုံးလျက်ရှိနေကြသေးသည်။

ရည်ရွယ်ချက်မှာ ရောဂါဘယ စပ်ငြိလျှင် ရောဂါသည်၏ လက်ဖျားထိပ်များကို ယဇ်ပူဇော်လိုက်ခြင်းဖြင့် ယတြာချေတာ သေဘေးမှ လွတ်ကင်းနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်နေကြသော မတိုးတက်သေးသည့် အယူအဆတခုဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်ပြည်မှာလည်း ထိုဂူကြီးများနှင့် အလားသဏ္ဌာန်တူဂူများရှိသည်။ပုံများမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထား သမင်ဦးချိုကို ဦးခေါင်းထက်တွင် ဆောင်းထားသောလူရုပ်များဖြစ်သည်။ ရှေးအမှော်ဆရာများ ယဇ်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပရာတွင်တိရစ္ဆာန်အသွင်ကိုဆောင်ယူထားပုံ၊ သရုပ်ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်၊ ထိုအရုပ်များ၏ အနီးအနားတွင်လည်း ပလ္လင်ကဲ့သို့သော အရာများရှိသည်။ သမိုင်းဦးခေတ်က မှော်ဆရာများ ယဇ်ပူဇော်ပွဲ ကျင်းပနေပုံကို သရုပ်ဖော်ထားကြခြင်းဖြစ်သည်။

သမင်ရုပ်၊ သမင်ဦးချိစသည့် ပစ္စည်းများမှာ လူခေါင်းကဲ့သို့ပင် မှော်ဆရာများ၊ အောက်လမ်းဆရာများ၏ လက်စွဲအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ သိပ္ပံပညာဘယ်လောက် ထွန်းကားသည်ဆိုဆို ယနေ့တိုင် ထိုဓလေ့များကား မပျောက်ကွယ်သေးပေ။

သမိုင်း မတင်မီ စောစောပိုင်းက မာဂျီယံဘာသာ ထွန်းကားခဲ့သည်။ ထိုဂိုဏ်းကို တည်ထောင်သူမှာ ဇီရိုလက်စတာဆိုသူဖြစ်သည်။

သူ၏ ဝါဒမှာ “လောကတွင် ကောင်းမှုနှင့် မကောင်းမှုဟူ၍ရှိရာ၊ကောင်းမှုသည် နောက်ဆုံးတွင် အနိုင်ရစမြဲ” ဟူသောအချက်ပင်ဖြစ်သည်။

နောက်သော် သူ၏ ဝါဒသည် မီးကိုကိုးကွယ်သော ဝါဒအဖြစ်သို့ရင်း၊ သူ၏ဂိုဏ်းဝင် ဘုန်းကြီးများမှာလည်း ဗေဒင်

ဟောခြင်း၊ နတ်ဆော၊ ယတြာခြေ ၊ ပယောဂကုစသည့် အလုပ်များကိုသာ လှိုင်လှိုင်ကြီး လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မာဂျီယံဝါဒဂိုဏ်းဝင်များမှာ ယင်ပူဇော်ခြင်း၌သာလျှင် လုံ့လပြုသော အောက်လမ်းအသွင်သို့ လုံးဝကူးပြောင်းသွားလေသည်။

ဆိုက်ပရပ်(စ်)နိုင်ငံက အင်ပါယာသစ်ထူထောင်လိုက်သောအခါ မာဂျီယံဝါဒသည် ပို၍ ထွန်းကားလာလေသည်။

သူတို့သည် နေနတ်သားကိုရည်စူး၍ ယင်ပူဇော်ခြင်း၊ လနတ်သားကိုရည်စူး၍ ယင်ပူဇော်ခြင်း၊ ရေနတ်သားကိုရည်စူး၍ ယင်ပူဇော်ခြင်း၊ လနတ်သားကိုရည်စူး၍ ယင်ပူဇော်ခြင်းများပြုလုပ်လာခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ ဗလိနတ်စာ ကျွေးခြင်း၊ ယင်ပူဇော်ခြင်းများကိုပြုလုပ်ရာတွင် ကလေးများ၏ အသွေးအသား ယင်ပူဇော်ခြင်းမျိုးသည် လူမျိုးတိုင်းတွင် တွေ့ရသည်။

* (အထူးသဖြင့် သားဦးကလေးများနှင့် သုံးလေးနှစ်အောက်ကလေးများကိုယင်ပူဇော်လေ့ရှိသည်။ ရေဝတီလူမျိုးများသည် ထိုအလေ့အထနှင့် အယူအဆများကို အထူးပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်)။

ချား(လ်)ဒင်း လူမျိုးစုသည် ဇာတ်ကြီးသူများဖြစ်ပြီးအချိန်နှင့်အမျှ လောကီပညာ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းများကိုသာ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အနာဂါတ်ကိုကြိုတင်ရှုမြင်ခြင်း၊ နိမိတ်ဘတ်ကြားခြင်းနှင့် ဝိညာဉ်လောကကို

ဆက်အသွယ်ပြုနိုင်ခြင်း စသည့် အတတ်ပညာများကိုတဘက်မ်းခတ်အောင် တတ်သိလိမ္မာကြသည်။

သူတို့၏ လောကီပညာများကို ရောမလူမျိုးတို့လက်တွင်းသို့တ်သွင်းလာခဲ့သည်။

အီဂျစ်ပြည်၌ အထိန်းသိမ်းခံနေရသော မင်းမျိုးမင်းနွယ်များသည် ၎င်းတို့၏ အရေးတော်ပုံ အောင်မြင်ရေး အတွက်ကိုင်း၊ ရှေးဖြစ်အဟောကို သိရှိရန်အတွက်၎င်း၊ ကလေးသူငယ်များကို ယဇ်ပူဇော်ပြီး ယတြာချေကြသည်ကို ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းများတွင် အတိအလင်း ဖော်ပြထားသည်။ ထိုခေတ်ကကလေးသူငယ်များကို သတ်ဖြတ်ပြီး ဝမ်းတွင်းသားများ ထုတ်ယူကြည့်ကာ ရှေ့ဖြစ်နိမိတ်ကို ဘတ်ကြားခဲ့ကြသည်။

အနောက် အမေရိကတိုက်ရှိ လူနီလူရိုင်းများနှင့် အမေရိကတတိုက်လုံးလိုလို မှော်ပညာများ၊ စုန်းကဝေ စသည့် အောက်လမ်းပညာများ ထွန်းကားခဲ့သည်။

အာဖရိကတိုက်မှာမူ ပြောဘွယ်ရာမရှိလောက်အောင် ထွန်းကားခဲ့သည်။

ရှေးက ကမ္ဘာကြီးတွင် လူမျိုး တမျိုးနှင့် တမျိုး၊တိုင်းပြည်တပြည်နှင့်တပြည် အနေဝေးခဲ့သည်။ ကူးလူးဆက်ဆံမှုလည်းနည်းပါးခဲ့၏။ သို့သော် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမျိုးတိုင်း၏ ရိုးရာပုံပြင်

များ၊ ဒက္ခဏာရီများ၊ သစ်ထွင်းပန်းချီ,ပန်းပုများ၊ မှော်အတတ်များ၊ အင်းအိုင်လက်ဖွဲ၊ မန္တာန်အတတ်တို့သည် တနည်းမဟုတ် တနည်းဆင်တူနေကြသည်ကား သတိပြုစရာဖြစ်သည်။

အာရိယံအနွယ်ဝင်မဟုတ်သော ဥရောပတိုက်သားတို့လက်ခံ ကျင့်သုံးနေသည့်ဝါဒမှာ ဒရူအစ်ဝါဒဖြစ်သည်။

ဗြိတိန်တွင် လက်ခံကျင့်သုံးနေသော အောက်လမ်းနွယ်သည့် ပညာရပ်များမှာ ဒရူအစ်ဝါဒမှ မြစ်ဖျားခံ ဆင်းသက်လာခဲ့ သော ပညာများပင်ဖြစ်သည်။

ဗြိတိန်ပြည်သည် အခြားတိုက်များရှိ လောကီ ပညာသည် များ၏ ဗဟိုချက်မဖြစ်သည်၊ အခြားတိုက်များက ၎င်းတို့၏ ဂိုဏ်းဝင်များကို ဗြိတိန်ပြည်သို့ပို့၍ ဒရူအစ် သာသနာ့ဘောင် သို့ ဝင်ရောက်ရန် စေလွှတ်လေ့ရှိသည်။

ပြင်သစ်ပြည်နှင့် ဂေါလ်တို့၌လည်း ဗြိတိန်ပြည်တွင်ရှိသော ကျောင်းများကဲ့သို့ အလားတူ ကျောင်းများရှိခဲ့သည်။

အဆိုပါကျောင်းများတွင် အဓိက သင်ကြားပို့ချပေးသော သင်ခန်းစာများမှာ မှော်ပညာများနှင့် နက္ခတ် ပညာများ ဖြစ်သည်။

ဒရူအစ် ဘုန်းတော်ကြီးတို့သည် ဗိန္ဒောဆရာ၊ ပယောဂ ဆရာများလည်းဖြစ်ကြသည်၊ ထိုမှ ပုဂ္ဂလိက အခက်အခဲများကို မိမိတို့တတ်သိထားသော ပညာရပ်များဖြင့် ဖြေရှင်းပေးရန် ကြိုး စားလာခဲ့ကြသည်။

အချို့က ကိုယ်ပျောက်အတတ်ကို ရရှိရန် ကြိုးပမ်းကြ၍ အချို့မှာ အိပ်မွေ့ချအတတ်၊ စိတ်ညို့အတတ်၊ ဆေးခတ်အတတ်များနှင့် ဓါတ်ဆင်ဓါတ်ရိုက်အတတ်တို့ကို ဝါသနာထုံခဲ့ကြကာ သဲသဲမဲမဲလိုက်စားလာခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က ဘုံရားလည်း ရာထောင်၊ နတ်လည်း အသိန်းအသန်းဟု ဆိုရလောက်အောင် ခေတ်စားခဲ့သည်။

(အီဂျစ်လူမျိုးတို့၏ နတ်ဘုရား "ဆက်"၊ပရပ်ရှင်းလူမျိုးတို့၏ အားထားရာ "အာရိယံ"၊ ဂရိတ်လူမျိုးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ "ပိုင်သွဇ်"၊ ဧရဝတီလူမျိုးတို့၏ "မြွေဘုရားနှင့်စဲတန်း(စ်)" စသည်တို့များစွာရှိခဲ့သည်။)

ဧရာမတို့ ကောင်းစားစဉ်က ခေတ်ကို သုံးသပ်ကြည့်လျှင် ယဇ်ပူဇော်ခြင်း၊ နတ်ဝင်ခြင်းနှင့် မှော်အတတ်စီရင်ခြင်းတို့သာ ပြည့်လျှမ်းခဲ့သည်၊ ထိုပွဲတော်များတွင် ဆင်နွှဲသူများသည် မျက်နှာဖုံးများစွပ်ထားကြကာ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းများနှင့် လူရိုင်းများကဲ့သို့ က,ခုန်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ဘေဘီလုံခေတ်တွင် လောကီပညာသည် သာသနာ့ဝန်ထမ်းဘုန်းကြီးများ၏ မပြတ်မလပ် အလေ့အထ ပြုခဲ့ကြသော လက်သုံးပညာရပ်ဖြစ်ခဲ့သည်၊ အဆိုပါဘုန်းကြီးများကို "အစီပူ" ဟု ခေါ်၏။

"ဘာရူး"ဟု ခေါ်သော ဘုန်းကြီးများလည်း ရှိသေးသည်၊ ၎င်းတို့သည် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို အားကိုး၏၊ များသောအားဖြင့်

သိုးကိုသတ်၍ သိုးအသဲကိုကြည့်ပြီး ရှေ့ဖြစ်ဟောကိန်း ထုတ်ကြသည်။

မက်ဆိုပိုတေးမီးယားတွင်လည်း သာသနာ့ဝန်ထမ်း အချို့သင်းကွဲဂိုဏ်းကွဲများ တည်ထောင်ကာ လောကီပညာ၌သာ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုဘုန်းကြီးတပိုင်း မှော်ဆရာတပိုင်းများနှင့် အောက်လမ်းစုန်းကဝေများအကြားတွင် ပညာပြိုင်မှုများ အမြဲရှိခဲ့သည်။

ဆီးရီးယားနှင့် ဘေဘီလုံနိုင်ငံတွင် လူတဦးတယောက် ရောဂါဘယတခုခု ကပ်ငြိခြင်းခံရပါက စုန်းပြုစားသည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်၊ လူနာအိမ်သို့ ပယောဂဆရာများ ရောက်လာကာ လူနာကို ဆေးမြစ်ပေါင်းစုံ တိုက်ကျွေးခြင်း၊ ဂါထာမန္တရားများ မန်းမှုတ်ခြင်း၊ ခေါ်စာပစ်ခြင်းများဖြင့် ကုသလေ့ရှိသည်။

သို့ဖြင့် ဗိန္ဒောသက်သက် လိုက်စားသော ဆရာဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားလာပြီး ဗိန္ဒောတပိုင်း ပယောဂတပိုင်း ဆရာများသာ ပေါ်များ လာခဲ့သည်၊ ၎င်းတို့ကို "အေစူး" ဟု ခေါ်၏။

ထိုခေတ်က အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံ အချင်းချင်း၊ ချစ်ကြည်မှုကို ရည်စူး၍ ပညာချင်းဖလှယ်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်၊ အပြည်ပြည်သို့ ရောက်သွားကြသော ပညာများမှာ များသောအားဖြင့် အီဂျစ်နှင့် ဘေဘီလုံတို့မှ ဖြစ်သည်။

နက္ခတ်ပညာမှာမူ အီဂျစ်ပြည်မှာ ထွန်းကား တိုးတက်သလောက် အာဆီရီးယားနှင့် ဘေဘီလုံတို့မှာ မထွန်းကားခဲ့ပေ။

အီဂျစ်လူမျိုးတို့သည် နက္ခတ်ပညာကို အထူးဝါသနာထုံ၍ လိုက်စားခဲ့သည်၊ ဂဏန်းသင်္ချာဗေဒ နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ထွန်းကားခဲ့၏၊ (၇)ဂဏန်းကို ကောင်းကျိုးဆိုးကျိုး နှစ်ဝ ပေးစွမ်းနိုင်သော ကိန်းဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ဂါထာမန္တာန်များစုတ်လျှင် (၇)အုပ် (၇)ကြိမ် ရွတ်ဆိုကြခြင်းသည် ရှေးခေတ် အီဂျစ်လောကီပညာ၏ အမွေတခု ဖြစ်သည်။

ထိုနိုင်ငံများ၏ ဂါထာစုတ်ခြင်း ရည်ရွယ်ချက်မှာ သုံးချက်ရှိသည်။

၁။ မိမိလိုလားသော ဝိညာဉ်-သို့မဟုတ်ခေါင်းစွဲကို ပင့်ဘိတ်ခြင်း။

၂။ မိမိရင်ဆိုင်နေရသော ရန်သူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်၊ မည်သည့်ဝိညာဉ်၊ နတ်၊ သူရဲ၊ စုန်းဖြစ်သည်ကို ဖေါ်ပြခြင်း။

၃။ အဆောင်အယောင်များ၊ ဆေးစောင့်နတ်ရုပ်များကို ရွတ်ဘတ်သရဇ္ဈာယ်၍ နှိုးခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ် အီဂျစ်တွင် ပယောဂဆရာတို့သည် အိမ်အတွင်း၌ နံ့သာရည်များပက်ဖျန်းခြင်း၊ ရေမန်းများဖျန်းထားခြင်းအမှု ပြုလုပ်ထားတတ်ကြ၏။

အီဂျစ်တွင် "အား" နှင့် "မားဒေါက်" တို့သည် မှော်ဆရာ တပိုင်း သာသနာ့ဝန်ထမ်းတပိုင်းအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့ကြသည်။

အာဆီးရီးယား အမျိုးသားများ၏ ရှေးဟောင်းပန်းချီပန်းပုများတွင် အမျိုးသမီးများ နားပန်နားကပ်များ ပန်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူမျိုးတို့သည် သေးထွက်သံယိုဖြစ်လျှင် အပမှီနိုင်သည်၊ အစိမ်းသေလျှင် တစ္ဆေသရဲဖြစ်၍ ခြောက်တတ်သည်ဟုယုံကြည်၏၊ မိန်းမများ ရာသီပန်းပွင့်နေချိန်တွင် မိန်းမများ အနီးသို့ပင် မကပ်ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးရှောင်ခွါနေတတ်ကြသည်။

ရှေးခေတ် အီဂျစ်ပြည်တွင် အိပ်မက်ဖတ်ကြားသူများ ရှိခဲ့သည်၊ အိပ်မက်ယူလိုသူသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတခုခု အတွင်းသို့ပင်ရောက်ကာ ယဇ်ပူဇော်ရာမှ ရရှိသော သိုးရေပေါ်တွင် အိပ်၍ အိပ်မက်ယူရသည်၊ မြင်မက်သော အိပ်မက်ကို မိုးလင်းသည်နှင့် ဘုန်းကြီးတပါးပါးထံ ချဉ်းကပ်၍ အိပ်မက်ကို ဘတ်ကြားစေ၏။

ဘတ်ကြားသော ဟောကိန်းကို သဘောကျလျှင် ကျောင်းတွင်းရှိ ဘုရားရေကန်တွင် ရွှေတိုရွှေစများ ပစ်ချ လှူဒါန်းကြသည်။

အာဆီးရီးယားလူမျိုးတို့သည် ရေထဲသို့ဆီလောင်းကာ ရေ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ဆီဝေ၍ ပေါ်လာသော ပုံသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ပြီး ရှေ့ဖြစ်ဘတ်ကြားကြသေး၏။

ဘုရားတည်ခြင်း၊ ကျောင်းဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း ပြုလုပ်သောအခါ လောကီပညာတတ်မြောက်သော ဆရာကြီး များကို မေးမြန်းပြီးမှ ဆောက်လုပ် တတ်ကြသည်၊ ထိုသူတို့ ညွှန်ကြားချက်များဖြင့်ပန္နက်ရိုက်ခြင်း၊ တိုင်ထူခြင်း၊ နေ့ကောင်း ရက်သာရွေးခြင်းများပြုလုပ်ကြသည်။

နက္ခတ်ပညာ

ချာလ်ဒင်းလူမျိုးတို့သည် ကောင်းကင်ရှိ နက္ခတ်တာရာ ဂြိုဟ်သွားဂြိုဟ်လာများကို အာရုံစိုက်၍ စောင့်ကြည့်ကြ၏၊ ထူး ထူးခြားခြားဂြိုဟ်အပြောင်းအလဲများကိုတွေ့လျှင် နိမိတ်ကောက် ကြသည်။

ဥပမာ-ကြယ်ကြွေလျှင်၊ဥက္ကာပျံလျှင် လက်ရှိအုပ်စိုးနေသော ဘုရင်နှင့်တကွ တိုင်းသူပြည်သားများတွက် စစ်မက်မြင်သည်ဟု ဆို၏။

ချာလ်ဒင်းလူမျိုးများ နက္ခတ်ဗေဒပညာနားလည်၍ ဂရိတ် လူမျိုးများက အထင်ကြီးလေးစားခဲ့ကြသည်။

အိန္ဒိယဗေဒင်ဆရာတို့သည် သဘာဝ၏ ပြုပြင်ပြောင်းလဲ မှုန်သမျှကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်တတ်ကြသည်။ နေထွ ခြင်း၊ နေဝင်ခြင်း၊ လထွက်ခြင်း စသည်တို့ကိုကြည့်၍ရှေ့ ဘ ဖြစ်မည်ကိုပြောနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

လူတယောက်က မကောင်းသောနိမိတ်ဟုထင်ရသော အရ တခုခုကိုတွေ့လျှင် ဗေဒင်ဆရာကြီးများထံ သွားရောက်မေးမြန်း စစ်ဆေးခိုင်း၏။ ဆရာများညွှန်ပြချက်အရ ယတြာချေခြင်း ဆီမီးထွန်းခြင်း ၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။

ဂျပန်လူမျိုးများကလည်းထိုအယူအဆမျိုး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှိခဲ့သည်။ ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်များကို ကိုယ်ဝန်ဆောင် ရှိ သော အိမ်များ၏ကြမ်းခင်းများနှင့် အမိုးပေါ်သို့ကြဲချခြင်း၊ လမ်းဆုံလမ်းခွများတွင် ကြဲချခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် မကောင်းသောဘေးဆိုးများ ကင်းဝေးနိုင်သည် ဟု ယုံကြည်ထားကြသည်။

····၀····

အခန်း ၇

ဝိဇ္ဇာပညာ သံသရာ

ဝိဇ္ဇာပညာ၏အကိုင်းအခက်တခုဖြစ်သော စက်ဝန်း၊ တြိဂံ၊ စတုဂံ၊ ဗျည်း၊ ဂဏန်းများကို အသုံးချပုံ၊ ၎င်းတို့၏အကျိုးအာနိသင်ထွက်ပေါ်လာပုံနှင့်တကွ အင်းအိုင်စသော ပညာရပ်တို့သည် အီဂျစ်ဖာရိုး (**Pharaoh**) ဘုရင် မှေ့ ဝိဇ္ဇာ ဆရာကြီးများထံမှမြစ်ဖျား၍ ဟေးဘရူး (**Hebrew**) ပညာရှိမိုးဇက် (**Moses**) ၏လက်ဝယ်သို့ ခရစ်တော်မပွင့်မီ ဘီစီ ၂၅၁၅ ခုနှစ်ကတဆင့် ရောက်ရှိလာ၏။

အနောက်ဖက်ဥရောပ ရှေးဟောင်း လူမျိုးတို့၏ (**Celtic Legend**) ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များ အလိုအရ အရှေ့အလယ်ပိုင်းမှ ဧရိယန်လူမျိုးတို့၏ ကမ္ဘာ့အလယ်ပိုင်းဒေသမှ အီဂျစ်တို့ပညာ

(**Mythology and Magic**) များကို လက်ဆင့်ခံရရှိကြောင်း ဖော်ပြထား၏။

၎င်းအာရိယန်လူမျိုးတို့က ထိုပညာရပ်တို့ကို အကျိုးအာနိသင်ရှိအောင် အသုံးပြုနိုင်ခဲ့ကြသည်သာမက အင်းအိုင်များကိုလည်း နက္ခတ်နှင့်အညီ စီရင်နိုင်စွမ်း ရှိကြသည်။

အိန္ဒိယပြည်သို့ အာရိယန်လူမျိုးများ ဝင်ရောက်လာကြသော အခါ ထိုပညာများ တပါတည်း ပါလာခဲ့သည်ဟု ယူဆဘွယ်ရှိသည်။ အိန္ဒိယပြည်၌ နဂိုကရှိရင်းစွဲ ပညာများအပြင် တူရေးနီးယင်းလူမျိုးတို့ထံမှ ပညာများကိုပါ ရထားကြသည်။

အိန္ဒိယပညာနှင့် ဥရောပပညာများ မူအားဖြင့် အနည်းငယ်သာတူ၍ ကွဲပြားမှုက ပိုများသည်။ တရုတ်နှင့်ဥရောပမှာ အနည်းငယ်သာကွဲ၍ များစွာတူညီကြသည်။

ဥရောပလူမျိုး၊ အဲက်စကီမိုး (**Eskimos**) နှင့်တရုတ်လူမျိုး၊ ဆိုက်ဗေးရီးယားပြည် လီမိုးနီးယားတို့ထံမှ ဆင်းသက်သော တူရေးနီးယင်းလူမျိုးတို့ထံမှ ပညာရခဲ့သည်။ မူအားဖြင့် တူတာများသည်။

တရုတ်တို့သည် ရှင်တိုဘာသာ (**Shinto**) အယူဝါဒကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ခန့်ကတည်းက အက်စကီမိုးလူမျိုးတို့ထံမှ ရရှိထား၏။ရှင်တိုဘာသာ အယူဝါဒအရ မူအားဖြင့် လက်ခံထားသော ပညာရပ်များ၌ နက္ခတ်ကိုစောင့်သော

နတ်များ၊ တာရာကိုစောင့်သောနတ်များ၊ အိန်ဂျဲလ် (Angel) ခေါ်ကောင်းကင်တမန်များနှင့် သေဆုံးသွားလေသူတို့၏ဝိညာဉ် နတ်များအကြောင်းကို ဇာတ္တတခုအနေဖြင့် ပါဝင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

(လူခန္ဓာကိုယ်တွင် ဆေးထိုးနှံခြင်း၊ အင်းကွက်မီးရှို့ခြင်း၊ သေသူများအား နတ်အဖြစ်ကိုးကွယ်ခြင်းစသော အချက်များသည် တရုတ်ကိုထံမှ ဆင်းသက်ပြီး အမွေခံရရှိထားသော ပညာ ဖြစ်တန်ရာ၏။)

(မြန်မာ့ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွင် တရုတ်ထက် အိန္ဒိယ ပညာများ လွှမ်းမိုးနေသည်။) *

တရုတ်ပြည်အလယ်ပိုင်းနှင့် တိဗက်ပြည် စန်ဝေမြေမြင့်ကုန်း ပေါ်သို့ ရောက်ကြသောဇာန်စုလူမျိုးတို့သည် မြန်မာပြည်အရှေ့တောင်ဘက် မှော်ဇာ၊ ဟန်းလင်းကြီးဖက်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြရာမှ မွန်ခမာလူမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းမှနေ၍ စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်ကြောင့် အုပ်စုသုံးစုကွဲပြီးနောက် မြန်မာပြည်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသော အုပ်စုများအနက် အုပ်စုတခုမှာ တိဗက်ပြည် မြောက်ဖက်သို့ တက်သွားကြ၏၊ တခုမှာ ရှမ်းပြည်နယ်၌ သောင်တင်နေကြ၍ ရှမ်းလူမျိုးဖြစ်ပေါ်လာ၏၊ ကျန်အုပ်စုမှာ မြန်မာပြည် မြေပြန့်နယ်ကျ လာကြသော မြန်မာလူမျိုးများဟူ၍ ဖြစ်လာ၏။

ယခင်ကရှိနေသော ကျောက်ခေတ်မြန်မာတို့သည် နောက်မှ ဆက်လာကြသော အုပ်စုတို့၏ ဒဏ်ကို ခံနိုင်စွမ်းမရှိကြ၍ စုမတြာ၊ မလေးရှားတို့ဘက်သို့ ထွက်ပြေးကြကာ မာလာယုအင်ဒိုနီးရှားလူမျိုးများဖြစ်သွား၏။

ထို့ကြောင့် တရုတ်ဝိဇ္ဇာပညာများ၏ နည်းနိသျှများ ကွယ်ပျောက်ကာ မလေ့ထုံးစံမျှသာ မြန်မာတို့ရရှိတော့သည်။

အိန္ဒိယထံမှရပုံ

ဘုရားပွင့်မီ အနှစ်သုံးရာခန့်ကတည်းက အဘိရာဇာခေါ် အိန္ဒိယမင်းသားသည် မြန်မာပြည်သို့ ဝင်ရောက် လာခဲ့၏၊ သည်အခါ မြန်မာပြည်တွင် ရှိနှင့်နေကြသော လူမျိုးများက မင်းအဖြစ်မြှောက်တင်ကြ၏၊ ထို့နောက် အိန္ဒိယဥဇ္ဇေနီပြည်မှ “ဝိဇရမ”မင်းဆက်များ မှော်ဇာဖက်သို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်၊ ၎င်းတို့ကို မင်းအဖြစ်တင်မြှောက်ခဲ့ကြပြန်၏။

ဝိဋ္ဋဋူပရန်ကြောင့် အိန္ဒိယပြည်မှ ပြေးလာခဲ့ကြရသော “ဓဇရာဇာ”သည်လည်း မြန်မာပြည်သို့ ရောက်လာကြသော အခါ ဒုတိယတကောင်းဆက်ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်၊ အိန္ဒိယလူမျိုးတို့သည် ဝိဇ္ဇာပညာနှင့်တကွ ယဉ်ကျေးမှုများ အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေကြသောကြောင့် ရှိပြီးသော မြန်မာလူမျိုးတို့အပေါ် အလွယ်တကူမင်းလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

သည်နေရာတွင် ဝိဝါဒမကွဲရအောင် ဒေါက်တာ သန်းထွန်း၏ ခေတ်ဟောင်းမြန်မာရာဇဝင်၊ ဒေါက်တာ ကျော်သက်၏ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း၊ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရ ဦးသိန်းဟန်၏ပြည်ထောင်စု သမိုင်းမှတ်တိုင်များနှင့် မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ၁၀ တို့ကို စံပြု၍ မြန်မာလူမျိုးများ ဝင်ရောက်လာပုံကို အကျဉ်းမျှ တင်ပြလိုပေသည်။

မြန်မာလူမျိုးဖြစ်လာပုံ

တရုတ်ပြည်၏ အနောက်မြောက်နှင့် တိဗက်ပြည်၏ အရှေ့မြောက်ဒေသတွင် မိုင် ၅၀ ခန့် ရှည်လျားသော "ထောင်မြစ်ဝှမ်း" အရပ်ရှိ၏၊ ထိုအရပ်တွင် နောင် မြန်မာလူမျိုးများဖြစ်လာမည့် လူမျိုးစုများနေထိုင်ခဲ့ရာ "ကန်စု" (**Kansu**) ဟု ခေါ်သော ဒေသရှိ၏။

ခရစ်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ခန့်က ကန်စု ဒေသတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသူ တို့သည် ကျောက်ခေတ်- နှောင်းယဉ်ကျေးမှုခေလေ့ အဆင့်သာရှိသေး၏။ ကန်စုဒေသတွင်နေထိုင်ခဲ့ကြသူများကို "ချီအန်" လူမျိုး (**Chiang**)ဟု တရုတ် မှတ်တမ်းတို့၌ ဖော်ပြထား၏။

ချီအန် လူမျိုးတို့သည် သိုးထိန်း-ဆိတ်ထိန်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ၎င်းဒေသဝန်းကျင်မှ တရုတ်လူမျိုးတို့မှာ ကျွဲ-နွား-ဝက် တို့ကို မွေးမြူကြသည်။

ခလေ့ချင်းမတူကြသော ချီအန်နှင့်တရုတ်တို့သည် စားကျက်အတွက် ရန်ခစောင်ကြသည်၊ ပဋိပက္ခဖြစ်ပွားကြသည်။ ထိုအခါ လူဦးရေများပြားသော တရုတ်တို့က ချီအန်တို့ကို အမြဲတိုက်ခိုက်ရာ ဖမ်းမိသော ချီအန်တို့ကို သတ်ဖြတ်၍ ယဇ်ပူဇော်ကြသည်။

တရုတ်တို့ ရန်ကြောက်၍ ချီအန်တို့သည် ဧာန်စု ဒေသ၏ အနောက်ဖက်သို့ တိမ်းရှောင်ခဲ့ရသည်။

တိဗက် အရှေ့မြောက်ရှိ မြစ်ဝါ၏ မြစ်ဖျားခံရာ အရပ်နှင့် "ကိုကိုနော်"တွင်ပြောင်းရွှေ့နေရသည်။

ချီအန်တို့သည် နေရာဒေသကို လိုက်၍ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်အကိုင် ပြောင်းလုပ်ကြရသည်။ သိုးထိန်း-ဆိတ်ထိန်းဘဝမှသည် နွားထိန်းမြင်းထိန်းဘဝသို့ ပြောင်းလာရသည်။

ခရစ်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း ၁၀၀၀ခန့်သို့ရောက်သော် ဆင်းနယ် (Tsin)ကို အုပ်ချုပ်သည့် ချင့်မင်းဆက် လက်ထက်တွင် တရုတ်များက ချီအန်တို့ကိုလိုက်လံတိုက်ခိုက်ကြပြန်၏။ ထိုအခါ တောင်ဖက်ရှိ တောတန်းများဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် လာခဲ့ရသည်။

မူလ ချီအန်လူမျိုးစုသည်အအေးပိုင်းမှသည် အပူပိုင်းသို့တစထက် တစဆင်းလာခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး ယူနန်နယ်၏ သံလွင်နှင့်မဲခေါင်မြစ်ဝှမ်းဒေသသို့ရောက်လာသည်။

ချီအန် လူမျိုး တို့သည် မင်း(သို့မဟုတ်) မန် (Mang)လူမျိုး အဖြစ်သို့ အမည်ပြောင်းလွှဲလိုက်သည်။

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၈၆၃-ခုနှစ်တွင် ဖန်ချိအမည်ရှိသူက"မန်ရှု"ခေါ် "တရုတ်ဘာသာရေးကျမ်း"တစောင်ကို ရေးသားခဲ့ရာတွင် မြန်မာလူမျိုးများဖြစ်လာမည့် မင်းလူမျိုးတို့ အကြောင်းကိုထည့်သွင်းရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။

မင်းလူမျိုးတို့သည် မြောက်ဘက်နမိုင်ခ၊ အရှေ့ မဲခေါင်၊ တောင်သိန္ဒိအတွင်းရှိ "ယုံန်ချန်" ပတ်ဝန်းကျင်တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုလူမျိုးသည်မိမိတို့အရှင် သခင်ကို မင်း(သို့မဟုတ်)မင်းစောဟုခေါ်သဖြင့်ကျမ်းပြုဆရာဖန်ချိက ၎င်းတို့ကို မင်း (သို့မဟုတ်) မင်းစောလူမျိုးဟုခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တရုတ်တို့၏ဖိနှိပ်မှုဒဏ်မှ လွတ်ကင်းစေရန် ပြောင်းရွှေ့လာကြသော မင်းလူမျိုးစုအား နန်ကျောင်တရုတ်တို့က အနိုင်ကျင့်လာပြန်သည်။

သံလွင်နှင့်မဲခေါင်ကြားသို့ရောက်ရှိနေသော မင်းလူမျိုးစုကို ခရစ်သက္ကရာဇ် ၇၃၃-ခုနှစ်တွင် "ရှန်လောဖိ"မင်းက တိုက်ခိုက်အုပ်ချုပ်ခံရပြန်သည်။

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၇၉၄-ခုနှစ်တွင် ရှန်လောဖိမင်း၏မြေး "ယိမိုယျှန်"က မင်းလူမျိုးတို့ကို နှိပ်ကွပ်ပြန်၏။

နန်ကျောင်ဘုရင်တို့သည် မင်းလူမျိုးစုံအားစစ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းကာ တပ်ဦးတပ်ဖျားမှချီတက်တိုက်ခိုက်စေ၏။ နန်ကျောင်တို့က ချဲန်တူမှ ဟန္သာဝင်အထိ စစ်မျက်နှာဖြန့်ကာ တိုက်ခိုက်ရာတွင်

င်းလူမျိုးတို့သည် စစ်တံခွန်ကိုကိုင်ဆောင်ကာ ရဲစွမ်းသတ္တိပြခဲ့ ကြသည်။

၇၇၄-ခုနှစ်တွင် နန်ကျောင်၊တိဗက်နှင့် တရုတ်တို့၏စစ်ပွဲမှာ အလွန်ပြင်းထန်၏။ နန်ကျောင်စစ်မှူးတို့၏ ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်မှု မှာလည်း ရက်စက်တင်းမာပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ တိုက်ပွဲ င်ရန် တုံ့နှေးနေလျှင် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံကြရသည်။

စင်စစ် မင်းလူမျိုးစုသည် မည်သူတို့၏ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုကိုမှ မခံချင်၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလိုသူများသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့် နယ်မြေနှင့် ကိုယ့်အုပ်ချုပ်ရေး ဖြင့်သာ နေလိုကြသူများ ဖြစ် သည်။

သို့ဖြင့် နန်ကျောင်တို့ကျပ်တည်းပြင်းထန်စွာအုပ်ချုပ်ခြင်းနှင့် ရက်စက်မှုတို့မှ လွတ်မြောက်ရန် နန်ကျောင်စစ်တပ်တွင် စစ်မှု ထမ်းစဉ် ပျူတို့၏မြို့တော်ဒေသများကို စီးနင်း တိုက်ခိုက်စဉ်က တွေ့ရှိခဲ့သည်များကို သဘောကျ၍ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

တနေ့ မြန်မာ့နယ်မြေတွင်နန်ကျောင်စစ်သည်တို့ ရန်ကြောင့် ပျူနှင့်မွန်လူမျိုးများ ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေခိုက် မင်းလူမျိုး တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံနယ်မြေသို့ အလုံးအရင်း ဝင်ရောက်လာကြ သည်။

မင်း(မြန်မာ)တို့ စတင် ဝင်ရောက် လာကြချိန်က မြန်မာ နိုင်ငံဒေသတဝှန်းလုံးတွင် လူမျိုးစုများ အနှံ့အပြား အုပ်စုလိုက် နေထိုင်ကြပြီးဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဖက် ဓာမ်း
"တကောင်း"တွင် သက်နှင့်ကဒူးအုပ်စုတို့ ရှိ၏။

မြောက်ဘက်ရှိ ဝေသာလီပြည်၌ ရှေးရခိုင်အုပ်စုရှိသည်။

တောင်ဘက်ပင်လယ်ကမ်းခြေသထုံပြည်တွင်မွန်အုပ်စုရှိသည်။

ယခုပြည်မြို့၏ အရှေ့ဖက် မှော်ဇာရွာ တည်ရှိရာ အရပ်
သရေခေတ္တရာပြည်တွင် ပျူအုပ်စုများနေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။

၈၃၂- ခုနှစ်တွင် နန်ကျောင်မင်းသည် ပျူတို့၏ မြို့တော်
သရေခေတ္တရာကို တိုက်ခိုက်သည်။ ပျူလူမျိုးများစွာ ကိုလည်း
စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပျူတို့
မှာလည်း အုပ်စုကွဲကာ အချို့က စမုန်မြစ်ဝှမ်းရှိ မွန်တို့နှင့် ရော
စပ်သွား၏။ အချို့က ရခိုင်ပြည်ဖက်သို့ ထွက်ပြေးကြသည်။

၈၃၅-ခုနှစ်တွင် နန်ကျောင်မင်းသည် မွန်တို့၏ မြို့တော်
သထုံပြည်ကို တိုက်ခိုက်ကြပြန်သည်။ သို့သော်နန်ကျောင် စစ်
သည်တို့ ပြန်သွားကြသောအခါ မွန်တို့သည် သထုံ ပြည်တွင်
ပြန်လည်စုရုံးနေထိုင်ကြသည်။ မွန်သည် ပျူတို့လောက် အဖြစ်
ဆိုးနှင့် မကြုံရချေ။

ရှေးဦးမြန်မာ (မင်း) လူမျိုးစုသည် ခရစ်နှစ် ၈၀၀-ခန့်တွင်
နန်ကျောင်မင်း၏ဩဇာခံ သံလွင်နှင့် မဲခေါင် ဒေသဟောင်းကို
စွန့်ကာ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ အောင်လံလွှင့်၍ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ
သည်။ သံလွင်မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆင်းလာ ခဲ့ကြပြီးနောက်
ရှမ်းတောင်တန်း ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ကာ တတောင်ဆင်း

တတောင်တက် ခရီးနှင်လာခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးကျောက်ဆည်မြို့၏ အရှေ့တောင်ဖက်ရှိ "နတ်ထိပ်တောင်ကြား" သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

နတ်ထိပ်တောင်ကြားတွင် မြင်းများကို ခေတ္တရပ်တန့်ကာ အောက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ အနောက်ဖက်တခွင်၌ စိမ်းလန်းစိုပြေနေသောရှုခင်းကိုမြင်ရသည်။ရင်းတွင် ပန်းလောင်မြစ်၊စမုန့်မြစ်၊ ဇော်ဂျီမြစ်တို့ စီးဆင်းလျက် ရှိကြသည်။ ထိုမြစ်များမှ ရေသွယ်ထားသောမြောင်းငယ်များမှာလည်း နေရာအနှံ့အပြားတွင် စီးဖြာလျက်ရှိသည်။

ထိုနေရာသည် စိမ်းလန်းစိုပြေ၍ မြေဩဇာထက်သန်ကောင်းမွန်သည်။ရှေးဦးမြန်မာတို့သည်နတ်ထိပ်တောင်ကြားလမ်းမှသည်ယင်းခရီးပြင်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

ထိုဒေသတွင် ဒေသခံလူ မျိုးမျိုးစားစားမရှိ။ ဒေသခံပျူ၊ မွန်နှင့် သက်လူမျိုးအုပ်စုတို့မှာ နန်ကျောင်တို့ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကြောင့် အအုပ်အစည်းပျက်နေကြသည်။

ဝင်ရောက်လာကြသော မြန်မာတို့မှာ လူအင်အားလည်း ပါလာ၏။ ဆင်မြင်း အလုံး အရင်းလည်း ပါလာ၏။ သို့ဖြင့် ကျောက်ဆည်ဒေသသည် မြန်မာတို့ ဦးဆောင်မှုဖြင့် အထူး တိုးတက်လာသည်။

မြန်မာတို့ အခြေစိုက်မိကြသောအခါ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြသော ပျူ၊မွန်နှင့်သက်တို့လည်း လာရောက်ပေါင်းစည်း

ကြသည်။ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းမလုပ်၊ သမာသမတ်ရှိသော မြန်မာတို့၏ အုပ်ချုပ်မှုကြောင့် လူမျိုးချင်းသွေးမကွဲတော့ဘဲ နောက်ဆုံး "မြင်းသားတဆယ့်တစ်ခရိုင်" သို့မဟုတ် "လယ်တွင်းဆယ့်တစ်ခရိုင်" ထင်ရှားစွာပေါ်လာခဲ့သည်။

လယ်တွင်း ၁၁ ခရိုင်

၁။ **ပင်လယ်**
နတ်ထိပ် တောင်ကြားလမ်းနှင့် အနီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ၁၁-ခရိုင်တွင် တောင်ဘက်အကျဆုံးဖြစ်သည်။

၂။ **ပြည်မနား(ပျဉ်းမနား)**
ပန်းလောင်မြစ်၏ အနောက်ဖက်ကမ်းပေါ်တွင် ရှိ၍ ကူမဲ၏ မြောက်ဖက်တွင် ကပ်လျက်ရှိသည်။

၃။ **မြစ်သား**
ပန်းလောင်မြစ်၏ အရှေ့ဖက်ကမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိ၏။ ဆည်ရေသောက်လယ် တိုးပွားများပြားလာသောအရပ်ဖြစ်သည်။

၄။ **ရေငုန်(ရွာမုန်ကြီး)**
ပန်းလောင် မြစ်၏ အနောက်ဖက် ကမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ပန်းလောင်မြစ်နှင့် စမုန်မြစ်တို့ကို ခွဲ၍ ရေလွှတ်ကို ထိန်းနိုင်သောအရပ်ဖြစ်သည်။

၅။ မြင်းခုန်တိုင်
ပန်းလောင် မြစ်၏ အရှေ့ဖက်တွင် တည်ရှိသည်။ ရှမ်းတောင်ခြေရောက်အောင် ထိန်းသိမ်း နိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။

၆။ ပနန်း
ကျောက်ဆည်၏အနောက်၊ ပန်းလောင်မြစ်၏အရှေ့ ဖက်ကမ်းတွင် ရှိသည်။

၇။ တမုတ်
ပန်းလောင်မြစ်နှင့် ဇော်ဂျီမြစ်တို့ဆုံရာတွင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

၈။ သင်တောင်
ကျောက်ဆည်၏ မြောက်ဘက်၊ ဇော်ဂျီ မြစ်၏ အနောက်ဘက်၊ စွယ်ရယ်ကန်ဖက်တွင် ဖြစ်သည်။

၉။ မက္ခရာ
ဇော်ဂျီမြစ်နှင့် မြစ်ငယ်ဆုံရာဒေသတွင် ရှိသည်။

၁၀။ တပြက်သာ
မက္ခရာမြစ်၏အနောက်၊ ဆည်ရွာနှင့်အိုးထိန်းတောင် ဝန်းကျင်တွင်ရှိသည်။

၁၁။ ခံမှူ (ခံလှူ)
မွန်တို့ရွာဖြစ်မည် ထင်ရသည်။ ပန်းလောင်နှင့် မြစ်ငယ်မြစ်တို့ ဆုံရာတွင် ရှိသည်။

ထိုသို့ ကျောက်ဆည်ဒေသတွင် ၁၁-ခရိုင် တည်ထောင်ပြီး နေကြရာမှ လူဦးရေ တစထက်တစ များပြားတိုးတက်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြန်မာတို့ နယ်သစ်ကို ရှာဖွေရပြန်သည်။

မြန်မာတို့သည် ကျောက်ဆည်လယ်တွင်းခရိုင်၏ အနောက်ဘက်နယ်နိမိတ်ကိုဖြတ်ကာ မြောက်သွေ့ပူပြင်းသည့် ပုဂံဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ရသည်။ ထိုအခါ လယ်တွင်းခရိုင် ကဲ့သို့ပင် မုန်းမြစ်၊ မန်းမြစ်၊ စလင်းချောင်းတို့ဖြင့် လယ်ယာမြေကောင်း ဖြစ်ထွန်းလှသည့် မင်းဘူးနယ်ဒေသကို သွားတွေ့သည်။ မင်းဘူးနယ်တွင် မြန်မာတို့ အခြေချကြပြန်၏။ ထိုဒေသရှိ ကရင်၊ပလောင်တို့နှင့်ရောစပ် သွေးနှီးခဲ့သည်။

အချို့ မြန်မာတို့သည် တောင်တွင်းနယ်သို့ ခရီးဖြန့်သည်။ ဧရာဝတီ မြစ်ကြောင်းတလျှောက်ကို စုန်ဆင်းကာ မိကျောင်းရဲအောက်ဘက်သို့လည်း ရောက်သွားကြသည်။ အနောက်ဘက်သို့ ဖြန့်လာရာ၌ ဆိတ်ဖြူသို့ရောက်သောအခါ ပေါက်နှင့် ထီးလင်းတို့သို့ ခရီးဆက်သည်။ အနောက် မြောက်ဘက်တွင် မုံရွာသို့ တိုင်အောင် ဆန်တက်သည်။

မူးမြစ်တလျှောက်တွင် ဝက်လက်၊ ဟန်လင်း၊ မုဆိုးဘို၊ ဒီပဲယင်းနှင့်မြေဒူးတိုင်အောင် ရွှေ့ပြောင်းသည်။ အချို့က မင်းဘူးနယ်မှ အန်းတောင်ကြားလမ်းကိုဖြတ်ကာ ရခိုင်သို့ပင် ရောက်ရှိသွားကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ မဇ္ဈိမဒေသမှ သာကီဝင်မင်း အဘိရာဇာ
ကုန်း လမ်းခရီးဖြင့် လာရောက်စအခါက ရှေးဦးမြန်မာများ
ှိနှင့်ပြီးဖြစ်သည်။

၎င်းတို့သည် အထက်မြန်မာနိုင်ငံ၌ ယခု လူနေများသော
အရပ်ဒေသများဘလျှောက်တွင် ရွာလေးများ တည်ထောင်၍
ွာတရွာတွင် အကြီးအကဲတယောက် အုပ်စိုးလျက် နေထိုင်
ည်။ အစာအာဟာရတွက် တောတိရစ္ဆာန်များကို ပစ်ခတ်၍
စားကြသည်။ ကိုးကွယ်သောဘာသာမှာမူ လူရိုင်းများကဲ့သို့
နတ်ကို ကိုးကွယ်ကြသည်။

အဘိရာဇာမှစ၍ သာကီဝင်မင်းတို့ အုပ်စိုးခြင်းကိုခံရသော
အခါကျမှ လူမျိုးအားလုံး တပေါင်းတစည်းတည်း ဖြစ်လာပြီး
တစတစ ယဉ်ကျေးလာကြသည်။

နိုင်ငံရင်းသား မွန်ဂို(လ်)နွယ် လူမျိုးတို့၌ စာပေရေးမှတ်
သောအတတ် အလေ့မရှိ။ ၎င်းတို့အပေါ် အုပ်စိုးသော အိန္ဒိယ
တိုင်းသား သာကီဝင်မင်းတို့သာ စာပေရေးမှတ်လေ့ ရှိသဖြင့်
တရှုတ်ပြည်မှ အကြောင်း၊ မွန်ဂို (လ်) လူမျိုးတို့ ရှေးဖြစ်
အကြောင်းများ တိမ်မြုပ်မှေးမှိန်လျက်၊ အိန္ဒိယ မဇ္ဈိမဒေသ
ရှေးဖြစ် အကြောင်းများသာ ထင်ရှား ကျန်ရစ်ပြီး၊ ၎င်း
အကြောင်းအရာများကိုသာ မြန်မာတို့ ဆက်စပ်ပြောဆို မှတ်
သားခဲ့ကြသည်။

မွန်တို့ဒေသဖြစ်သော မြန်မာနိုင်ငံ အောက်ပိုင်းတွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် နိုင်ငံရင်းသား လူမျိုးများ အပေါ်တွင် အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းမှ ပင်လယ်ခရီးဖြင့်လာသော မင်းများအုပ်စိုးကြ၏။

ဉာဏပဲကူးဟူရာ၌ ဉာဏမှာ အိန္ဒိယကျွန်းဆွယ် အရှေ့ဘက် ပင်လယ်ကမ်းရှိ ဩရိဿနယ်၏အမည်မှ ရွေ့လျောဟန်ရှိသည်။

ထိုအချိန်က ယခု မြစ်ဝကျွန်းပေါ် အရပ်ဒေသတို့တွင် ပင်လယ်ရေပြင်များ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေသေးသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ဟိန္ဒူလူမျိုးများ အရောက်အပေါက်များကြသည်နှင့် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဟိန္ဒူဘာသာတို့ အတိုက်အခံ ဖြစ်ကြရသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဟိန္ဒူကုလားတို့တိုက်ခိုက်လာ၍ မွန်များက ခုခံတိုက်ခိုက် တွန်းလှန်ခဲ့ရသည်။

ကံရာဇာကြီး၏ သားတော် မုဒုစိတ္တသည် ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက် လယ်ကိုင်း၊ စကုစသော သုနာပရန္တတိုင်း၌ မင်းပြုသည်။ ထိုမင်း၏အဆက် သမ္ဘူလမည်သော ပျူမင်းကို ဧရာဝတီက နှောက်ယှက်သိမ်းယူ၍ မိဖုရားနန်းခန်း သရေခေတ္တရာ တည်ရာအရပ်တွင် နေလာသည်။ ထိုမိဖုရားသည် သကျသာကီဝင်မျိုးဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာကို သကျအင်းဟု တွင်ကြောင်း ဦးဘသန်း မြန်မာရာဇဝင်တွင် ဖော်ပြထား၏။ ဦးကုလား ရာဇဝင်ကြီး၌ သိကြားအင်းဟု ပါရှိသည်။

လူမျိုးရေးနှင့်အတူ ဘာသာရေးရေစီးကြောင်းကို တင်ပြလိုသည်။

ဘာသာရေး ရေစီးကြောင်း

ဗုဒ္ဓပွင့်တော်မမူခင်က သာကီဝင်အဘိရာဇာမင်းသည် မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း သို့ရောက်ရှိလာ၍ ဧရာဝတီမြစ်ညာ၌ တကောင်းမြို့ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။

အဘိရာဇာမင်းကြီး နတ်ရွာစံက တောင်ကုန်သော် သားတော် ကံရာဇာငယ်က ထီးနန်းဆက်ခံအုပ်စိုးသည်။ သားတော်ကံရာဇာကြီးက ချင်းတွင်းမြစ်ညာဆန် တက်ပြီး 'ကလေးတောင်ညို' အရပ်၌ ဖြ လမျှ ဗိုလ်ဝင်ခံစံနေသည်။

သည်အချက်ကိုကြည့်၍ မြန်မာပြည်သည် ဘာသာရေးအားဖြင့် အိန္ဒိယပြည်မှ ရှေးဦးစွာ မြစ်ဖျားခံခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာသည် အိန္ဒိယ မြောက်ပိုင်း နီပေါပြည်မှ တိဗက်၊ တရုတ်၊ ကိုရီးယား၊ ဗီယက်နမ်၊ ဂျပန်အရှေ့ဘက်ဆီသို့ အဆင့်ဆင့်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုဗုဒ္ဓဘာသာကို မြောက်ပိုင်း မဟာယာနဂိုဏ်းဟု ခေါ်၏။

အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းမှ ဘာသာရေးရေစီးကြောင်းမှာ သီဟိုဠ်၊ မြန်မာပြည်၊ ယိုးဒယား စသော အရှေ့တောင်ပိုင်းဆီသို့ စီးဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုဗုဒ္ဓဘာသာကို တောင်ပိုင်းဟိနယာနဂိုဏ်းဟုခေါ်၏။

(မဟာယာန ဗုဒ္ဓသာသနာ- ဆိုသည်မှာ မဟာ-ကြီးသော၊ ယာန-ယာဉ်၊ ကြီးမားသော ယာဉ်(ဝ ါ)တကိုယ်ကောင်း မဆန်

သော၊ ကြီးမားသောအယူဝါဒ သို့မဟုတ် မြင့်မြတ်သောအယူဝါဒရှိသော ဗုဒ္ဓသာသနာဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ကိုယ်၎င်းတို့ ပေးထားသောအမည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားပရိနိဗ္ဗာန် စံလွန်တော်မူပြီးသည့်နောက် ဒုတိယ သံဂါယနာတင်သောအခါ ဝိနည်းတော်ကို အကြောင်းပြု၍ ဗုဒ္ဓသာသနာ နှစ်ခြမ်းကွဲသွားသည်။ နှစ်ပေါင်းလေးငါးရာ ကြာပြန်သောအခါ ဝိနည်းတော်၌သာမကဘဲ အဘိဓမ္မာ အ အဆပါ ကွဲသွားကြ၏။

ထာဝရဘုရားရှိ၏။နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ် ရယူရာရကြောင်း ကျင့်သောအခါ မိမိတဦးတည်းအတွက် နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းကို မကြိုးစားရ။ မိမိသာမက အနန္တ သတ္တဝါတို့ပါ အတူ ဘက္ကျွတ်တမ်းဝင်စေနိုင်ရန် လူတိုင်းဘုရားဆုကို ပန်ရမည် ဟူသောအဓိကရည်ရွယ်ချက်ရှိသည့် ဗုဒ္ဓသာသနာဖြစ်သည်။

* (“ဟိနယာနဗုဒ္ဓသာသနာ”ဆိုသည်မှာ-ဟိန-သေးသိမ်သော၊ ယာန-ယာဉ်(ဝါ) သေးသိမ်သော အယူဝါဒရှိသည့် ဟိနယာနဗုဒ္ဓဘာသာဟု မဟာယာနဂိုဏ်းက အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။)

* (၎င်းတို့ကို အများကျွတ်တမ်း ဝင်နိုင်ရေးအတွက် စေတနာမကျယ်ပြန့်နိုင်ဘဲလျက်၊ မိမိတဦးတည်းအတွက် ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်ရန် အားထုတ်သူများဟု နှိမ့်ချဆိုသည်။)

* “ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ”ဆိုသည်မှာ- ယခုမြန်မာတို့ ကျင့်ကြံလိုက်နာနေကြသော ဗုဒ္ဓသာသနာ ဖြစ်သည်။ ဘုရားဆုကို

ပန်လိုပါက **မိမိ၏**သဘောအရပန်နိုင်သည်။ ဘာဝကဆုကိုလည်း ပန်လိုက ပန်နိုင်သည်။ မိမိတဦးတည်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်း ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင်ရန် ကျင့်ကြံ ကြိုးစားနိုင်သည်။မည်သည့်နည်းနှင့် ဖြစ်စေ ကြိုက်နှစ်သက်သလို ကျင့်ကြံကြိုးစားအားထုတ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အဓိကအချက်မှာ တမဂ်တဖိုလ် ရရှိရေးကိုသာဖြစ်သည်။ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာအတတ်ကို လုံးဝဆက်စပ်၍မရ၊ ဆက်စပ်ခြင်းလည်းမရှိချေ။

✱"တန္တရဗုဒ္ဓသာသနာ"ဆိုသည်မှာ- ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာ အတတ်နှင့်စပ်ယှက်လျက်ရှိသော ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်သည်။ တန္တရ- ဟူသော စကားမှာ ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာနှင့် လောကီယဝိဇ္ဇာ အတတ်မျိုး တို့ကို ခေါ်ဝေါ်သော စကားဖြစ်သည်။ ထွက်ရပ်ပေါက် ပြီးမှသာ အရိမေတ္တေယျမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးကြရမည်-စသော တွေးခေါ်မှုမျိုးကိုပါ သွတ်သွင်း၍ သာသနာကို သာသနာ သက်သက် မဟုတ်ဘဲလျက် ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာနှင့် ရောထွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နတ်၊ နဂါး စသည်တို့ကို ကိုးကွယ်သည်လည်းရှိ၏။ အင်းအိုင်စသော ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာအတတ်ကို အသုံးပြု၏။ တန်ခိုးသိဒ္ဓိနှင့် ဘာသာရေးကို တသားတည်း၊ တပြားတည်းဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ထားကြသည်။

✱(တန္တရဗုဒ္ဓသာသနာ၏ အယူဝါဒထဲ၌ ကိလေသာ ခေါင်းပါးမှသာ နိဗ္ဗာန်ရောက်နိုင်မည်။ ကိလေသာ၏အာသာ ရမ္မက်ကို ခေါင်းပါးသွားစေမှန် အစွမ်းကုန် အီသွား ဝသွားအောင် ခံ

စားခွင့်ပေးလိုက်ပါက အာသာပြေရုံသာမက နောက်မခံစားချင်အောင် ကိလေသာများကို ငြိမ်းငွေ့ပြီး ခေါင်းပါးသွားမည် ဟူ၍ ယူဆကြသည်။)

ထိုသို့ (မူ) အားဖြင့်ဆိုပါလျှင် ကိလေသာ ခေါင်းပါးသွားစေရန် ကာမဂုဏ်ကို ခံစားရမည်သာဖြစ်၏။ ခံစားလိုက်မှသာ စိတ်နည်းသွားနိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် ကိလေသာကာမစိတ် နည်းပါးကြောင်း အားထုတ်နေသော ဘုန်းကြီးအား မြန်မြန်နိဗ္ဗာန်ရောက်စေလိုသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ ဒါယကာ-ဒါယိကာမတို့က ပါရမီကို ကူညီဖြည့်ပေးသည့်အနေဖြင့် မိမိတို့၏ သမီး ပျိုများကို ပန်းဦးစေလွှတ်ခွင့် ကျောင်းသို့ ပို့ပေးကြသော အယူဝါဒမျိုး ထိုလည်းရှိ၏။ ဤဝါဒမျိုးကား ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာအရ မှားသောအယူဝါဒဟုမှုချဆိုအပ်၏။

သည်နေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ ပူရိသလိင် ရုပ်တု ကိုးကွယ်ရေးအယူဝါဒ (**Phallic Worship**) အကြောင်းကို သဘောပေါက်ရုံမျှ တင်ပြလိုသည်။

ဘာသာရေးနှင့်လိင်ပြဿနာ

ဘာသာရေးတိုင်းတွင် လိင် ပြဿနာများကို အနည်းနှင့်အများ ထည့်သွင်းထားကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဗုဒ္ဓဘာသာမှာပင် "ကာမေသုမိစ္ဆာ" ကံကို ထိန်းဘို့ အလေးအနက် ညွှန်ပြထားသည်

မဟုတ်လော။ နိဗ္ဗာန်ဆိုသည်ဓာပင် ကာမတဏှာ ဓာင်းဝေးရာဟု အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုကြသေးသည်မဟုတ်လော။

လျှို့ဝှက်နက်နဲသောအရာများ၊ အရေးပါအရာရောက်သော အရာများ အားလုံးတို့သည် ဘာသာရေးနှင့် သက်ဆိုင်သော ပြဿနာများဖြစ်ခဲ့သည်။

စိုက်ပျိုးရေးနှင့် မြက်ခင်းများတွင် တိရစ္ဆာန် မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းများကို လူများ စတင်ပြုလုပ်ခဲ့သောအချိန်က သီးနှံ အထွက်နည်းခြင်း၊ ကြက်ငှက်တိရစ္ဆာန်များ အပွားနည်းခြင်း၊ မိန်းမများ သားမွေးနည်းခြင်းတို့သည်အဓိကအကျဆုံးနှင့်အရေး အကြီးဆုံး ရင်ဆိုင်ရသော ပြဿနာဖြစ်သည်။

သီးနှံများ အခါခပ်သိမ်း ထွက်နှုန်းမကောင်းခဲ့၊ ထို့အတူ မေထုန်မှီဝဲတိုင်းလည်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်း မရှိတတ်ချေ။

ထိုအခါ လူများ၏ လိုအင်ဆန္ဒများ ပြည့်ဝစေရန်အတွက် ဘာသာရေးနှင့် ဝိဇ္ဇာအတတ်များ၊ မှော်အတတ်များကို အားကိုးအားထားပြုလာခဲ့ကြသည်။

ရှေးက မိဘများသည် သားသမီး မွေးဖွားရေးကို ပြင်းပြစွာ လိုလားကြသည်။ ထိုပြင်းပြသော ဆန္ဒပြည့်ဝရေးအတွက် ဘာသာရေးအမည်ခံ ပွဲလမ်းသဘင်များ၊ မှော်အတတ်ဆိုင်ရာပွဲလမ်း သဘင်များ အမြဲကျင်းပလေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

ရှေးခေတ် အိန္ဒိယ(?)ပြည်တွင် ဘာသာရေး၌ လိင်နှင့်ပတ်သက် သော အစိတ်အပိုင်းအနေဖြင့် ပူရိသလိင်ရုပ်တုကိုးကွယ်ရေး အ

ယူဝါဒသည် ပထမဦးဆုံး ကိုးကွယ်သည့်အယူဝါဒမဟုတ်၊ ပထမ ဦးဆုံးကိုးကွယ်ခဲ့သည့်ကား ဣတ္ထိယောန(**Female Geaitalia**) ရုပ်တုကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။

ထိုရုပ်တုပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် ကြွေစေ့နှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူသည် ဖြစ်၍ ကြွေစေ့တွင် မှော်အတတ်များ ကိန်းအောင်းသည်ဆိုပြီး ၎င်းကြွေစေ့ကိုပင် ငွေကြေးအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ကြသေးသည်။

ထိုအဆင့် ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီးနောက် အီဂျစ်ပြည်တွင် ပူရိသလိင် ရုပ်တုကိုးကွယ်ရေး အယူဝါဒ လွှမ်းမိုးခဲ့ပြန်သည်။ သည်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘရစ်ဖေါလဲထ် ရေးသား သော "ယဉ်ကျေးမှုနှင့်လိင်ပြဿနာ" (**Sex in Civilization**) စာအုပ်တွင် ဤသို့ ဖေါ်ပြထား၏။

အယ်လ်ဂျီးရီးယားပြည်ရှိ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ကိုင်သူ တောင် သူလယ်သမားတို့သည် သူတို့၏ အမျိုးသမီးများက ကာမစိတ် ခေါ်တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုများကို ငြင်းကွယ်ခြင်း၊ ချုပ်ချယ်ခြင်း ပြုလျှင် စိတ်ဆိုးတတ်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ လိင်ဆိုင်ရာ လူ့ ကျင့်ဝတ်ကို စောင့်ထိန်းရန် ကြိုးစားအားထုတ်ခြင်းသည် စိုက် ပျိုးရေးလုပ်ငန်း၏ သီးထွက်အောင်မြင်ရေးကို အနှောက်အယှက် ပြုသည်။ ပျက်စီးစေသည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အေသင်နယ်သားများ၏ သက်(စ်)မိုဖိုရီးယားခေါ်ကောက် စိုက်ထမင်းစားပွဲများကို ကျင်းပကြသည်။ မြေသြဇာထက်သန်

ကောင်းမွန်ရေး၊ ဝိဇ္ဇာအတတ်ပညာ၏ မူလလက္ခဏာထက် အယူသည်းမှုတွင် ပို၍ထိန်းသိမ်းထားသည်။ အမျိုးသမီးများသည် ပူရိသလိင်ရုပ်တုများကို ကိုင်ဆောင်ကာ ညစ်ညမ်းသောစကားအသုံးအနှုန်းများကို ရွတ်ဆိုကြသည်။

ရောမလူမျိုးတို့က ဆေတာန်နာလီးယား (**Saternalia**)ခေါ် ကောက်စိုက်ချိန် ထမင်းစားပွဲများ ကျင်းပ၏။ ထိုအလေ့အထကို ဥရောပတိုက်တောင်ပိုင်း တိုင်းပြည်များတွင် ကာနီဗယ်(လ်) (**Carnival**) ဟူ၍ ထမင်းစားပွဲများ ကျင်းပကြ၏။ထိုထမင်းစားပွဲများတွင်လည်း ပူရိသလိင်ရုပ်တုများကို အသုံးပြုကြသည်။ *

နေ့လကိုးကွယ်သူများ

လကို ကိုးကွယ်ရေး အယူဝါဒနှင့် နေ့ကိုကိုးကွယ်ရေး အယူဝါဒများ ဖြစ်ပေါ်လာသေးသည်။

လကိုကိုးကွယ်ရေးဘုန်းကြီးများနှင့် နေကိုးကွယ်သည့် ဘုန်းကြီးများ အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ဘူးသည်၊ လ့ပြက္ခဒိန်နှင့် နေပြက္ခဒိန်တွေ့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ပြက္ခဒိန်သည် အခါခပ်သိမ်း ဘာသာရေးတွင် ကြီးမားသောအခန်းက ပါဝင်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ၁၈-ရာစုနှစ်အထိတိုင်အောင်ငှင်း၊ ရုရှားပြည်တွင် ၁၉၁၇-ခုနှစ် တော်လှန်ရေးကြီး တိုင်အောင်ငှင်း ထိုပြက္ခဒိန်များ အသုံးပြုခဲ့သည်။ ထိုသို့ မတိကျမှန်းသိလျက်နှင့် အသုံးပြုခဲ့ကြခြင်းမှာ လ့ကိုကိုးကွယ်သည့် ဘုန်းကြီးများက နေ

ရာအန္တိအပြားတွင် လ,ပြက္ခဒိန်ကို အသုံးပြုရန် ဆော်သြခြင်း ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဘခါက အီဂျစ်ပြည်ဘွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပြည်တွင်းစစ်၌ သည်ပြဿနာ ရှိခဲ့သည်၊

"လ" ဆိုသော စကားလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ သဒ္ဒါကျမ်းတွင် မည်သည့် လိင်၌ သွတ်သွင်းသင့်သည်ဆိုသော အငြင်းအခုံနှင့် လည်း ဆပ်စပ်နေသည်။

ဂျာမန်တို့သည် ယခုတိုင်အောင် လကို ပုလ္လိင်အဖြစ် အသုံး ပြုနေကြသည်။ ခရစ်ယန်သာသနာတွင် နေကိုးကွယ်မှုနှင့် လ, ကိုးကွယ်မှုတို့၏ အရိပ်အရောင်များ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခရစ်တော်မွေးသောနေ့သည် အီ ကွေတာအရပ်မှ(နေ) အဝေးဆုံး အရပ်တခုဖြစ်သော ဒက္ခိဏာ ယဉ်စွန်းတန်းသို့ ဆိုက်ရောက်နေချိန်ဖြစ်ပြီးလျှင် ရှင်ပြန်သော နေ့သည် မတ်လ ၂၁ ရက်နေ့ အလွန်တွင် ကျရောက်သော လ ပြည့်နေ့ (**Paschal Full Moon**) ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

နေကိုကိုးကွယ်သူများ အောင်ပွဲခံနိုင်ခြင်းမှာ နေကိုကိုးကွယ် သည့် အရပ်ဒေသတိုင်းတွင် သီးနှံထွက်နှုန်းသည် လ,ကိုးကွယ် သည့် အရပ်ဒေသထက် များပြားနေ၍ အောင်မြင်နေခြင်းဟု ဆိုနိုင်သည်။

သီးနှံထွက်ရေးတွင် နေကသာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သည် ဆို သည့်အချက်ကို ဆေတန်နာလီးယားခေါ် ကောက်စိုက်ချိန်

ည် နွေအကုန် မိုးအကူးတွင် ပြုလုပ်ခြင်းစာ သက်သေခံနေ
ည်။

ရှေးက လူရိုင်းတို့၏ ဘာသာရေးတွင် ပူရိသလိင်ရုပ်တု ကိုး
ကွယ်ရေးဝါဒ အလွန်လွှမ်းမိုးခဲ့သည်။ ပရိုတက်(စ်)တင့် အယူ
ဝါဒများ ထွန်းကားလာသော အခါကျမှ ထိုအယူဝါဒများ
ပျောက်ကွယ်တန်သလောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ဖလင်းဒါး(စ်)နှင့်ပြင်သစ်ပြည်တို့တွင် ဂရိ(စ်)အရက်ဘုရား
ကို ပူဇော်ပသရာတွင် ပူရိသလိင်တုကိုကိုင်ဆောင်သည့်အယူဝါဒ
ကို ကိုးကွယ်သည့် သူတော်စင်အမြောက်အမြားရှိခဲ့သည်။

အင်(မ်)ဘရန်အရပ်ရှိ သင်းချိုင်းဂူကို ဟူဂွိနော့(တ်)များ
ကဖျက်ဆီးပစ်သောအခါသူတော်စင်၏ကိုယ်စား ရုပ်တုဖြစ်သော
ပူရိသလိင်ရုပ်တုတခုကို အပျက်အစီးများကြားမှ ရရှိခဲ့ကြသည်။
ထိုရုပ်တုမှာ ထိုသူတော်စင်အား ကိုးကွယ်သူများက ပသကြ
သော အရက်များကြောင့် နီကျင်ကျင်အရောင်ပင် ထင်ကျန်နေ
သည်။ သူ့အားကိုးကွယ်သူများသည် ပသသော အရက်ကို ရုပ်
တုပေါ်သို့ လောင်းချလေ့ရှိသည်။ ပြီးနောက် ပြန်လည်စီးဆင်း
လာသော အရက်များကို ပန်းသေရောဂါနှင့်အမြုံရောဂါများ
ကို ကုစားပျောက်ကင်းစေနိုင် သည်ဟု ယုံကြည်ချက်ဖြင့်သောက်
သုံးကြခြင်းဖြစ်သည်။

လမင်းကြီး၏မယား

မဇအိုရီပြည်နယ်တွင် "လမင်းကြီးသည် အားလုံးသော မိန်းကလေးများ၏ ဆာဝဠလင်-သို့မဟုတ် အစစ်အမှန်လင် ဖြစ်သည်။ ယောကျ်ားနှင့်မိန်းမတို့၏ ထိမ်းမြားခြင်းသည် ကြီးကျယ်သော အရေးကိစ္စမဟုတ်။အကြောင်းကား လမင်းကြီးသာလျှင် တကယ့်လင်ဖြစ်သောကြောင့်တည်း" ဟု ယုံကြည်ခဲ့သည်။ အလားတူသည့်အယူအဆမျိုးနိုင်ငံတော်တော်များများတွင်တချိန်က ရှိခဲ့ဘူးသည်။

မြင့်မြတ်သော ပြည့်တန်ဆာစနစ် (Sacred Prostitution) သည် ရှေးက အတော်ကျယ်ပြန့်စွာ ခေတ်စားခဲ့ဘူးသည်။အချို့သောအရပ်ဒေသတို့တွင် သာမန်အမျိုးသမီးများသည် ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတခုသို့ သွားရောက်၍ ထိုကျောင်းတွင် ရှိသောဘုန်းကြီးနှင့်ဖြစ်စေ၊ ရှောင်တခင် ရောက်ရှိလာသည့် သူစိမ်းတဦးနှင့်ဖြစ်စေ ကာမကျူးလွန်ကြ၏။ ထိုဓလေ့ထုံးစံများ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းသည် ဘုရားသခင်၏အလိုတော်အရ မိန်းမများသည် မြေသြဇာ ထက်သန်ကောင်းမွန်ရမည်။ (သားသမီးများစွာမွေးရမည်) ဆိုသောအချက်ကိုခိုင်မာစေရန်အတွက်၎င်း၊ မှော်ပညာအလိုအရ သီးနှံအထွက် ကောင်းစေရန်အတွက်၎င်း ဖြစ်သည်ဟုဆိုရမည်။

လိင်ပြဿနာပိတ်ပင်ခြင်း

ထိုသို့ မယဉ်ကျေးသော ဆန့်ကျင်ဘက်အတွေးများမှ ဖယ်ရှား၍ ဘာသာရေးဖြင့် လိင်ပြဿနာကို ပိတ်ပင်လာပြန်သည်။

ဿရာဝါသ အိမ်ထောင်မှုကို လုံးဝပစ်ပယ်ရန်အတွက် ဘုန်းကြီးများနှင့် ဘိက္ခုနီများက အမိန့်ထုတ်လာသည်။ ဂျူးလူမျိုးများအနက် အက်ဆီးန်(စ်)အုပ်စုသည် လိင်စပ်ယှက်မှု မှန်သမျှကို ညစ်ညမ်းသည်ဟု ယုံကြည်ယူဆသည်။

ရောမအင်ပါယာအတွင်းကမူ အထူးခြိုးခြံကျင့်ကြံမှု အယူဝါဒဘက်သို့ တိမ်းညွတ်ခဲ့သည်။

ဂရိ(စ်)နှင့် ရောမလူမျိုး တောင်သူလယ်သမား များတွင် ပျော်ပါးခြင်းသည် အမြင့်မြတ်ဆုံး ကျင့်ကြံမှုဖြစ်သည်ဆိုသော အယူအဆ (**Epicureanism**) သည် ကွယ်ပျောက်လုခမန်းဖြစ်ပြီး လူ့ကျင့်ဝတ်များကို စောင့်ထိန်းခြင်း၊ တဏှာရမက်ကို နှိမ်နင်းခြိုးခြံခြင်း၊ ပျော်ပါးမှုများကို ရှောင်ရှားခြင်း စသည့် အယူဝါဒ (**Stoicism**) အစားထိုး ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ပါးရှားပြည်၌ယုံကြည်ကြသည့် လိင်ပြဿနာသည်မကောင်းဆိုးဝါးဖြစ်သည်ဆိုသော အယူဝါဒသည် အနောက်သို့ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ ထိုဝါဒနှင့်အတူ လိင်စပ်ယှက်မှုမှန်သမျှ ညစ်ညမ်းသည်ဟူသောအယူအဆဖြစ်ပေါ်လာသည်။

လူမျိုးတိုင်း၏ ဓမ္မကျမ်းစာအုပ်တိုင်း လိုလိုမှာပင် ကာမပိုင် တဦးဦးကို ပြစ်မှားခြင်း (Adultery) ကို တားမြစ် ထားသည်။ ကာမပိုင်တဦးဦးအားပြစ်မှားခြင်းဆိုရာ၌ လင်ရှိမယားကိုပြစ်မှား ခြင်းကိုဆိုလိုသည်။

ခရစ်ယာန်အသင်းတော်သည် ရေချိုးသည့် အလေ့အထကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ သူသို့၏အကြောင်းပြချက်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး အား ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ပြုလုပ်သည့် ပြုမူချက်မှန်သမျှသည် ဒုစရိုက်ဘက်သို့ တိမ်းညွတ်စေသည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ညစ်ပတ်ပေ ရေခြင်းကို ချီးကျူးကြကုန်သည်။ ထိုမှန်မြတ်ခြင်း၏ အနံ့ အသက် သန့်ရှင်းမှုသည် ပို၍ပို၍ စူးစူးဝါးဝါး နံစောလာခဲ့ သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အဝတ်အစားများ သန့်ရှင်းမှုသည် ဝိညာဉ်၏ ညစ်ပတ်မှုဖြစ်သည်ဟု စိန့်ပေါလ်ကမိန့်ဆိုခဲ့၏။ ကိုယ် ခန္ဓာပေါ်ဆက်တွယ်နေကြသော သန်းများကို ဘုရားသခင်၏ ပုလဲလုံးများဟူ၍ပင် ခေါ်ဆိုခဲ့သည်။ ထိုသန်းများကိုယ်ပေါ် ၌ရှိနေခြင်းသည် မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မရှိမဖြစ်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သည်ဆို၏။

ရှေး စိန့်ထိအက်ဘရာဟင်(မ်)သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ အယူဝါဒ လွှဲပြောင်းလက်ခံပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ် တိုင်တိုင် သီတင်းသုံးနေထိုင်ခဲ့သည်။

သူသည် ခရစ်ယာန်အယူဝါဒကို ပြောင်းလဲ လက်ခံသည့်နေ့မှ စ၍ သူ၏မျက်နှာကိုသော်၎င်း၊ သူ၏ ခြေများကိုသော်၎င်း ဆေး

ကြောသုတ်သင်ရန်ပင် အကြောက်အကန် ငြင်းပယ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

(၄)

"သူ့မျက်နှာတွင် သူ့ဝိညာဉ်၏ သန့်ရှင်း မွန်မြတ်မှုအစဉ် ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်" ဟူ၍ပင် ဂုဏ်ပြုဖွဲ့ထားသေးသည်။ *

စိန့်ထ်အာမန်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်လုံးတီး ချွတ်၍ပင် မကြည့်ရှုဘူးချေ။

အလွန်ကျော်ကြားသည့် ဆလ်ဗီးယားအမည်ရှိ အပျိုစင် တဦးသည် အသက်ခြောက်ဆယ်ရှိပြီဖြစ်၏။ သူမ၏အသေ့ အကျင့်များ ပြင်းထန်မှုကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာ၌ရောဂါဝေဒနာများကို ခံစားနေရသူဖြစ်သည်

သူမသည် ဘာသာရေးအခြေခံမှုကို တိတိကျကျ လိုက်နာသည့် သဘောဖြင့် သူမ၏ လက်ချောင်းထလေးများမှလွဲ၍ သူမ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ ကျန်ရှိသည့် အစိတ်အပိုင်း ကိုမျှ ဆေးကြောခြင်း မပြုဘဲ ခါးခါးသီးသီးငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

စိန့် ထ် ယူဖရာ့စစ်(ခ်)သည် ခြေလက်များကို မည်သည့် အခါမျှ ဆေးကြောခြင်း မရှိသည့်အပြင် ရေချိုးသည် ဆိုသော စကားကို ကြားရုံမျှဖြင့် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသော သီလရှင် အပါး(၁၃၀)ရှိသည့် ကျောင်းတကျောင်းသို့ သွားရောက်ပေါင်း စည်းကာ သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့သည်။

လူလော သရဲလော

တနေ့သောအခါ ရသေ့တပါးသည် သဲကန္တာရ အတွင်း၌ သူ့ရှေ့မှဖြတ်သွားသော ကိုယ်လုံးတီးနှင့် မဲမဲသတ္တဝါတယောက်ကို တွေ့မြင်ခဲ့သည်။ ထိုသတ္တဝါသည် ဖုံအလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေ၏။ ရာသီဥတုဒဏ်နှင့် နေလောင်ထားသည့် အရောင်အဆင်းသာရှိသည်။ သူ၏ပြူးယောင်နေသော သံပင်များမှာလည်း လေထဲတွင် ပြန့်လွင့်နေ၏။ ထိုရသေ့ကြီးသည် သူမြင်တွေ့ရသော သတ္တဝါကြီးကိုကြည့်ပြီး သရဲချောက်ခံရသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆခဲ့ဘူးသည်။

လှုဝင့်ကြွေး

တခါက ချောမောလှပသောအီဂျစ်ပြည်၏ စိန့်ထိမေရီခေါ်သည့် အမျိုးသမီးတဦး ရှိခဲ့သည်။ သူမ၏ ရုပ်အဆင်း ချောမောလှပခြင်းတည်းဟူသော ပြစ်မှုကြောင့် သူမသည် နှစ်ပေါင်းလေးဆယ့်ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် သူမ၏ ချောမောသော ပြစ်မှုများ အတွက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ရသည်။

ဘုန်းကြီးများ ရေမချိုးသဖြင့် အနံ့ဆိုး ထွက်နေ လွန်း၍ တခါတရံ ဆေးကြော သုတ်သင်မှု ပြုလုပ်လျှင် ထိုပြုမူချက်ကို များစွာရှုတ်ချပြစ်တင်ကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီး အလစ်(က်စ်) ဇင်းဒါးသည် ရှေးခေတ်ကို ဝမ်းနည်းပူဆွေးစွာ မြော်တွေးလျက် "ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားသခင်

များသည် သူတို့၏မျက်နှာများကိုပင် ဆေးကြောသုတ်သင်ခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြပေ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မှာကား ပြည်သူ့ ရေချိုး န်းများဆီသို့မကြာခဏသွားရောက် ရေချိုးကြသည်”ဟု မိန့်ဆို ခဲ့ဘူးသည်။

ဆုတောင်း၍ ဖြစ်လာသောချောင်း

သဲကန္တာရအတွင်းရှိ သူရားရှိခိုးကျောင်း တခုတွင် သောက် ရေမရမှုကြောင့် ကြီးစွာသောဝေဒနာကို ခံစားရသော အဖြစ် အပျက်တခုနှင့်ပတ်သက်၍ ဘုန်းတော်ကြီး သီအိုဒိုးဇီးအပ်(စ်) က ဆုတောင်းလိုက်ရာ အတုအယောင် ချောင်းတချောင်း စီး ဆင်းလာသည်။

သို့သော် အချို့သောဘုန်းကြီးများက ရေများ အလျှံပယ် စီးဆင်းလာခြင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ချင်ချင်း တက်လာ၏။ အရင်က ကျင့်ကြံခဲ့သော ပညတ်ချက်များကို စွန့်ခွာပယ်ရှားပစ် ကြသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးများ ရေချိုးကန်တည်ဆောက်ကြ၍ ချောင်း ကြီးမှရေကို အသုံးပြုရန် ပူဆာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး ရေချိုး ကန်ကို တည်ဆောက်ခွင့်ရကြသည်။

ဘုန်းကြီးများသည် ပထမ အကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံး အကြိမ် အဖြစ် ဆေးကြောသုတ်သင်မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ဆက်

၍ထား မလုပ် ရတော့ချေ။ အကြောင်းမှာ ထိုချောင်းမှ ရေ များသည် ဆက်လက်၍ စီးဆင်းခြင်းမပြုတော့ဘဲရုတ်ချည်းခန်း ခြောက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သည့်တွင် ဆုတောင်းပထနာများ ပြုကြ၏။ ငိုကြွေးမြည်တမ်း ကြ၏။ ဥပုသ် သီဘင်းများ စောင့်ထိန်း ကြသည်။ သို့သော် ချောင်းသည် ခန်းခြောက်မြဲ ခန်းခြောက်လျက်သာ တည်း။

အချိန်ကာလ တနှစ်ဘာမျှ ကြာညောင်းလာသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရေချိုးကန်ကို ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်သည်။ ယင်းသို့ ဖျက်ဆီး ပစ်ရခြင်းသည် ရေချိုးကန်ကို ဘုရားသခင်က မနှစ်မြို့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် လတ်ဆတ်သန့် ရှင်းသောရေများသည် တဟုန်ထိုးပြန်လည်စီးဆင်းလာလေသည် ဟု ဒဗလျူ-အီး-အိပ်ချ် လတ်ကီးရေးသော "ဥရောပတိုက် ကိုယ် ကျင့်တရားသမိုင်း" စာအုပ် အတွဲ ၂၊ စာမျက်နှာ၁၁၇ တွင်ဖော် ပြထားကြောင်း ဘာထချန် ရပ်ဆယ်(လ်)၏ "အိမ်ထောင်မှုနှင့် လူ့ကျင့်ဝတ်" စာအုပ်တွင် ကိုးကားထည့်သွင်း ပြထားသည်။

နှမလက်လျှော့နေလေတော့

စိန့်(ထ်)ရဟန်းများတွင် နောက်ဆုံး စိန့်(ထ်)ဖြစ်သော စိန့် (ထ်)ဂျာရုမ်းသည် "အိမ်ထောင်ရေးတည်းဟူသော သစ်တောကို ကာမဂုဏ်အာရုံ ရှောင်ရှားရေး တည်းဟူသော ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ် ထွင် ရှင်းလင်းပစ်ရမည်" ဟု မိန့်ဆိုခဲ့သည်။

စိန့်(ထ်)နီးလတ်(စ်)သည် အထူးခြိုးခြံ ကျင့်ကြံရေး အယူဝါဒကို သက်ဝင် ယုံကြည်လာသည့်အချိန်တွင် သူ့၌သားသမီးနှစ်ယောက်ရရှိပြီးသောအချိန်ဖြစ်၏။ သူ၏မယားအား ခွင့်လွှတ်ရန် နားချသည်။ ထိုလင်မယား ကွာရှင်းခွင့်ကို ဇနီးဖြစ်သူက မျက်ရည်ခံထိုး၍ တားမြစ်ရင်း အချိန်ဆွဲခဲ့သည်။ သို့သော် မရ၊ နောက်ဆုံးခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

စိန့်(ထ်)အာမန်းသည် လက်ထပ်ခဲ့သော ညဉ့်ပင် သတို့သမီးအား သွားရောက် နှုတ်ဆက်ရာ၌ အိမ်ထောင်ရေး၏ ဒုစရိုက်မှုများကို တရားဟောလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံးပင် သဘောပေါက် ဆန္ဒတူညီစွာဖြင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် ချက်ချင်းပင် ကွာရှင်းပစ်လိုက်ကြသည်။

စိန့်(ထ်)အယ်လက်စစ်သည်ဒဏ္ဍာရီဘခု၏အဆိုအရ အလားတူပင် ရှောင်ရှားထွက်ပြေးခဲ့သည်ဟုဆို၏။ သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသောအခါ ဂျေရုစလင်မြို့မှ သူ၏ ဘခင်နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူ့ဘခင်နေအိမ်၌ သူ့ဇနီးသည်မှာ သူမအပေါ် လင်တော်မောင်က ပစ်ပြေးခြင်းအတွက် ငိုကြွေး ပူဆွေးနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။

သူသည် ဘခင်ကြီးအား အသနားခံသဖြင့် အလှူဒါနပြုသုံးပ်သည့်အနေဖြင့် သူ့ဘခင်က သူ့အား နေထိုင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ သို့သော် လူအများ၏ ရွံရှာမုန်းတီးခြင်း၊ အသိအမှတ် မပြုခြင်း

ကို ခံခဲ့ရသည်၊ သူသည် ပြန်ရောက်သည့် အချိန်မှစ၍ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည့်အချိန်တိုင်အောင် ထိုအိမ်မှာပင် နေထိုင်သွားလေသည်။

တလင် တမယား စနစ်

ကက်သလစ်ဂိုဏ်း၏ ဆုံးမဩဝါဒများတွင် အခြေခံနှစ်ရပ်ရှိ၏။ တခုသောအခြေခံမှာ (စိန့်(ထ်) ပေါ (လ်)၏ အယူအဆတွင် တွေ့ရသော အထူးခြိုးခြံ ကျင့်ကြံမှုကို အခြေခံထားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တခုမှာ ဝိညာဉ်တိုင်းသည် ကယ်တင်ခြင်းကို ခံယူနိုင်သည်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာကြီးထဲသို့ တတ်နိုင်သမျှ ဝိညာဉ် အရေအတွက်များကို ပွားများခြင်းသည် ကောင်းမြတ်သည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။) *

ကက်သလစ်ဂိုဏ်းက "အိမ်ထောင်မှုသည် ဘာသာရေးပွဲလမ်းသဘင်တခု ဖြစ်သည်ဆိုသော အယူဝါဒ၏ လက်တွေ့ ထိရောက်မှုမှာ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ပျက်ပြယ်ကွာရှင်းခြင်း မရှိစေရ ဟူသော သဘောထား၌ တည်ရှိနေခဲ့သည်။ ဤအယူဝါဒအလိုအရ အိမ်ထောင်ဘက်များသည် ဘာကိုဘဲလုပ်နေသည်ဖြစ်စေ အရေးမကြီးပေ။ အိမ်ထောင်ဘက် တယောက်ယောက်သည် ရူးသွပ်နေသည်ဖြစ်စေ၊ ကူးစက်တတ်သော ဆစ်ဖလစ်ရောဂါ ကပ်ငြိခံစား နေရသည်ဖြစ်စေ၊ မူးမူးရူးရူး သောက်စား နေသော အကျင့်ဆိုးပင်ရှိစေ၊ အခြားသော အပေါင်းအဖော် တယောက်နှင့် ပြောင်ပြောင်ကြီး ပျော်ပါးနေထိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ ၎င်းတို့၏

ဆက်ဆံရေးသည် မြင့်မြတ်လျော်ကန်လျက်ပင် ဆက်လက်တည်ရှိနေသေးသည်၊ အကြောင်း တစုံတရာ အားဖြင့် လင်မယားပြတ်စဲကွာရှင်းခွင့်ရရှိစေကာမူနောက်တဖန် ထပ်မံ၍အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကိုကား ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။ ထိုသို့နေရ၍ ဒုက္ခဆင်းရဲအပေါင်းကို ခံစားနေရမည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုဆင်းရဲ ဒုက္ခ များသည် ဘုရားသခင်၏အလိုတော်အရဖြစ်၍ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေရမည်" ဟု ဆိုသည်၊

အပျိုလူပျိုတို့၏လိင်ကိစ္စ

ပရိုတက်(စ်)တင့်များ၏အမြင်က တမျိုးဘပုံ ဖြစ်၏။

"လူသားတို့သည် စိတ်၏ဆင်းရဲပူဆွေးခြင်းထက်၊အိမ်ထောင်ပြုသည်က ပို၍ လျော်ကန်သင့်မြတ်သည်" ဟူသောမူကို ချထားသည်။ လူသားတ ိုးသည် သီလရင်တပါးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေသည်။ သူသည် တသက်တာ အိမ်ထောင်မပြုစတမ်း သစ္စာပြုထားသော်လည်း သီလရင်အား အိမ်ထောင်ပြုရန် သူ့၌အခွင့်အရေးရှိသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်၌ တပ်မက်မောမှု၏ အင်အားများ အပ်နှင်းထားခြင်းဖြစ်၍ ထိုကဲ့သို့ အိမ်ထောင်မပြုလျှင် သူ့အဘို့ သေရမလောက်ဆိုးဝါးသော ဒုစရိုက်ပြစ်မှု ကျူးလွန်သကဲ့သို့ ဖြစ်ချိမ့်မည်ဟူ၍ တွေးတောခဲ့သည်။

သည်နည်းဖြင့် ကက်သလစ်တို့၏ တသက် အိမ်ထောင်မပြုစတမ်းနေရေးကို တော်လှန်ခဲ့သည်။

သူတို့သည် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများ ကြောင့်ရ လင်မယား ကွာရှင်းမှုကိုပင် သည်းခံ ခွင့်ပြုခဲ့ကြသည်။ အပျိုလူပျို သဘောတူ ဘာမစပ်ယှက်မှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မူ ကက်သလစ်ဂိုဏ်းဝင်များ ထက်ပို၍ပင် ခံယူချက် ပြင်းထန်ကြသည်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ကြသည်။

သည်မျှဆိုလျှင် ဘာသာရေးနှင့်လိင်ပြဿနာ ခန့်မှန်းနိုင် လောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ စင်စစ် လောကီသိဒ္ဓိ၊ ဝိဇ္ဇာကျင့်စဉ် များနှင့် ဗုဒ္ဓသာသနာအရေးမှာ မတူညီသော်လည်း အယူဝါဒ ရေးရာ၌ ဆက်စပ်နေရကား သိသင့်သိထိုက်အပ်သော အချက် အလက်များကို မိတ်ဆက်ဖော်ပြပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆက်လက်၍ ထင်ရှားအောင် ဝိပဿနာနှင့် လမ်းခွဲပုံကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြပါဦးမည်။

မရောထွေးနှင့်

* (မြန်မာပြည်တွင် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်သည် ဘာသာအယူဝါဒ စာရေးတော်နှင့် ဆက်စပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။)

ဂိုဏ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် ကံဘယ်နှစ်ပါးထိန်းသည်၊ သက် သတ်လွတ် ဘယ်နှစ်လစားသည်။ ပုတီးဘယ်နှစ်ပတ်စိတ်သည်ကို အစီအစဉ်ထား၏။

ဂိုဏ်းပင် ဖြစ်၍ ထွက်ရပ်ပေါက်နိုင်သည်။ အသက်ရှည်ပြီး ဝိပဿနာတရား ပွားများနိုင်သည်။ နောက်ဆုံး သည်ဘဒ္ဒကမ္ဘာ မှာပွင့်မည့် အရိမေတ္တေယျဘုရားရှင်အား ဖူးမတွေ့ပြီး ကျွတ်တမ်း

ဝင်နိုင်သည်ဟု အစွဲသန်ကြ၏။ ဂိုဏ်းမာနတွေ ထားတတ်ကြ၏။ ဝိပဿနာ အားထုတ်သူများစာလည်း အခြားဆရာများထက် အစွမ်းထက်သည်။ ဝိဇ္ဇာ နတ်သိကြားများထက်ပင် အစွမ်းထက်၍ ပူဇော်ပသရသည်ဟု မာန်မာနတွေ တက်နေတတ်ကြသည်။

ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှချေ၏။

စင်စစ် ဘာသာအယူဝါဒနှင့် ဝိပဿနာသည် တူမယောင်ယောင်နှင့် ကွဲပြားချေ၏။

သို့သော် ဝိဇ္ဇာပညာ လိုက်စားသူတို့ဟာ မိမိတို့အယူဝါဒအရ လက်ခံထားသော ဘုရားများ၊ ရဟန္တာများ၊ ကောင်းကင်တမန်များကို မိမိတို့ တန်ခိုးကြီးရာ ကြီးကြောင်းအတွက် ဝိဇ္ဇာပညာ ရပ်ထဲ၌ ထည့်ပြီး သုံးခဲ့ကြသည်။

ဥပမာ ရှင်သီဝလိပုံတော်ကို ထုထားကိုးကွယ်သူများအဘို့ လာဘ်လာဘ ရွှင်လန်းစေနိုင်သည်။ ခန္ဓာသုတ်၌ပ ါသော ဂါထာများကို အင်းအဖြစ် ပြုပြင်စီရင်ထားလျှင် မြွေကို နိုင်နင်းစေနိုင်သည်၊ စသည့် အတွေးအခေါ် အစီအရင်တို့သည် ဝိဇ္ဇာပညာတွင် ဘာသာအယူဝါဒတရားများ ပါဝင်နေကြောင်းအထောက်အထားဖြစ်သည်။

ဘာသာတိုင်း၌ သူ့ခံယူချက်နှင့်သူ တမျိုးစီရှိကြ၏။ သည်အချက်ကို သဘောပေါက်စေရန် အလုံးစုံသောအမြင် (ဒိဗ္ဗစက္ခုအသွင်)ဖြင့် အထက်က အချက်များကို တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒိဗ္ဗစက္ခုဆို၍ အချို့ဘာသာရေး အယူသည်းသူများက "ဘုရားနှင့်နိုင်းသည်" ဟုဆိုမှာ ဆိုမိသေးသည်။ စင်စစ် ထို စကားကား ပါဠိဘာသာဖြစ်၏။ ဒိဗ္ဗ-အလုံးစုံ၊ စက္ခု-မြင်ခြင်း ဟု အဓိပ္ပါယ်ရ၏။ ဇဗ္ဗူဒီပါကျွန်းကြီး လေးကျွန်းစလုံးကို သမထ တန်ခိုးဖြင့် ရှုကြည့်၍ ဗုဒ္ဓမြင်သောအမြင်ကို တုတုပပ တင်ပြ လေခြင်းမဟုတ်၊ လုံ့လ-ဝီရိယ-ဇွဲနှင့် အတတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာကို ညွှန်းဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

စင်စစ် ဗုဒ္ဓက "လူသည် အစိမ္တေးယျ ကြံစည်အပ်၏။ အမှ မေးယျ ဆောင်ရွက်ထိုက်သည်။ ငါဘုရား၏ အတတ်ကိုသော်မှ ကြံစည်ပြုကျင့်နိုင်သည်" ဟုဆို၍ လူတိုင်း ဘုရားဆုပန်နိုင်ပုံထိ ရင်း၊ ကြိုးစားက ဘုရားဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော စကားအရရင်း၊ သဘောပေါက်သင့်ပါသတည်း။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအနေဖြင့် အပါယ်လေးဖြာ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်စေရန်အလို့ငှာ ဗုဒ္ဓကို မြတ်သောကိုး ကွယ်ရာဟူ၍ သက်ဝင်ယုံကြည် ဆည်းကပ်ကြ၏။

ယင်းသို့ ရတနာသုံးပါးကို ယုံကြည်ဆည်းကပ်၍ ဗုဒ္ဓတရား တော်၌ လာသည့်အတိုင်း ဘာဝနာအကျင့်တို့ကို ကျင့်သုံးလျှင် လုံ့လ ဝီရိယ ဇွဲရှိသည်။ ဥာဏ်ပါရမီ ရှိသည်နှင့်အမျှ အဆင့် ဆင့်သော မဂ်တရား၊ ဖိုလ်တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မျက်မှောက် ဘာဝ၌ပင် ရနိုင် သိမြင်နိုင်ပေသည်။

ဝိဇ္ဇာပညာဆိုသည်မှာ ဤသို့မဟုတ်၊အခမ်းအနားနှင့် တကွ ဆန်တော့ပွဲများ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ဂါထာမန္တာန်၊ အင်း-အိုင် စသည်တို့ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာဂိုဏ်းစောင့်နတ် စသည်တို့အား ဆင့်ခေါ်စေခိုင်းနိုင်ခြင်း၊ လာစေခြင်း၊ တောင်းပန်ခြင်းနှင့် ထွက်ရပ်ပေါက် ဝိဇ္ဇာဓိုရ်တို့အား ပန်ကြားခြင်း၊ မ,ပါစေကြောင်း တိုင်တည်ရခြင်း စသည်တို့ ပါဝင်နေသောကြောင့် ဘာသာ အယူဝ ဒနှင့် တူသလိုလိုရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နည်းမှာ မတူကြောင်း နောင် အလျဉ်းသင့်လျှင် ထပ်မံရှင်းပြဦးမည်။

ပညာသာ ပဓါန

လောကတွင် အရေးအကြီးဆုံး အရာသုံးပါးရှိ၏။ ၎င်းတို့မှာ သီလ-သမာဓိ-ပညာတို့ဖြစ်သည်။

<u>သီလသည် ခြေနှင့်တူ၏။ သမာဓိသည် ကိုယ်နှင့်တူ၏။ ပညာ ကား ဦးခေါင်းနှင့်တူလေသည်။</u>

ခြေရှိမှ ကိုယ်ခန္ဓာရပ်တည်နိုင်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာရှိမှဦးခေါင်း တည်နေနိုင်သည်။ ဦးခေါင်းရှိမှလည်း ကိုယ်ထည်သည်၎င်း၊ ခြေထောက်သည်၎င်း မပျက်မစီးတည်နိုင်သည်။ အသုံးချနိုင် သည်။ အလုံးစုံသော ကိစ္စကိုပြီးစီးစေနိုင်သည်။

ဦးခေါင်းသည် ခြေနှင့် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် တည်လျက် အတွင့်အမြတ်ဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းသည် အလုံးစုံသော ခြေ-ကိုယ်

လက်တို့ဖြစ်ခြင်းအကြောင်း၊မပျောက် မပျက်ကြာမြင့်စွာ တည်စေရန် အလုံးစုံသောကိစ္စ ပြီးစီးစေရန် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိသည်။

ထို့အတူ ပညာသည်သာလျှင် သီလကိုဖြစ်စေတတ်၏။ ပညာသည်သာလျှင် သမာဓိကို ဖြစ်စေတတ်၏။ ပညာသည်သာလျှင် သီလ၊ သမာဓိတို့၏ မပျောက်မပျက် ကြာရှည်စွာ တည်ရာအကြောင်းကြီးဖြစ်ချေသည်။

မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးပြေးသွားလျှင် အလယ်တွဲ၊ နောက်ဆုံးတွဲတို့ အလိုလိုလိုက်ပါရသကဲ့သို့ ပညာရှေ့သွားလျှင် သီလ၊ သမာဓိတို့လည်း အလိုလိုလိုက်ပါရသည်။

တစုံတဦးသည် ပညာဖြင့်သာ အကျိုးအပြစ်ကိုဝေခွဲ သိမြင်နိုင်သည်။ သီလသိက္ခာပုဒ်ကို ထိန်းသိမ်းဆောက်တည်နိုင်သည်။ ပညာဖြင့် အကျိုးအပြစ်ကိုရှုမြင်သိမြင်၍သာလျှင် သမာဓိကို ပွားများစေနိုင်၏။

ထိုအခါ ဥာဏ်ပညာ ဝိဇ္ဇာအလင်းဖြင့် အဝိဇ္ဇာအမိုက်မှောင်ကို ပယ်ဖျောက်လျက် အရှက်အကြောက် ဖြစ်စေကာ အကျင့်သိက္ခာစောင့်ထိန်းပြီး သီလကိုဖြစ်စေ၏။ ပညာဖြင့် ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ သမာဓိကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုသမာဓိက တဖန်ပညာကိုကြီးထွားဖြူစင် သန့်ရှင်းအောင် ဖြစ်စေပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ပညာရှိသောသူမှသာလျှင် သီလရှိနိုင်သည်။ သမာဓိလည်းရှိနိုင်သည်။ ပညာမဲ့သောသူသည် သီလမရှိနိုင်၊ သမာဓိလည်း မရှိနိုင်။

ဗုဒ္ဓက "ဘိက္ခုဝေရဟာန်းတို့၊ ကုသလာနံဓမ္မာနံ၊ ကုသိုလ်တရားတို့၏ သမာပတ္တိယာ-ပေါ်ဖြစ်လာခြင်း၌၊ ဝိဇ္ဇာစခေါ်-သိခြင်းဟူသော ဉာဏ်ပညာ-ဝိဇ္ဇာသည်သာလျှင် ပုဗ္ဗင်္ဂမာ-ခေါင်းတည်ရှေ့သွားတည်း" ဟု မိန့်မြွက်ခဲ့သည်။

"ဘိက္ခုဝေရဟာန်းတို့၊ လောကသ္မိံလောက၌၊ ပညာဟိ-ပညာသည်သာလျှင် သေဋ္ဌာအမြတ်ဆုံးပေတည်း" ဟူသော ဗုဒ္ဓ၏ ဩဝါဒကို မြဲစွာ မှတ်ထားသင့်သည်။

သည်ကျမ်းကား ပညာစခန်းကို ဦးစားပေး ထားသည့် "ဝိဇ္ဇာတက်လမ်း အလင်းပြကျမ်း" ဖြစ်၍ဘာသာရေး သက်သက် မဟုတ်၊ လောက၏ တကယ်ရှိသော အတတ်ပညာများကိုဦးစားပေး တင်ပြနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထပ်မံ သတိပေး လိုက်ရပေသည်။

....၀....

အခန်း ၈

မြန်မာပြည်သို့ ဝိဇ္ဇာပညာများ ရောက်လာပုံ

မြန်မာစာဟူ၍မရှိမီကာ သာရေခေတ္တရာ သုမုန္ဒရီမင်း ဖြိုကြွင်းသော ါသက္ကရာဇ်၁၆-ခုနှစ်၊သုပညာနာဂရဆိန္ဒမင်းလက်ထက်၌ပျူ၊ ကမ်းယံ၊ မြန်မာ သုံးစု ကွဲပြားသည်။ ပျူတစု၊ ကမ်းယံတစု၊ မြန်မာတစု ဖြစ်ပေသတည်း-ဟု မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး ပထမတွဲ၌ ရေးသားထားချက်အရ မြန်မာဟူသောစကားကို ပထမဦးစွာ သုံးထားသည်။

မြန်မာတို့ အရေးအသားအက္ခရာမပေါ်မီအခါကတကောင်း ပြည်တည်သော နေရာဌာနတွင် သသ်ဏာရှိဌ္ဌာဘာသာဖြင့် ရေး

သားထားသောစာမှာ အိန္ဒိယပြည်မြောက်ပိုင်း၌ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁ဝဝခန့်က အသုံးပြုသော အက္ခရာမျိုးဖြစ်သည်။ ဝင်ရောက်လာသော လူမျိုးတို့မှာ မိမိတို့သုံးစွဲရင်း စာပေအက္ခရာများကို မြန်မာပြည်၌ သုံးစွဲကြသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ပြည် စီရင်စု မှော်ဇာရွာအနီး မောင်းကန်ရွာ၌ တူးဖော်တွေ့ရှိသော ရွှေပြားပေါ်တွင် ရေးသားထားသည့် ကဗ္ဗည်းစာမှာ ရှေးအကျဆုံးဟု ခေါ်ဆိုထိုက်သည်။ ၎င်းကဗ္ဗည်းစာကို ပါဠိဘာသာဖြင့် ရေးသားထား၏။ ရွှေပြားပါစာများမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ "ကဒဗ္ဗ"အက္ခရာများဖြစ်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ မဇ္ဈိမတိုင်း၊စန္ဒြရမ္မမင်းလက်ထက်သုံး အက္ခရာများဟူ၍ ရေးသားထား၏။ အာသန်၊ မဏိပူရ၊ ရခိုင်မှ ကုန်းကြောင်းခရီးဖြင့် ပုဂံပြည်သို့ရောက်အောင် ယူဆောင်ခဲ့ကြသော အက္ခရာများဖြစ်သည်။

ပုဂံပြည်သို့ အက္ခရာများ လမ်းနှစ်သွယ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ၊ တလမ်းကား သထုံပြည်မှ ဖြစ်သည်။ ၎င်းမှ အက္ခရာသည် မွန်အက္ခရာဖြစ်၏။ ထိုအက္ခရာများကို ဓမ္မပါလမင်းအုပ်စိုးသော ခေတ်၌တွေ့သည်ဟု ယူဆရ၏။ ထိုကဗ္ဗည်းစာများမှာ ဓေဇာသက္ကရာဇ် ၄၄၆-ခုနှစ် မတိုင်မီက ရေးထိုးခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

မြန်မာစာအားကို အက္ခရာစတင်သော ကာလမှာ (၁၁)ရာစုနှစ်လောက်ကဟု ဆိုရမည်။

မြန်မာစကားကို အက္ခရာဖြင့် စတင်ရေးသားသော ကာလ၌ မြန်မာတို့ ရေးသားကြသော ဗျည်းအက္ခရာတို့သည် ယခုလို (၃၃)လုံး အရေအတွက်မရှိသေးဘဲ (က၊ ခ၊ င ၊စ ၊ ဆ၊ ည၊ ၊ ထ၊ န ပ၊ ဖ၊ မ၊ ယ၊ ရ၊ လ၊ ဝ၊ သ၊ ဟ၊ အ)ဟူသော ၁၉ လုံးသော ဗျည်း အက္ခရာများသာရှိသေး၏။ နောက်မှ မဂဓ၊ သက္ကဋဘာသာနှစ်ရပ်စလုံးတို့၌ သုံးသော (ဂ၊ ဃ၊ ဇ၊ ဈ၊ ဋ၊ ဌ၊ဍ၊ ဎ၊ ဏ၊ တ ၊ဒ၊ ဗ၊ ဘ၊ ဏ၊ ဠ)ဟူသော ဗျည်းအက္ခရာ(၁၄)လုံးကို ရောနှောအသုံးပြုလာကြောင်း ပညာရှိတို့ အဆိုပြုကြသည်။

ရှေးအကျဆုံးသော မြန်မာအရေးအသားကို ပုဂံ ကျောက်စာ၌ဖတ်ရ၏၊ သက္ကရာဇ် ၄၂၀-ပြည့်နှစ်ထိုး ပုဂံမြို့ လက်သည်း ရှည်ဘုရားကျောက်စာနှင့် သက္ကရာဇ် ၄၄၆-ခု နှစ်ထိုး မြစေတီ ကျောက်စာသည် ရှေးအကျဆုံး ကျောက်စာများဖြစ်၏။

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၁၁၂-ခုနှစ်လောက် ရေးထိုးသော အထက်ပါ မြစေတီကျောက်စာ၌ မြန်မာအပြင် ပျူပါဠိဘာသာ တို့ကို တွေ့ရ၏။ ပျူဘာသာဟု ခေါ်ဆိုသောစာများကို ဘောဘော ကြီးဘုရား၊ ရွှေဘိုနယ်ဟလင်းကြီး ဒေသများမှ တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့ရ၏။ သရေခေတ္တရာ မြို့ဟောင်းဖြစ်သော မှော်ဇာရွာ အနီး ဘုရားကြီး၏ တောင်ဘက်ဒေသများမှ တူးဖော် တွေ့ရှိခဲ့ရ၏။ ပျူဘာသာသည် ပုဂံခေတ်၌ပင် တိမ်ကောသွားခဲ့လေပြီ။

ပါဠိသည် မဇ္ဈိမဒေသ၌ နှစ်ပေါင်း၅၀၀-လောက်က ထင် ရှားသော ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ရေးသော ဘာ သာဖြစ်သည်။ မြန်မာစာ အရေး အသားသည် ရှေးကျသော

ပါဠိ မွန်ဘာသာတို့မှ ဓောင်းနိုးရာရာတို့ကို ခံယူကာ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက်လာကြောင်း သိရ၏။

ပါဠိဘာသာ အရေးအသားများသည် တကောင်း အဘိရာဇာနှင့် တပါတည်း ပါလာခဲ့သည်ဟု ယူဆရန် ရှိသည်။ ဇေရာဇာဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်အဗုဒ္ဓသာသနာနှင့် တကွ ပါဠိများပါ ယူဆောင်ခဲ့သည်မှာ သေချာ၏။

မြန်မာ့ဝိဇ္ဇာပညာကို စာနှင့် ပေနှင့် ပြဆိုသော ကျမ်းများအနက် "ကပ္ပလက်ာရ"ကျမ်းသည် သာသနာသက္ကရာဇ် ၆၂၉-ခုနှစ်၌ ပြုစုသောကျမ်းဟု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်၊ အဟောင်းဆုံးကျမ်းဟုဆိုရမည်။ ၎င်းကို သရေခေတ္တရာ၏နေစကြ်ဆုံးမင်းဆက်သုပညာနဂရဆိန္ဒမင်း၏အမတ်ကြီး "ရာဇသင်္ချာ"ကိုးကွယ်သော "ဥတ္တမသီရိ"အမည်ရှိ မထေရ်က မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့၏။

ဥတ္တမသီရိမထေရ်က "ဒိဗ္ဗစက္ခုရသေ့ဂူ"ဟူ၍ ပြောစမှတ်ပြုသော ဂူဟောင်းထဲမှ ရသည့် ကြေးပုရပိုက်မှာ သင်ပုရပိုက်သို့ တင်၍မပြီးမီ ထိုကြေးပုရပိုက်သည် ကွယ်လေ၏ဟု အဆိုပြုထားသည်။ သင်ပုရပိုက်သို့ တင်သိုက်မိသော အက္ခရာအစဉ်ကို ဥတ္တမသီရိမထေရ်က မဂဓဘာသာဖြင့် ပေထက်သို့ တင်ခဲ့လေသောကျမ်းဖြစ်သောကြောင့် ကပ္ပလက်ာရကျမ်းကို "ဥတ္တမသီရိကျမ်း"ဟုလည်း ခေါ်သည်။

ကပ္ပလက်ာရ ကျမ်းရင်း၏ ကျမ်းသက်မှာ ၁၃၂၉-ခုနှစ်၌ ၁၀၀၂-နှစ်ရှိလေပြီ။

ဤဝင်းကျွမ်းသည် နှစ်ပေါင်း ၁၁၀၀ကျော် တိမ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီးနောက် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၂၂-ခုနှစ်၌ နန်းတက်သော ဒုတိယစစ်ကိုင်းမြို့တည်မင်းကိုးကွယ်သည့် ပကာရလောပ (မ) တလုံးကြေ တောင်တွင်း ဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်အား တောင်ငူမြို့မှ "သျှင်ဝရသာမိမထေရ်"၏ ထိုကျမ်းစာကို လာကပ်၏။ ဆရာတော်က သုတ်သင်ရှင်းလင်း၍ ပါဠိမှ မြန်မာဘာသာသို့ အနက်ဖွင့်ခဲ့သည်မှာ ယခုတိုင် နှစ်ပေါင်း၂၀၀-ကျော်ခဲ့လေပြီ။

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၇၄-ခုနှစ် ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်၌ မတ္တရာမြို့၌ သီတင်းသုံးတော်မူသော "သျှင်သဒ္ဓမ္မနန္ဒမထေရ်"၏ သျှင်ဥတ္တမသီရိမထေရ်၏ စီရင်ရင်းစွဲဖြစ်သော မဂ္ဂဇတ္တိကို ရှစ်လုံးဘွဲ့ဂါထာဖြင့် စီရင်လျက် "စမမှော်စီရင်နည်း" စသည်တို့ကို ဖြည့်စွက်ခဲ့သည်မှအစ တပွလက်ာရ ကျမ်းကို လူသိ များခဲ့သည်။

"အဂ္ဂိဒုံး၊ မီးဖြင့်တိုက်၍၊ ဝါ-မီးပူဇော်၍ ဘယ်သို့အကျွမ်း ပြာကို၊ ဘူးခွံ လျက် မျိုရာ၏"ဟူ၍ရင်း။

"အင်းပါရုံးစု၊ ပြာမှုန့်ပြု၍၊ ထောင်းထုပေထ၊ လျက်မျိုရသည်"ဟူ၍ရင်း၊ တနေရာ၌....

"ပွဲဗသ၍၊ ဆရာကျေးဇူး၊ အထူးတင်ရန်၊ ဖိုးမျှား တန်နှင့် သုံးရန်ရွှေငွေ၊ တင်စေကိုယ်ကျိုး"ဟူ၍ရင်း ဆိုထား၏။

အင်းကို ပြာချ၍ခဿာက်ခြင်း၊ ဝိဇ္ဇာပညာရရန် ဓာန်တော့ပွဲ၌ ရွှေငွေတင်ပြီး ပသရခြင်းမျိုးကို အိန္ဒိယ ဝိဇ္ဇာ ပညာ၌မတွေ့ရချေ။

ဝိဇ္ဇာပညာသည် ရတနာသုံးပါးမဟုတ်၊ဝိဇ္ဇာပညာသာလျှင်ဖြစ်၏။ ပညာရပ်ကို တကယ် သဘောပေါက် တတ်သိလျှင် အကောင်းကိုအဆိုး၊ အဆိုးကို အကောင်း၊ အဖြူကိုအမဲ၊ အမဲကို အဖြူ၊ အပြန်အလှန် စဲယာအစွန်းနှစ်ဖက်ထက်သော သိဒ္ဓိနှင့် ပြည့်စုံနိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။

ရတနာသုံးပါးမြဲသော်လည်းဝိဇ္ဇာပညာကိုသဘောမပေါက်၊ တတ်သိခြင်းမရှိပါက ဝိဇ္ဇာပညာ၏ ထက်မြက်ခြင်းနှင့် မပြည့်စုံနိုင်၊ ထို့ကြောင့် ဝိဇ္ဇာပညာကား တမျိုး၊ အယူဝါဒ ဘာသာကားတမျိုးဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ရန် အထပ်ထပ် ဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

အထက်လမ်းနှင့် အောက်လမ်း

ဝိဇ္ဇာပညာကို သူတော်ကောင်း ဖြစ်စေ၊ သူယုတ်မာဖြစ်စေ၊ တတ်သိနားလည်အောင် ကြိုးစားသူမှန်လျှင် လက်ဝယ်ရပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ရတနာသုံးပါးလည်းမြဲလျက် သီလ သမာဓိနှင့်ပြည့်စုံသူထဲမှ ဝိဇ္ဇာပညာကိုလိုက်စားပြီး သတ္တဝါများကောင်းကျိုးကိုရှေ့ရှုသူများကို "အထက်လမ်း ဆရာ" ဟုခေါ်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက် အား

ဖြင့် ဝိဇ္ဇာပညာကိုလိုက်စားလျှင် ရတနာသုံးပါးကို အေးချိတ်ကာ ဘယ်သူ သေသေ ငတေမာ ပြီးရော သဘောထား သူကို "အောက်လမ်းဆရာ"ဟု ခေါ်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ဝိဇ္ဇာပညာ ခံယူသူ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိရာ မသမာသူများလက်ထဲသို့ ဝိဇ္ဇာပညာ အစစ်အမှန်များ ရောက်သွားခြင်းဖြင့် လောကကြီး ပျက်စီး ဆိတ်သုဉ်းဖွယ်ရာရှိ၏။ (မသမာသူများ ပေါများလာသည်နှင့် အမျှ လောကကြီး ပျက်စီးလာမည်မှာ မလွဲဟုမှတ်)။

နက်ရှိုင်း၍ အစွမ်းထက်သော ဝိဇ္ဇာပညာများဖြင့် သူတပါးကို ဒုက္ခမပေးနိုင်အောင်၊ သံသရာကို ရှုလို၍ ဝိဇ္ဇာပညာကို ပေးဝေဖြန့်ချီရာတွင် လျှို့ဝှက်ချက်များ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝိဇ္ဇာပညာကို လိုက်စားသူ ဖြစ်စေ၊ မလိုက်စားသူ ဖြစ်စေ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တယောက်မှန်လျှင် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာစခန်းများကို အားထုတ်ရန် တာဝန်ရှိသည်။

ဝိဇ္ဇာဂိုဏ်းဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ ကံငါးပါးကို ထိန်းလျှင် ကုသိုလ်ဖြစ်၍၊ မထိန်းဘဲ ကျူးလွန်လျှင် အကုသိုလ်ဖြစ်မှာမုချပင်။

ထို့ကြောင့် ကံထိန်းမှု၊ သက်သတ်လွတ်စားမှု၊ ပုတီးစိပ်မှုတို့ကို ဂိုဏ်း၏ စည်းမျဉ်း အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပါက ကျင့်သုံးသူများ ကုသိုလ်ပွားကြမည်မှာ သေချာသည်။သို့သော်ကံထိန်းရုံ၊ သက်သတ်လွတ် စားရုံ၊ ပုတီးစိပ်ရုံမျှနှင့် ဝိဇ္ဇာပညာ၏ သိဒ္ဓိစခန်းများပြီးမြောက်လာမည်ဆိုသည့် အယူအဆမျိုးမှာ မဟုတ်နိုင်။

သို့သော် သည်ခေတ်ထဲမှာဝိဇ္ဇာဓသိဒ္ဓိပေါက်မြောက်အောင်မြင် တို့ကား ရှိချေ၏။ ပုဂံခေတ်ကလည်း ရှင်အဇ္ဇဂေါဏ၊ မြန်မာ့ဝိဇ္ဇာ့ပညာသည် ထင်ရှားရှိခဲ့သည်။ ဘားမဲ့ ဆရာတော်နှင့် ပထမဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုးမင်းခေါင် အစရှိသော ဝိဇ္ဇာဓိုရ်များသည်လည်း တဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ခဲ့ကြသည်။

ယခုအစစ်အမှန်တို့ကား ရှားနေပြီ။ သတိထား ဆင်ခြင်ဆောက်ရ်လေ။

....o....

အခန်း ၉

"အင်း-အိုင်အဖွင့်"

"အင်း အိုင်ဆိုသည်မှာ" အလိုရှိအပ်သော အာသိသင်ထွက် ပေါ်လာစေရန် သမာဓိ ခိုင်မြဲစွာနှင့်ခေတ်ခံခေတ်အုပ်၊ မိတ်ရန် စသည်တို့ကိုဆင်ခြင်၍၊ အက္ခရာဝဏ္ဏ ဗျည်း၊ သရတည်းဟူသော စမအက္ခရာနှင့် ဂြိုဟ်စဉ်ဂြိုဟ်ကွက်စသော ဂဏန်းတို့ကို အကွက် ပြု၍၎င်း၊ အဆင့်ဆင့်ပြု၍၎င်း၊ အရုပ်ပြု၍၎င်း၊ စီရင်ခြင်းကို အင်း အိုင်ပညာဟုခေါ်သည်။

"အင်းဆိုသည်မှာ" အကွက်ထဲ၌ အက္ခရာများ ထည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"အိုင်ဆိုသည်မှာ" အကွက်ထဲ၌ ဂဏန်းများ ထည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်းထဲ၌သွတ်သွင်းရန် အင်းဆံအဖြစ်သုံးရမည့် မြန်မာ့အက္ခရာစစ်စစ်များကို ခရစ်တော်ပွင့်ပြီးသော အေဒီနှစ် ၁၁၀၀ ထက်စောပြီး မတွေ့ရဟုဆိုသည်။

“တံဆိပ်ဆိုသည်မှာ” သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်၏ အမှတ်အသားပင်ဖြစ်သည်။ ကွန်ပါကိုက်ဖြစ်သော လေးဒေါင့်၊ သုံးဒေါင့်၊ တြိဂံ-စတုဂံ အကွက်များနှင့် အင်းအိုင်တံဆိပ်စသော ပညာရပ်များ၏မူလဘူတသည် ကဘလာ (**CABBALA**) အမည်ရှိသော ပညာရပ်မှ ဆင်းသက်သည်ဟု ယုံကြည်ဖွယ်ရှိသည်။

ထိုပညာရပ်သည် ဟီးဘရူးပုရောဟိတ် (**Hebrew Prophet**) မိုးဇက် (**Moses**) ၏လက်ဝယ်သို့ ခရစ်တော်မပွင့်မီ နှစ်ပေါင်း ဘီစီ ၂၅၁၅ ခုနှစ်၌ ရောက်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်း တင်ထားကြသည်။ မည့်သို့ပင်ပေါင်းပေါင်း (၁၅)ချည်း အဖြေထွက်သော ယနေ့မြန်မာတို့ သုံးစွဲနေသည့် (စမ္ပာ၊ နဝင်း၊ ဇာလင်း၊ သတ္တာ၊ ပဉ္စ၊ တြိ၊ ဆ၊ ကေ၊ အဌ)ဟူသော ရထားသွား (၃)ကွက်အင်းများမှာ ထိုစဉ်အချိန်ကတည်းက ၎င်းတို့ထံ၌ ထွန်းကားနေပြီဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားများရှိသည်။

အင်းပညာသည် မြန်မာက အစပြုခြင်းမဟုတ်။

ကဘလာပညာ၌ပါသော စမ္ပာနဝင်းအင်းမှာ ရောမဂဏန်းနှင့်ပြု၍ မြန်မာတို့အင်း၌ မြန်မာဂဏန်းနှင့် ချကြသည်။ ဂဏန်းပုံစံဆွဲကွဲလွဲသည်မှအပ အားလုံးအထားအသိုနှင့် သဘောသဘာဝတ္တအနေအားဖြင့် ထပ်တူပင် ရှိနေသည်။

စမ္မာနဝအင်းသာမဟုတ်၊ ဂုရုအင်း၊ ဘောမအင်း၊ အစရှိသော ဂြိုဟ်(၇)လုံး အင်းတို့သည်လည်း ကာဘာလာပညာမှဆင်းသက်သော အစိတ်အပိုင်းပင်၊ ခေတ်ရှိက်ခေတ်ဆင်ဟုဆိုအပ်သော "စနေ၊ အင်္ဂါဆန်းသောနေ့၌ သစ်ပင်၏အရှေ့သို့ သွားသော အမြစ်ကို ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက် ပက်ယူပါလေ"ဟု ညွှန်ကြားသည့် စတိပြုသော ပညာရပ်တို့သည်လည်း ကာဘာလာပညာ၌ တပါး ပါဝင်၏။

မူလ ကာဘာလာပညာ၌ အက္ခရာ(၂၂)လုံး ဂဏန်း (၉) လုံး (သုညပါ) ပါဝင်ကြသည်။ အဆိုပါအက္ခရာများ၌၎င်း၊ ဂဏန်းများ၌၎င်း၊ မည်သို့သောအာနိသင်များ၊ ဟိတ်တန်ခိုးသတ္တိများ မူလအားဖြင့် ကိန်းဝပ်လျက် တည်ရှိကြသည်။

စကြာဝဠာ၌ ပြောင်းအာရွေ့ကာ၊ ပိတ်လိုက်လင်းလိုက် တည်ရှိသော၊ နက္ခတ်များနှင့်၎င်း၊ ဂြိုဟ်ဘာသာများနှင့်၎င်း၊ မည်သို့မည်ပုံပေါင်း ဆက်စပ်နေကြသည်။ ကောင်းကင်၌ သူ့သဘာဝနှင့်သူ လှည့်လည်သွားလာနေကြသော နေလ အစရှိသည့်ဂြိုဟ်ကြီး(၇)လုံးတို့ (Gravitation) ဆွဲငင်ခြင်း တန်ခိုးနှင့် (Ethereal Current of the Constellation) ခေတ် အချိန်အဝါတို့က ၎င်းတို့၏ ရောင်ခြည်အောက်တွင် ရပ်တည်နေကြသောသက်ရှိ(၇)နေ့သားသမီးနှင့် သတ္တဝါတို့အား၎င်း၊ သက်မဲ့ဒြပ်အတက်အကျ စသည်တို့အား၎င်း၊ မည်သို့မည်ပုံ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ရောင်ပြန်ဟပ်ကြသည်။ တနည်းဆိုသော် ပညတ်သွားရာခေတ်သက်ပါသည့်ဇာတ္တာ၌ ဖိုခေတ်၊ မခေတ်၊ မိတ်ရန်၊

ဆုံအား၊ တန်အား၊ အခံဓာတ်၊ အဝိုက်ဓာတ်၊ အပေါ်ဓာတ် စသည်အားဖြင့် ဓာတ်ခိုက်သရုပ်များခွဲခြား၍၊ သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်စွမ်းနိုင်သော တုန်ခါမှု (Vibrations) များ၊ လျှပ်စစ်လှိုင်းများ အစေ၊ ဒီစီနှင့်မခြား စွမ်းပကားကြီးမားသည်။ ဤဖြစ်များကို သဘာဝယုတ္တိနှင့်တကွ တင်ပြ သင်ကြားထားပေသည်။

အတိုချုပ်လိုက်လျှင် အင်းအိုင်တံဆိပ် မန္တာန် ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင်တို့ ပါဝင်ပသော (ကဘာလာ) အမည်ရှိသည့် ပညာရပ်ဆိုသည်မှာ စကြာဝဠာ၌တည်ရှိလျက် လှည့်လည်နေကြကုန်သော ဂြိုဟ်နက္ခတ်တို့၏ ဟိတ်တန်ခိုးများနှင့် လူသားတို့၏ဟိတ်တန်ခိုး နှစ်မျိုးတို့ကို ဆုံဆည်းစပ်ဟပ်စေလျက် သမားဓိခိုင်မြဲစွာဖြင့် အလိုရှိအပ်သော ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုး အာနိသင်များထွက်ပေါ်လာအောင် ဆွဲငင်စီမံ ဖန်တီးပေးသော ပညာဟုဆိုရမည်။

ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ အစီအရင်တို့ကို ပြုလုပ်ရာတွင် တကယ်တတ်သိ နားလည်သူဖြစ်ပါက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များမှ မဟုတ်၊ ည်သည့်ဘာသာ သာသနာဝင်ဖြစ်စေ၊ စီရင်နည်းမှန်လျှင် စွမ်းထက်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ကဘာလာအမည်ရှိသော ပညာသည် ဝေဒဝိဇ္ဇာ၊ မန္တဝိဇ္ဇာ၊ လာကီဝိဇ္ဇာ သုံးမျိုးတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည်။

ပါရမီလို၏

ထွက်ရပ်ပေါက်စခန်းထိ တာဝန်ယူသော ကပ္ပလက်ာရကျမ်း စာမျက်နှာ(၆၇) အပိုဒ်(၈)၌ "ငါ့နည်းတူအောင်၊ ဥာဏ်ဖြင့် ဆောင်မှု၊ သုံးဆောင်ယူမှတ်၊ ပိဋကတ်နှင့်၊ လေးရပ်ဗေဒင်၊ နှစ်ပြင်ဖွေရှာ၊ လေးလုံးစာကို၊ ဝိဇ္ဇာဥာဏ၊ ဓောက်၍ရသား၊အင်းသွားတတ်သိ၊ ပညာရှိတို့"ဟု ဆိုထား၏။

ဗုဒ္ဓသာသနာနည်းအရ ပိဋကတ်၌ အကျုံးဝင်သော ဗျည်း(၃၃)လုံး သရ(၈)လုံး နှစ်မျိုးပေါင်း ဝဏ္ဏ(၄၁)လုံးတို့ကို သက်ဆိုင်ရာနက္ခတ်နှင့်တွက်ယူရသော ရေမြေလေမီး စမ္မလေးလုံးတို့ကို ဓောက်ယူစပ်ဟပ်ပြီးလျှင် အင်း၏ အကျိုးအာနိသင်များထွက်အောင် အစွမ်းထက်ရန်ကြံစည်ထားကြကုန်၏။

စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော(၄)ကွက်×(၄)ကွက် = (၁၆) ကွက် အင်းကလေးတခု၏ ဂဏန်းအထား အသိကို မှတ်ရလွယ်စေရန် မြတ်စွာဘုရား၏ ဘေးမရှိသော ဖြစ်တော်ပေါင်းဘဝများကိုပြဆိုရာ "အစကြီးကြာ ၁၆-ခါတည်း။ ဟသာ(၉)ဖြစ်၊ (၆)ဖြစ်ဘားခို" အစချီသော လင်္ကာဖြင့် တစ်မှတဆယ့်ခြောက်အထိ ရထားသွားဖြင့် သူ့နေရာသူ ချထားပေသည်။ အဘယဇတဏ-အင်းဖြစ်၏။ ဇာတာ၏ရာသီစက်ဝိုင်း၌ပတ်လေ့ရှိသည်။

အုံ့ဘွယ်ပညာ

ရှေးဝိဇ္ဇာပညာရှင်ကြီးတို့၏ သင်္ချာဉီးနှောက်ကိုအကဲခတ်ခွင့်
သည်။ စမ္မနဝ(၃)ကွက်အင်းကို ဘယ်လိုပင် ပေါင်းပေါင်း
၅-ရဘီသကဲ့ သို့အဘာယဇတက(၄)ကွက်အင်းကိုလည်း တတန်း
-တတန်းစီအားဖြင့် ဒေါင်လိုက်၊အလျားလိုက်၊ ကြက်ခြေခတ်
းရာ(၄)ကွက်၊ ဝဲယာသို့မဟုတ် ထက်အောက် (၂)ကွက်စီ
ပေါင်းနည်း၊ (၅၂)မျိုးတိုင်အောင် ဘယ်လိုပင် ပေါင်းပေါင်း
အဖြေတူ(၃၄)ချည်း ရလေသည်။

ခေတ်ပညာ သင်္ချာတတ်သူများ၊ ရှေးဝိဇ္ဇာဓိုရ်ရတို့၏ ပညာကို
ပ်စားနိုင်ပေသည်။

မှတ်ရန်စက်အင်း

ဓါတ်လုံးများ အောင်မြင်ဘို့ အဆင့်သို့ ရောက်လာပြီဆိုလျှင်
ပျောက်ပျက်ထွက်ခွာသွားတတ်၏။ ထိုဓါတ်လုံးမပျောက်မပျက်
အောင်ဆောင်နည်းကို ဆရာကျော်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဉီးကိတ္တိ၏
ညွှန်ကြားချက်ဖြင့်ထုတ်သော "နဝဓါတုဝိနိစ္ဆယဌီကာကျမ်း"
လာအတိုင်း အထူးမှတ်သားဖွယ်ရာတင်ပြလိုက်သည်၊

ဓါတ်လုံးမှ တမူးသားဖြတ်ပြီး တပဲသားစီ စက်ဝိုင်းပြုလုပ်၍
အောက်၌ ရေးသားထားသည့်အတိုင်း စက်ကို အကွက်ရာသွင်း
ရမည်။

စက်ကိုပြုလုပ်သောအခါ နေ့ကောင်းနေ့မြတ်၊ ဝါရမိတ္တုစတ်
ရက်ကိုရွေးချယ်ရမည်၊နေ့ကောင်းနေ့မြတ်ရသောအခါနံက်အချိန်
၌ ဝိဇ္ဇာဒေဝနတ်၊ ဩသဓိဒေဝနတ်၊ သူရဿတီဒေဝီနတ်သမီး၊ဗုဒ်
တို့ကို လဘက်၊ကွမ်းယာ၊ ပန်းနံ့သာ ပူဇော်ပသတင်ပြီးမှ (စ)
အက္ခရာကို နံနက်(၉)နာရီအချိန်၌ ရေးသားရမည်။ (ခ)အက္ခ
ရာကို နေ့(၁၂)နာရီအချိန် ရေးသားရမည်။ ညနေ (၃)နာရီ
အချိန်၌ (ဗ)အက္ခရာကို ရေးရမည်။ ညနေ(၆)နာရီအချိန်၌
(ဝ)အက္ခရာကိုရေးရမည်။ စက်ဝိုင်း၌ အက္ခရာ သွင်းသောအခါ
အောက်ပါဂါထာဖြင့် ဟိန်း၍ အက္ခရာကို ပီသအောင် ရေး
ရမည်။

စ ဝ

ခ ဗ

(စ) အက္ခရာကိုရေးသောအခါ၊ စကာရော ဗုဒ္ဓံ ရူပံ စကာ
ရံ ကုသလံ တဿနမော ဗုဒ္ဓေါ(စ)။

(ခ) အက္ခရာကို ရေးသောအခါ၊ခကာရော ဗုဒ္ဓံ ရူပံ ခကာ
ရံ ကုသလံ တဿ နမော ဗုဒ္ဓေါ(ခ)။

(ဗ) အက္ခရာကိုရေးသောအခါ၊ ဗကာရောဗုဒ္ဓံ ရူပံ ဗကာ
ရံ ကုသလံ တဿ နမောဗုဒ္ဓေါ(ဗ)။

(ဝ) အက္ခရာကို ရေးသောအခါ ဝကာရော ဗုဒ္ဓံ ရူပံ
ဝကာရံ ကုသလံ တဿ နမောဗုဒ္ဓေါ(ဝ)။

နံနက်စောစောအချိန်၌ စက်မပြုပ်နှ ခင် တင်သရမည့် ကန်တော့ပွဲအတွက် အောက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်ရမည်။

မြတ်စွာဘုရားလေးဆူအတွက် ဆွမ်း-ရေ-ပန်းမီး		၄-ပွဲ။
နိသျှည်းပေးသောဆရာကြီးအတွက်	၎င်း	၁-ပွဲ။
ဝိဇ္ဇာဒေဝနတ်မင်းအတွက်	၎င်း	၁ပွဲ-။
ဩသဓိ ဒေ့ဝနတ်မင်းအတွက်	၎င်း	၁-ပွဲ။
စတုလောကပါလနတ်မင်းကြီး ၄-ပါးအတွက်	၎င်း	၄-ပွဲ။

သူရဿတီဒေဝီနတ်သမီးကိုပူဇော်ရန် ဘောဇဉ်ခဲဘွယ်၊ ရေ၊ …း၊နံ့သာ၊မီး၊ဘီး၊မှန်၊ဆံစု၊ထမီ၊ ဘိနပ်၊အင်္ကျီ၊ ပုဝါ၊ရွှေ၊ငွေ၊ …နပ်ခါး၊ကျောက်ပြင်၊မိန်းမဝတ်၊ မိန်းစားပစ္စည်းအစုံ အနည်း… ၁-ပွဲ ပြုလုပ်ပြင်ဆင်ပြီးမှ မြတ်စွာဘုရား၄-ဆူကိုရည်မှန်း၍ …သခံယူဆောက်တည်ရမည်။ ပြီးနောက် မိမိ အလိုရှိရာ ဆုကို …တောင်း၍ အမျှဝေရမည်။

၎င်းနောက် အစဉ်အတိုင်း နိသျှည်းပေးသော ဆရာကြီးအ… နတ်မင်းကြီး၊ နတ်သမီးတို့ကို ပင့်ခေါ်၍ ပူဇော်ပြီးမှ …အလိုရှိရာဆုကိုတောင်းရမည်။

မေတ္တာပို့ အမျှဝေရန် စာတန်းကိုလည်း ‌အောက်၌တင်ပြ…က်သည်။

အောက်ကပြခဲ့သော စက်ကိုစုတ်ရမည့် ဂါထာတော်ကို …အောက်၌ရေးသစးသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား ဂုဏ်တော်ဣတိ

ပီသောနှင့်စုတ်ရမည်။ စက်တခုကို (၃၆) ခေါက်၊ စက် (၂) ခု အတွက်(၇၂)ခေါက် စုတ်ရမည်။ စုတ်ပြီးသောအခါ ဆိုင်ရာ နတ်မင်းများကိုတိုင်တည်၍ လကျာ-လက်ဝဲ လက်မောင်းတွင် မြုပ်နှံရမည်။

နတ်များကိုတိုင်တည်ရန်နည်းလမ်းသည် အောက်တွင် ဖော် ပြသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

"နိသျှည်းပေးရင်၊ ဆရာကြီး၊ ဝိဇ္ဇာဒေဝနတ်မင်း၊ ဩသဓိ ဒေဝနတ်မင်း၊ နေနတ်သား၊ လနတ်သား၊ သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာ မင်း၊ မိုးနတ်သား၊ လေနတ်သား၊ စတုလောကပါလ နတ်မင်း ကြီး၄-ပါး၊ သူရဿတီဒေဝီနတ်သမီးများ အပေါင်းတို့-မြတ်စွာ ဘုရားသာသနာတော်ရေးကို ချီးမြှင့်ရန်နှင့် ဆင်းရဲသား သတ္တဝါ တို့ကို ချမ်းသာစေရန် ဝိဇ္ဇာတို့အတတ်ပညာများကို တတ်မြောက် လို၍ရင်း စမစက်ကိုမြှုပ်နှံပါသည်။ အကျွန်ုပ်ကို အရှင်မင်းတို့ က ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် မ,စတော်မူကြပါလော" ဟူ၍ ဖြစ် သည်။

ကန်တော့ပွဲအဓိပ္ပါယ်

မြန်မာ့ဝိဇ္ဇာစခန်းတွင် မရှိမဖြစ်သလောက် အရေးပါသော အချက်တချက်ရှိ၏။ ထိုအချက်မှာ ကန်တော့ပွဲပေးခြင်းပင်ဖြစ် သည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် အနန္တောအနန္တငါးပါးတို့ကို ရည်စူး၍ ကန်တော့သောအစဉ်အလာတရပ်ရှိသည်။

ကန်တော့သည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ-ဘုရား၊တရား၊သံဃာ၊မိဘ၊ ဆရာတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မမေ့ခြင်း၊ မိမိတွင် တင်ရှိနေသော အပြစ်ခပ်သိမ်းတို့ ပြေငြိမ်းစေရန် ရည်စူး၍ ကန်တော့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကန်တော့ခြင်းသည် သမထလမ်းကြောင်း၏ အရေးပါသော အခန်းတခန်းဖြစ်၍ သမထ-ဝိပဿနာများရှိနေသမျှ ကန်တော့ပွဲပြင်၍ ကန်တော့ခြင်း အမှုကိစ္စလည်း ရှိနေမည်သာ ဖြစ်သည်။

အနန္တောအနန္တ ငါးပါးကို ရည်စူး၍ ကန်တော့ခြင်းမှအစ အချို့ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ် ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ကြီးများနှင့် မိဆိုင် ဖဆိုင်နတ် စသည်တို့အထိ ကန်တော့ပွဲဖြင့် ကန်တော့ခဲ့ကြသည်။

ကန်တော့ပွဲ့ဘွင် မယဘုယျအားဖြင့် အုန်းသီး၊ ငှက်ပျော သီး၊ ကွမ်းယာ-စသည်တို့ပါရှိ၏။ ယင်းပစ္စည်းများ ထည့်ခြင်း သည် ရှေးမိရိုးဖလာဖြစ်၍ ထုံးတမ်းစဉ်လာဖြစ်သည်။

ကန်တော့ပွဲဟူသောဝေါဟာရကိုထောက်ဆ၍ကန်တော့ရာ ၌ပေ သးပွဲဟုအစိပ္ပါယ်ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကန်တော့ခြင်း”ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ကို ဝေါဟာရတ္တ ဒီပနီ ဆရာတော်က“ကံတော့သည်ဟု သေးသေးတင်ယူလည်း သင့် ရာ၏။ ကံ၏အဆုကို ကုသိုလ်ကံယူလျှင် ပူဇော်ကံတော့ခြင်း ကြောင့်ဖြစ်မသော ထိုကုသိုလ်ကံကို မိမိ၌မြဲစေသ ၊ တော့သည် ဟူ၍ယူသင့်၏၊ အကုသိုလ်ကံယူလျှင် ပဒုဋ္ဌစိတ်ဖြင့်ပြစ်မှားချေ

၍ ဖြစ်သော အကုသိုလ်ကံယူလျှင် ပဒုဋ္ဌစိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားချေ၍ ဖြစ်သော အကုသိုလ်ကံသည်ဖြစ်ပြီး စေတနာသာ ကံမည်၏။ နောက်ထပ်တိုးပွားခြင်းမရှိ။ ရပ်တန့်စေသည်။ အလျှင်မပြတ် ဖြစ်အံ့သော ကုသိုလ်ကို တော့သည်ဟုယူမှုသင့်အံ့ရှိ၏"ဟု ဆို တော်မူသည်။

အရှေ့ဖက်အရှင်ဥက္ကံ သမာလာအကျော်ဆရာတော်က "ကန် တော့ဟူသည်တွင် ဏန်ကိုနသတ်ယူတော်မူ၍ လေ့ကို ထိုးဝါး တက်လက်ဖြင့် ကျောက်ဏန် ဘွန်းလုန်၏သို့ အကုသိုလ်ကံကို ကန်၍ ကုသိုလ်ကံကိုတော့သည်-တည်ရပ်စေသည် ဟူသော အရ ကို ယူတော်မူသည်။ ဤ၌ကန်သည်ကား အကုသိုလ်ကံ၊ တော့ သည်ကား ကုသိုလ်ကံဖြစ်၏။ ကန်ခြင်းကြိယာ၏ ကံပုဒ် အကု သိုလ်ကံ ဟူ၍ ပေါင်းသည်။ တော့ခြင်းကြိယာ၏ကံပုဒ်ကုသိုလ် ဟူ၍ပေါင်းသည်။ ကန်ခြင်းတော့ခြင်း ကြိယာနှစ်ပါး ကံ ရ ချည်း အသီးသီး လျော်ရာ ကြံတော်မူသည်" ဟု ဆိုတော်မူ သည်။

(ဏန်တော့-ကံတော့ မည်သို့ပင်ဆိုဆို အကုသိုလ်ပျောက်၍ ကုသိုလ်ရောက်အောင် စိုက်ဆောင်ရှိကျိုး ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။) *

"ပွဲ"ဟူသော အစိပ္ပါယ်မှာ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်ပွဲလမ်း သဘင်အခမ်းအနားမှာအသုံးပြု၏။ သည်နေရာမှာမူ ပွဲလမ်း သဘင်နှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ထမင်းပွဲ ကဲ့သို့သောပွဲ၊ ငှက်ပျော၊ အုန်းပွဲစသည်ကိုဆိုသိုသည်။

"ကုသပျို့"တွင်"သုံးဘော်ရတနာ၊ပူဇော်ရာဟု၊ သိင်္ဂါဝင်၊ လျှပ်၊ ရွှေတာလပ်တွင်၊ တင်အပ်စမြဲ၊ သင်ပုတ်ပွဲကာ" စသည်ဖြင့် ရင်း။

"ဘိုးဘွားမိဘ၊ မင်းသာကိုယ်စောင့်၊ နတ်တောင်စင်စစ်၊ နှစ်ဆဲ့ရှစ်ကို၊ ကြံဆစ်ငှက်ပျော၊ ချိုမောဆေးကွမ်း၊ ရွှေမွန်း ခေါင်းပေါင်း၊ တင်ဆောင်အမြဲ" စသည်ဖြင့်ရင်း ငှက်ပျော၊ ဆေး၊ကွမ်းများဖြင့် တင်လှူပသကြောင်းဆိုထားသည်။

ရှေးဟုံထောက်သံနတ်ချင်းတွင်"ငှက်ပျောလေ့ဖီးဆိုင်၊ စား တော်အုန်းရယ်နှင့်၊ သုံးပါးတော့ တူပျော်ပျော်၊ မယ်ဒေဝီခုနစ် ဖော်တို့ မြို့ပေါ်မှာစားတော်ကျင်းတယ်၊ လေးဆောင့်နတ်မင်း" ဟု ငှက်ပျောအုန်းတို့ဖြင့်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအတိုင်းပသရကြောင်း ဖွဲ့ဆိုထား၏။ နတ်ပူဇော်ပွဲစသည်တို့တွင် ငှက်ပျောနှစ်ဖီးကိုဆိုင် ၍ ဖီးဆိုင်ပူဇော်ရကြောင်းဆိုသော်လည်းရတနာသုံးပါးနှင့်ဆိုင် ရာ(ဝါ)ဘာသာရေးဆိုင်ရာ၌ ငှက်ပျောသုံးဖီးကိုဝိုင်း၍ အလယ် မှုအုန်းသီးထည့်ကာ ဆေးကွမ်းတို့ဖြင့် ဝေဝေဆာဆာပြင်ဆင်ရ မြဲအစဉ်အလာရှိသည်။

....၀....

အခန်း၁၀

" တွက်ရပ်လမ်းညွှန် "

ဓာရဏီယစေအဲ၊ ဝလေးထောင့်၊ ပေါက္က ရှင်ကြီးထီးနှင့်ပျော့ကဲ၊ ဝလေးလုံးကိုတွေ့အောင်ရှာ၊ ဂဏန်း ၉-လုံးမှာ၊ ရွှေလည်းသည်ပင်၊ ငွေလည်းသည်မှာ၊ အင်းလည်းသည်မှာ၊ ဆေးသားမှုချဝဇုဏ မိတောရှင်လ၊ တွေ့မည်ပ၊ ခေမာအမတ၊ နိဗ္ဗာန်။

ကိုယ်တွေ့ဓါတ်ကျမ်းကျမ္မအကျယ်ရှင်းတော့မည်။

ယခုပါရမီရှင်များအတွက် အညွှန်းတင်ပြလိုက်သည်။

၁။ ကား ဘုရား+၉ကား ဂုဏ်တော်(၀)

၂။ ဓား ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး+ဂကား မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး(၀)

၃။ ဓား လက္ခဏာရေးသုံးပါး+၇-ဓား ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး(၀)

၄။ ကား သစ္စာလေးပါး+၆-ကား အာရုံခြောက်ပါး(ဝ)
၅။ ကား ခန္ဓာငါးပါးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ၄င်း (ဝ) လေးလုံးကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်မှ ထွက်ရပ်လမ်းကိုသွားနိုင်ကြမည်။

၁				၂				၃
	ဏ	ဋ္ဌ	ဗ	၁၅	ဂ	ဎ	မ	
	ဖ	၆	ခ	ဍ္ဎ	ဘ	ဂ	ဃ	
	ဋ္ဋ	ဋ္ဌ	စ	ဝ	ည	ယ	ဏ	
၆	၂၁	ပ	သ	အ	ဓ	င	၁၈	၄
	ဟ	ဠ	ဗ	ဏ	ဠ	တ	၈	
	န	၁၂	ဇ	ဝ	ဒ	၁၀	စ	
	ဈ	သ	ဓ	၁၉	ဆ	လ	ထ	
၇				၅				၈

ဉာဏ်ရည်တူမှုံ့ရမည်

ကြိုကြ်ရာ ဖို့မ ဂဏန်းများဖြင့် ကိန်းဆင်ထားသော (**Arithmetical Value**) ဂဏန်း တန်ဘိုးများကို ညီမျှသော စမ, အက္ခရာ ဗျည်း, သရ တန်ဖိုးများ (**Alphabetical Value**) များနှင့် အသွင်အပြင် ပြောင်းလဲခြင်း (**Transformation**) များကိုလည်း ကပ္ပသက်ာရကျမ်း၌ သင်ပြထားသည်။

ပါပ-သူရဇ္ဇ-ကောသလိနှင့် အန္တော-ဂမ္ဘော-ဓရေ-ဝ သောဘယ် လှည့်၊ညာလှည့် ဓါတ်ပညာ၏ အကောက်အယူပညာရပ်များကို လမ်းစလုစ်ပေါ် ရေးပြရာ၌ သိသိပ်ပိရိလှသည်ဖြစ်ရာ မျက်စိ

လည်လောက်၏။ တော်ရုံ ဉာဏ်ပါရမီနှင့် မလိုက်နိုင်၊ မသိနိုင်၊ ဉာဏ်မှီမှ မှုချအစွမ်းထက်မည်။

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မကြုံစည်၊ ကြံစည်သော်လည်း ဉာဏ်အာမမှီ၊ သီလကမလုံခြုံ၊ သစ္စာမရှိ၊ သာမာဓိမတည်၊ မေတ္တာခေါင်းပါးသော ဆရာတို့၏ စားလမ်းဖွင့် အစီအရင်များ၏ မစွမ်းခြင်းကြောင့် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်များကို တဖက်မြင် ပုဂ္ဂိုလ်များ အနေဖြင့် ကဲ့ရဲ့ပြင်တင်ပြက်ရယ် မပြုလေနှင့်၊ ဝါးလုံးရှည်နှင့် မရမ်းသေနှင့်။

ပြက်ရယ်ပြုက ဝစီဗေဒရှချေမည် သတိပြု။

ပြစ်တင်လျှင် ငရဲသို့

လူတို့သည် ဓါတ်-ရ-ဓါတ်သွားကိုလည်းနားမလည်၊ အကျိုးအကြောင်းကိုလည်း မထောက်ဆဆတ်၊ ကျမ်းစာ ကိုလည်း မပေါက်မြောက်၊ လိုတိုင်းခရီးမရောက်ကြ၍ ရှေးကျမ်းဆရာဝိဇ္ဇာများကို အပြစ်တင်တတ်ကြသည်။ ထိုသို့ အပြစ်တင်လျှင် ငရဲသို့ကျလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း ရှေးစာများက ရေးသားဖေါ်ပြသတိပေးထားကြသည်။

"သရဘာဂု၊ ပယ်သည်ပြုမှ၊ လေးခုအကွာ လေးလုံးစာကို၊ သိသာခြားနား၊ ရိတ်ခါထားသည်၊ စား၍မှုကုန်၊ ဓါတ်အဟုံကား၊ ဂဠုံဂဠုံ၊ဆိုကြတုံ၏၊ တမှုံမွှားမွှား၊ အယူမှား၍၊ နဂါးမသေ၊ ဖါးမကြေ၊ တပြေမဝ၊ မစားရ၊ နဂါးမဟုတ်၊ ဖါးပျက်အကျိုး၊ ဆင်ဆန်းတိုးသို့ အကျိုးအကြောင်း၊ မခေါင်းစေတတ်၊ ဓါတ်မတတ်

က၊ မအပ်မရာ ရှေးပညာရှိ၊ ထားခဲ့ဘိသည်၊ နေမိပျို့
ဆန်း၊ ငရဲခန်းတွင်၊ ရှုဆင်ခြင်”

ရှစ်လုံးသော ဓါတ်အက္ခရာတွင် လေးလုံးသော အက္ခရာကို ပယ်၍လေးလုံးသောစာကို သိသာခြားနားအောင် အရိပ်အမြွက်မျှပြဆိုထားသည်။စား၍မကုန်သောဓါတ်အဟုံမှာ၊ဂဠုံပင်ဖြစ်၏။ ဂဠုံကိုမကောက်တတ်၊မယူတတ်၊အကောက်အယူမှားကြ၍၊ နဂါးမသေလေ ၊ နဂါးမသေက ဖါးမကြေ၊ ဖါးမကြေက တပြေမဝ၊ တပြေမဝက အကျိုးမရှိ၊ နဂါးလည်းမဟုတ်၊ ဖါးပျုတ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဆင်ဓာန်းတောတိုးနှင့်တူလေသည်။ ဓါကို မဆင်ခြင်မိ၊ ဓါတ်လာဓါတ်သွားကိုလည်း နားမလည်၊ မိမိနားမလည်၊ မတတ်မြောက်သည်ကို အသာထားပြီး ရှေးပညာရှိများကို မအပ်မရာ အပြစ်တင်တတ်ကြသည်။ သည်သို့အပြစ်တင်ကြသူများမှာ နေမိပျို့ဆန်းတွင်ဖေါ်ပြထားသော ငရဲခန်းကို ဆင်ခြင်ကြလေ၊ ထိုနေရာသို့ ရောက်လိမ့်မည်ဟု ပညာရှိများ သတိပေးခဲ့သည်။

နေယျပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ဖို့လို

“နသူတို့လက္ခဏာမှာ၊ ပါဠိသားပင်လာသော်လည်း၊ အနက်မှာ၊ အထွေထွေ၊ တဏှာမြစ်ကြော အကုန်မျော ကြတဲ့သဘောတွေကို၊ မြတ်စိတ်နှ္ဇ သုံးလူ့ရှင်မှ မထင်နိုင်သေး” (ရသေ့ ဦးအောင်ကျမ်း)

ပါရမီမရှိသော နုသူတို့ကို ဘုရားတော်ဘွက်၍ အကျွတ် တရားမရနိုင်သေးသည့် ပဒပရမပုဂ္ဂိုလ်များ ပမာ ဓါတ်ရ ဓါတ်သွားကျမ်းစာများကို မသိမကျွမ်းသော ဝိဇ္ဇာလမ်းလိုက်သူတို့သည် မအောင်မြင်နိုင်ကြောင်း၊ ဓါတ်ရ ဓါတ်သွား ကျမ်းစာများ၏ အဓိပ္ပါယ်များကိုပါ နားလည်ပါမှ နေယျပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း ညွှန်ပြထားသည်။

ပြဟ္မာမင်း ဝက်ဖြစ်၍သေသလို

ဝိဇ္ဇာစခန်းလိုက်ရာတွင် ဆေးကိန်း၊ဓါတ်ကိန်း၊ နက္ခတ်ကိန်း နားမလည်က အကျိုးမရှိသည့်ပြင် အကျိုး ဆုတ်ယုတ် တတ်ကြောင်း သတိပေးခဲ့သေး၏။

"သေပြီးနဂါး၊ ဘောက်ပြန် ငြားလည်း၊ ပတ္တမြားအရောင်၊ တပြောင်ပြောင်နှင့်၊ မှောင်ကိုပယ်ရှင်း၊ နေမင်းအလား၊ ကျောက်နဂါးဟု၊ ကျော်ကြား လူတွင်၊ ထိုကျောက်ရှင်ကို၊ လိုချင်ကြ၍၊ နှေညကြိုးစား၊ ရှာကြငြားလည်း၊ နဂါးကျောက်ထူး၊ မရဘူး၍၊ အရှုးပမာ၊ အရှာရှာတွင်၊ ပညာရှိများ၊ ကျောက်တဂါးကို၊ စားရနိုးနိုး၊အားထုတ်ကြိုးလည်း၊ အဘိုးကြီးဘ၊အိုကုန်းကွနှင့်၊ သေရဘည်သာ၊ ဆက်ခါသားမြေး၊ မြှော်ဆတွေး၍၊ အရေးမလှ၊နှေညနှစ်ကုန်၊ စရိတ်ကုန်နှင့်၊ ဆန်စုံအောက်ထက်၊ တောင်ထက်တောင်အောက်၊တူးဖေါက်ဖွေရှာ။

မေး ်န်းခါဖြင့်၊ သပြာငွေသား၊ ဝတ်စား လယ်မြေ ကျွန်ကျေးတွေကို၊ မထေလေးစား၊စွန့်ပစ်ထား၍၊ နဂါး သေက၊ တပြည်ဝဟု၊အားကျမာနပါ၊ ကြိုးပန်းခါဖြင့်၊ မဟာဉသာဟ၊ အားထုပ်ကြသည်၊ မျှားလှရှင်လူ၊ စိတ်စက်ပူ၍၊ ဟိုက်ရှုပင်ပန်း၊ အမှန်းမသိ၊ ပြုမိပြုရာ၊ဝါသနာကြောင့်၊ ဖြဟ္မာမင်းစစ်၊ ဝက်ကြီးဖြစ်သို့၊ ငြစ်ပတ်မွဲတေ၊ သေကြလေ၏”။

နဂါးကြဉ်ကြီး လိုတိုင်းပြီးသည်၊ နဂါး သေက တပြည်ဝသည် စသည်ဖြင့် သက်ကြီး စကား သက်ငယ် ကြားနှင့် ဥစ္စာကြေးငွေ ပေါများချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာစေရန်၊ ပြဒါးကိုသတ်မှ တော်မည်ဟု အကြံကြီးကြံပြီးလျှင် ထင်ရာမြင်ရာ ခဲနှင့်ပြဒါးတွဲ၍ ထိုးသူကထိုး၊ ဘင်နာသိ၊ ဂွတ်ထုလုပ် ဘမ် သူကဘမ်း၊ ဆေးဒါန်းသတ္တု ထုတ်သူကထုတ်၊ ရေသံချသံ ရှာသူက ရှာနှင့် ငွေကြေးသူကတသွယ်၊ ရွှေကြွေးသူကတနည်း၊ အမျိုးမျိုးထင်ရာ မြင်ရာ ပြုလုပ်ကြလျက် နေ့ရက်အချိန်နာရီကုန်ဆုံး၍ သေကြေပျက်စီးကြရသည်။

နောက်ထပ် မေးဖွား လာကြသည့် သား, မြေးမြစ်, တို့ကလည်း တဖန်ဆက်၍ ပြဒါး သေကြောင်း ဆေးကောင်း ရမှ အောင်ချိမ့်မည်ဟု အကြံပြုကာ အမြို့မြို့ အရွာရွာ တောတောင်မချန် လှည့်သည်ရှာဖွေကြသော်လည်း အချည်းနှီးငွေကုန်၊ဆေးတစုံမရ၊ မယားကဆူ၊ သားကပူနှင့် ဝါသနာကြောင့်သာ ပြုလေသည်။ ဘာမှုန်းမှ မသိရှာ၍ ညစ်ညစ် ပတ်ပတ် မွဲပြာဆိုက်

တာပြဟ္မာမင်းစစ် ဝက်ကြီးဖြစ်ပြီးလျှင် သေသည်နှင့်အလား တူချေသည်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

"ကောင်ကျိုးမရ၊ ကြွံစားကြလျက်၊ ဉာဏမစူး၊ ပင်လယ်ကူးသည်၊ ငမူးယောကျ်ား၊ နစ်ဆုံးပါးသို့၊ ခမ်း နားဥစ္စာ၊ လယ်ယာကျွဲနွား၊ ဘမီးသားနှင့်၊ မယားကွေ ကွင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းဖြင့်၊ ရုပ်ဆင်းမလှ၊ ပင်ပန်းကြသည်၊ ဝမ်းမျှ မဝနိုင်ကြတကား။

ဝမ်းမျှမဝ၊ ဆင်းရဲလှသော်၊ မိဘသရော၊ ပြစ်ထားခွါ ၍၊ ရပ်ရွာကင်းကွာ၊ ဝေးမြေရပ်မှာ၊ စီးပွားရှာမည်၊ လည်ကာပတ်ကာ၊ အရွာရွာဝယ်၊ ပညာရှိများ၊သတင်း ကြားက၊ ခစားမြန်းမေး၊ ခသည့်ခွေးသို့၊ ကျွေးမွေး သမျှ၊ဝမဝနှင့်၊ယူတသားမြေး၊တရေးရေးလျှင်၊ညစ်ဆွေး ပုပ်သိုး၊ မျက်နှာညှိုးသည်၊ ကောင်းကျိုးမရနိုင်တကား။

ဉာဏ်နဲ့သော ပင်လယ်ကူး ယောကျ်ားသည် ကြွံစား ပါ သော်သည်း ကြွံစားရာမရ၊ ပင်လယ်ရေ၌၊ ဥစ္စာခမ်းနားနစ်ဆုံး ပါး၍၊ မယားတကွဲ၊ သားတကွဲဖြစ်ကာ၊ ရုပ်ဆင်းမလှ၊ ပင်ပန်း ဆင်းရဲရသလို၊ လောကီပညာ ဓါတ်ကမ္မာကို နားမလည်သူတို့ မှာလည်း လယ်ယာ ကျွဲနွားကုန်ဆုံး၍ အဆင်း မလှ ဝမ်းက မဝဖြစ်လာရသည်။ သည်အခါ စီးပွား ရှာမည်ဟု ဝေးမြေရပ် ခြားသို့ သွားရောက်ကာ လှည့်လည်ရင်း အမြို့မြို့ အရွာရွာ၌ ပညာရှိဟု သတင်းကြားလျှင် ခစားခမေးမြန်း၍ ခသည့်ခွေးပမာ ကျွေးမွေးစွန့်ကြဲသမျှစားလျက် မဝတဝနှင့်ပင် မျက်နှာညှိုးငယ် စွာနေရတတ်သည်ဟု သတိပေးသည်။ ဒုက္ခပြ၍ တားမြစ်သည်။

"ပူချမ်းခံကြူး၊ ဆင်းရဲထူးသော်၊ အမူး အမော် အကြံချော်၍၊ နတ်မှော်ဆေးဝါး၊ မန္တာန်များကို၊ သင် ကြားလေ့ကျက်၊ တပုံတက်၍၊ အဘက်အဘော်၊ ခေါ် သည့်နောက်လိုက်၊ လူအမိုက်ကို၊ အကြိုက်မြှောက်စား၊ ကြုံးဝါးသံပ၊ ကြိုးစားကြ၍၊ အာဂယောကျ်ား၊ ငါတ ကားဟု၊ သမားလိုလို၊ ဝိဇ္ဇာဓိုရ်သို့၊ ကိုယ်ဟန်ယင်ရှပ်၊ ဂုဏ်သိမ်လုပ်လျက်၊ စောင့်ချုပ်သတိ၊ ပညာရှိဟန်၊ မိမိ ရမ်းရမ်း၊တရကြမ်းဖြင့်၊ အလျှမ်းသာပြော၊ ဗေဒင်ဟော ၍၊ လောကအသံ၊ မေ့သံကို၊ မညံမပြတ်၊ တတ်တိုင်း ရွတ်လည်း၊ အဲဝတ်မပေး၊ အတံကျေး၍၊ ဆေးကွမ်းလ ဘက်၊စားရချက်ကို၊တွက်တွက်ဆဆ၊ ဝမ်းသာကြလျက်၊ နေ့လရက်ကုန်၊ မျော၍ဆုံသည်၊ ရေစုံသစ်ဟုန်း၊ နစ်စုံး စုံးသို့၊ ပုံနှုန်းမခြား၊ လွင့်မျောပါးသည်"

အပူအချမ်းခံ၍ ဆင်ရဲလှသဖြင့် အမူးအရူးလိုက်၍ နောက် ဆုံးအကြံ လွဲချော်ခဲ့ရာ၊ နတ်မှော်ဆေးဝါး အင်းအိုင်လက်ဖွဲ့၊ မန္တာန်များကို တဖန်တက်၍ လေ့ကျင့်သင်ကြား ကြိုးစားကြ ပြန်သည်။

မိမိထက်မိုက်သောသူ၊ နုသောသူများကို အကြိုက်မြှောက် စားကာ အဘက်အဖေါ် နောက်လိုက်ခေါ်ပြီးလျှင် "အာဂ ယောကျ်ား-ငါတကား"ဟု မာန်ထောင်လွှား၍၊ သမားလိုလို ဝိဇ္ဇာဓိုရ်ပမာ၊ ဟန်ပန်ကိုယ်ချပ်၊ ဂုဏ်သိမ်လုပ်၍ ပညာရှိ ဟန်ပန် နှင့် တလကြမ်း အရမ်းသာပြောနေတော့သည်။

လောကီအသံ၊ မေ့သံတို့ကို အသံမပြတ်စေရအောင် တတ်

တိုင်းရှုတ်နေသော်လည်း တဘက်လူက အတန်ငယ်ခြွေး၍ ဆေး ကွမ်း လဖက်စားရချက်ကို မဟာသုခကြီးသဘောပိုက်လျက် နေ့ လရက်ကုန် ရေစုန်သစ်တုံးပမာ၊ စုံးစုံးနစ်မျောသွားကြသည်နှင့် တူကြောင်း ပမာဆိုခဲ့သည်။

"မဝတခါ၊ ဝတခါနှင့် ခါးမှာပုဆိုး၊ ပုပ်သိုးညှီနံ၊ မခံမသာ၊ ဗလချာနှင့်၊ ဆရာဆရာ၊ သူတကာက၊ ခေါ် ဆိုကြလျှင်၊ မာနဝင်ပြန်၊ တံခွန်မာန်ဖြင့်၊ အလွန်စိတ် မြောက်၊ သူများမြောက်တိုင်း၊ သောက်လှိုင်းရစ်ရှုး၊ အမူးမူးနှင့်၊ အကျူးအလွန်၊ တိရစ္ဆာန်အောက်၊ ယုတ် ချည်းရောက်၍၊ ဘောက်ဘောက်လွဲလွဲ၊ ဟစ်ဟိန်းဟဲ လျက်၊ ဆဲဆဲဆိုဆို၊ ငိုငိုရယ်ရယ်၊ အသွယ်သွယ်ဖြင့်၊ ဘယ် နတ်သိကြား ဘယ်ဘုရားမှ၊ မတားနိုင်အောင်၊ မိုက် သည်မှောင်ဝယ်၊ မီးရောင်ကိုမှုတ်၊ တိုးစုတ်စုတ်နှင့်၊ စုတ် စေမြုပ်စေ၊ ဆိုသောထွေဖြင့်၊ မထေလေးစား၊ ကျင့် သောလားသည်"

ဝမ်းကမဝတခါ၊ ဝတခါဖြင့် ညှီနံ့ပုပ်သိုး၊ အနံ့ဆိုးနှင့်၊ ပုဆိုးကဗလချာ၊' လူတကာက ဆရာဆရာခေါ်ကြပြန်လျှင် မာန ဝင်၍ သူများမြှောက်တိုင်း စိတ်မြောက်ရစ်ရှုးကာ အော်လို အော်၊ ဟစ်လိုဟစ် ဆဲလိုဆဲ၊ ချောက်လိုချောက် ငိုဘွယ်ရယ် ဘွယ် အသွယ်သွယ်သော တယုတ်တရားတို့ကို ဖောက်လွဲဖောက် ပြန် ပြုကျင့်သဖြင့် တိရစ္ဆာန်အောက်ရောက်သည်နှင့် ပုံမခြား၊ အမှောင်ကြားမှာ နစ်မြုပ်နေရာ ဘယ်နတ်သိကြား ဘုံရားမှ မတားနိုင်ဟု ဆိုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မိမိပါရမီကို မိမိပြန်လည်ဆန်းစစ်နိုင်ဘိုလိုသည်။ ယင်းသို့ဆန်းစစ်ရာတွင် သီလ-သမာဓိ-ပညာကို အားပြုရမည်။

လောကနည်း အတတ်ပညာဖြင့် ဆန်းစစ်နည်းကို "ကိုယ်တွေ့အဂ္ဂိရတ်စမ်းသပ်တွေ့ရှိချက်များ" စာအုပ်တွင်ဖော်ပြပါမည်။

ယခု သမာဓိရရေးအတွက် "စိပ်ပုတီးစိပ်ခြင်းနည်း" နည်းကောင်းတလက်ကို တင်ပြလိုက်ပေသည်။

စိတ်ပုတီးစိပ်နည်း

စိတ်ပုတီးစိပ်ခြင်းသည်ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ရန်ဖြစ်သည်။ စိတ်တည်ငြိမ်စေရန်ဖြစ်သည်။ လာဘ်လာဘရှင်လန်းစေလိုသောကြောင့် ရှင်သီဝလိမန္တာန်ကိုစိပ်ခြင်း၊ ပီယအပွင့်အလန်းဖြစ်စေလို၍ သူရဿတီစသော ဒေဝီများနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် မန္တာန်ကို စိပ်ခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးစေလို၍ ဂုဏ်တော်များကို စိပ်ခြင်း၊ အန္တရာယ်ဆေးစေလိုသောကြောင့် သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာကို စိပ်ခြင်း၊ သမာဓိအားကောင်းစေလိုသောကြောင့် ဂုဏ်တော် ကွန်ချာကို စိပ်ခြင်း-စသည်အားဖြင့် မိမိအလိုရှိသော ဆန္ဒရည်မှန်းချက်များ အောင်မြင်စေရန် စိပ်ကြ၏။

ဇပ္ပယောဂ (**Jappa Yoga**) နည်းအရ လူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင် အစွမ်းသတ္တိရှိသော သံလိုက်ဓာတ်(အဖို-အမ)ရှိ၏။ အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်လိုက်လျှင် သမာဓိအား လျော့သွားမည်။ အသုံးပြုတတ်လျှင်သမာဓိ(ဝါ)စိတ်၏တည်ငြိမ်ခြင်းတန်ခိုးကိုရရှိမည်။

(စိပ်ပုတီးကို လက်မနှင့်လက်ခလယ်ဖြင့် ကိုင်တွယ်မှ သံလိုက်ဓာတ်များ တိုးပွားမည်။ လက်သန်းနှင့် လက်မကို မကောင်းမှုဖြစ်စေရန်အသုံးပြုသည်။)

(သံလိုက်ရှိသော မြောက်အရပ်မျက်နှာမူရမည်။ တ၀လိုက်ဂူ များသည် မြောက်ဘက်သို့လှည့်၏။ သည်အချက်ကိုရှု၍ သံလိုက် ခေတ်တည်ရာ မြောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူသင့်သည်။ အစီအရင် များပြုလုပ်ရာ၌ မြောက်ကိုမျက်နှာမူ၍ ပြုလုပ်ရ၏။ မကောင်း ကျိုးဖြစ်စေလိုမူ တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူနိုင်သည်။ ပီယသိဒ္ဓိ နှင့်လာစေလို၍ ခေါ်ခြင်းများ ပြုလိုလျှင်အရှေ့မျက်နှာသို့မျက် နှာမူရသည်။)

ကျောရိုးသည် သံလိုက်ခေတ်အများဆုံးရှိသည်။

ထိုင်ပုံထိုင်နည်း

ထိုင်နည်းအား ပဒုမာသနခေါ် ခြေဖ၀ါး နှစ်ဘက်စလုံးကို လှန်၍တင်ပျဉ်ခွေထားရသော ထိုင်နည်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ဘယ်ခြေကိုအောက်ကထားရမည်။ ဗုဒ္ဓ၏ ဆင်းတု တော်ကိုရှု၍ နည်းယူလော့။

အသက်ရှူလမ်းဖြောင့်အောင်ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ထားဘို့မမေ့ လေနှင့်။

တင်ပျဉ်ခွေခြင်းတူသော်လည်း ခြေတခုပေါ်တခု မထပ်စေ ဘဲ သက်သက်သာသာ ရှေ့နောက်အလိုက်သင့်ထားသော သုခါ သနထိုင်နည်းလည်း ကောင်းပါသည်။

သစ်သားကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ခြင်း၊ မြေပြင်ပေါ်မှာထိုင်ခြင်း သည် သံလိုက်ခေတ်များ ယိုဖိတ်စေတတ်၏။ ကျားရေ၊ သမင်၊ ဒရယ်၊ ဆိတ်၊ နွား-စသည့် သားရေများကို အသုံးပြုသင့်သည်။ သို့မဟုတ် သားမွေးသက္ကလပ်စောင်၊ပိုးစကိုခင်းထိုင်ရာ၌ သံလိုက် ခေတ်ကို ပိတ်ဆို့ထားသင့်သည်။

ယင်းသို့ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် သံလိုက်ဓာတ်များ တိုးပွားစေကာ ပထဝီမြေကြီး၏ဆွဲအားကို တော်လှန်၍ မြေမှခွာပြီး ဗျာန်ကြွနိုင်သည်အထိ သို့မှီးသင့်သည်။

လေထုထဲတွင် ပရာဏာ (Prana) ခေါ်သော အာယုဓာတ်များရှိ၏။ ထိုဓာတ်ကိုရယူတတ်ဘို့လိုသည်။ထိုဓာတ်သည် ပကတိအားဖြင့် ဖြူစင်၏။ ပြဒါးငွေပမာ။ ၎င်းကို ရှူသွင်းလိုက်ပြီးနောက် ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် သိုမှီစေပြီးမှ ပြန်ထုတ်လိုက်လျှင် မဲသွားချေ၏။ ၎င်းကိုမြင်အောင်ရှုနိုင်လျှင် ဒိဗ္ဗစက္ခု မြင်လာရေးလမ်းစပွင့်ပြီဟုဆိုရမည်။

အသက်ကိုသုံးဆင့်ပိုင်း၍ရှူရသည်။တခါရှူလိုက်ပြီးနောက် တစက္ကန့်မျှရပ်ထားရမည်။ ဆက်၍ထပ်ရှူပြီးနောက် တစက္ကန့်မျှရပ်ထားရမည်။ နောက်ဆုံးအဆင့်ဆက်၍ရှူ (ပြည့်တင်းအောင်တအားရှူပြီးရပ်ထား)ထို့နောက် လေကိုနှာခေါင်းမှ မထုတ်ဘဲပါးစပ်မှ ခပ်ပြင်းပြင်း ကုန်စင်သွားအောင် မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရမည်။

ပြင်းပြင်းရှူပြီး အောင့်ထားကာ ပြန်ထုတ် ပစ်လိုက်လျှင်လည်းရ၏။

ပုံမှန်ရှူနိုင်မှသွေးလည်ပတ်မှုပုံမှန်ဖြစ်မည်။ သွေးလည်ပတ်မှု ပုံမှန်ဖြစ်မှသာ အာရုံကြော (Nerves) တို့ ပုံမှန်ဖြစ်လာမည်

အာရုံစိုက်မှု (Concentration) ပုံမှန်မှ စိတ်၏ ဧကဂ္ဂတာတည်ငြိမ်မှု(သမာဓိ)ကိုရမည်။သမာဓိရမှပညာဖြစ်မည်။ သံလိုက်ဓာတ် (Magnetic Force) နှင့်တကွ ဟိတ်တန်ခိုးများ ရလာမည်။

ပုတီးစိပ်ရာတွင် မိမိရွတ်ဖတ်သင့်သောယမည့်မန္တာန်ဂါထာကို အသံထွက်အောင်ကျယ်ကျယ်ရွတ်ဆိုပါ။

ထို့နောက်ခပ်တိုးတိုးလေးရွတ်ဆိုပါ။ အာရုံပြားလျှင် ပြန်၍ ခပ်ကျယ်ကျယ်ရွတ်ဆိုရမည်။ နောက်ဆုံးအာရုံမိလာလျှင် အသံ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုရမည်။

အာရုံပြန့်လွင့်ခြင်းနှင့် ထိနမိဒ္ဓအိပ်ချင်-ငိုက်မျဉ်း တတ်သည် သတိပြုဆင်ခြင်လေ။

စိတ်ထဲမှ ရွတ်ဆိုသောအသံကို မိမိစိတ်ထဲမှ ကြားနိုင်သည် အထိ ကြိုးစားသင့်သည်။ ထိုအဆင့်သို့ရောက်အောင် စူးစိုက်နိုင် လျှင် ကြီးမားသော အာနိသင်ရပေပြီ

ပြန့်လွင့်သောစိတ်၊ မခိုင်မာသော ပျော့ညံ့သော စိတ်တော့ ပျောက်ပြီး တည်ကြည်ကြံ့ခိုင်သောစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ် ပေါက်လာမည်။

ဂုဏ်တော်ကိုးပါးအနက် တပါးကို ပိုင်အောင် ကြိုးစား ပါလေ။

ဆွဲငင်ဓါတ်

လသည် ဆွဲငင်ခြင်း တန်ခိုးရှိကြောင်း အနောက်တိုင်း သိပ္ပံ ပညာရှင်များက သာဓက အမျိုးမျိုးလက်တွေ့ ပြနိုင်ခဲ့ကြသလို၊ မြန်မာ့ဝိဇ္ဇာပညာရှင်များကလည်း ပြဒါး၊ ဓါတ်သက်၊ သစ် ရွက်၊ သစ်ပင်၊ ဂြိုဟ်နက္ခတ်တို့က လူ့လောကအား ဆွဲငင်နိုင် ကြောင်း၊ ဖန်တီးစီမံနိုင်ကြောင်း လက်တွေ့ ပြနိုင်ခဲ့ကြသည်။

သက္ကရာဇ် ၉၇၂-ခုနှစ် အင်းဝအနောက်ဖက် လွန်မင်းသည် တောင်ငူကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဘားမဲ့ဆရာတော်၏ ဩဝါဒ

အတိုင်း တေဇအရပ်မှ တောင်ငှက်၏ ကက်ကင်းခါတ်ဖြစ်သော "ခတက်"ပင်ကို တပ်စွဲ၍တိုက်ခိုက်ရာ အောင်မြင်နိုင်ကြောင်း သမိုင်းတင်ထားခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသော သာဓက တရပ်တည်း။

စင်စစ် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်နှင့် နက္ခတ်ဗေဒင် ပညာတို့သည် ကွင်းဆက်များဖြစ်သည်။

"အကျိုးအကြောင်းသည် လောကဓါတ် တခုလုံးကို အုပ်စိုးနေရာ မည်သည့်အရာမျှ အကြောင်းမဲ့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ထိုနက္ခတ်တို့မှာ တန်ခိုးကြီးသော အီသာဓါတ်တမျိုး (Ethereal Current from the Constellation) ရှိ၏။ ထိုဓါတ်၏အရှိန်အဟုန်တို့သည် ပေါင်းကူးဆက်စပ်လျက် လောကဓါတ်ကို မွှေနှောက်နေလေရာ စကြွန်၊ ဗီဇနာ တခနမကြာ အစွမ်းကုန်ပြ၍ နေကြလေသည်။ ထိုအရှိန်အဝါကို သိသူသည် ရှောင်နိုင် ဆောင်နိုင်၏။ မသိသူမှာ ဆန်ကောဌ် အမွှေခံရသော ဆန်စပါးကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လျက်၊ နောက်ဆုံး၌ ကံကိုရှိးမယ်ဖွဲ့ကာ မိမိတို့၏ စိတ်ကို မဖြေဘတ်ကြလေသည်"ဟု စာရေးဆရာ ပီမိုးနင်းက ရေးသားဖေါ်ထုတ်ခဲ့ဘူးသည်၊ ဆင်ခြင်လေ။

အကျိုးကျေးဇူး

သို့ဖြစ်၍ စိတ်ကိုမပြန့်လွင့်စေဘဲ၊ ချုပ်တီးထားပြီး ပုတီးစိပ်၍ ခန္ဓဗေဒနှင့် ဗီဇဗေဒကို အမြဲပြုပြင်ထိန်းကျောင်း ပေးသင့်သည်။ ယင်းသို့ ပြုပြင်ခြင်းဖြင့်-

၁။ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်တိုးတက်လာခြင်း။

၂။ စိတ်ချမ်းသာမှု တိုးတက်လာခြင်း။

၃။ ဗုဒ္ဓ၏ဝိပဿနာတရားအားထုတ်ရာတွင် အထူးအထောက်အပံ့ရခြင်း။

၄။ မိမိပါရမီအလျောက် သိဒ္ဓိကြီး၊သိဒ္ဓိငယ်တို့ကို ရရှိခြင်းစသည့် အကျိုးကျေးဇူးများ မလွဲ ခံစားကြရမည်ဖြစ်သည်။

"သတိနှင့် ထိန်းချုပ်မှု အခြေစိုက်သောအားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တဦးသည် သဘာဝလွန် တန်ခိုးစွမ်းအင်များကို ရရှိပေါက်မြောက်နိုင်သည်။ ထိုတန်ခိုးစွမ်းအင်ဖြင့် အံ့ဘွယ်သရဲ ထူးကဲသော အရာများကို ပြုလုပ်နိုင်သည်"ဟု အနောက်တိုင်း စာပေများတွင် အထူးအသားပေး ရေးသားဖေါ်ပြထားကြသည်။

အစွမ်းသတ္တိ

၁၉၂၆-ခုနှစ်က ဘုံဘေမယ်ဒီကယ်ယူနီယံ၌ ဒေသျှဗန္ဓုယောဂီသည်၊ သွေးတိုးခြင်းကို စိတ်တန်ခိုးဖြင့်ရပ်ပြခြင်း၊နှလုံးခုန်ခြင်းကို စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ ရပ်ပြခြင်း၊ ၁၅-၃ပ အကွာလောက်မှ ဆံတပင်၊ အပ်ချည်တမျှင်ကို ထက်ခြမ်း ကွဲအောင်မြှားဖြင့်ပစ်ပြခြင်း၊ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ၊ တွေ့ရခဲမြင်ရခဲသည့် လေးမြှားစွမ်းပြပွဲ၊ သုံးမူးလုံးသံကြိုးကို ကိုယ်မှာ ချည်နှောင်ပြီးတချက်မျှဆောင့်၍ ရုန်းလိုက်ရုံမျှဖြင့် ပြတ်စေ၏ဟု ကမ္ဘာ့စာပေတွင် မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

သည်အချက်ကိုကြည့်၍ ကိုယ်ခန္ဓာ၏နောက်ဘွင်အစွမ်းသတ္တိတွေရှိကြောင်းသိနိုင်ပြီ၊ သည်အစွမ်းသတ္တိပေါ်ရှိအောင် ရှေးဦးစွာလုံအပ်ချက် (၂)ရပ်ကို ဆရာရသေ့ကြီး ပတဉ္စလီကအောက်ပါအတိုင်း ဖေါ်ပြခဲ့သည်။

၁။ "ယမ"ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောဆိုပြုမူခြင်း၊ မခိုးမဝှက်ခြင်း၊ အောင့်အီးချုပ်တည်းခြင်း၊ တံစိုးလက်ဆောင်မယူခြင်း။

၂။ "နိယမ"အတွင်းအပြင် နှစ်ရပ်လုံး သန့်ရှင်းလေ့ရှိခြင်း၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း၊ သင်ယူ လေ့ကျက်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓအား ကြည်ညိုလေးစား မြတ်နိုး ကိုးကွယ်ခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

အာသနခေါ် ထိုင်ပုံထိုင်နည်း

ကိုယ်ခန္ဓာ မှထိန်းသိမ်း၊ မငြိမ်သက်ဘာ စိတ်တန်ခိုး စွမ်းအားများ ပျောက်ကွယ်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အထက်က "ပဒုမာသန" ထိုင်နည်းကို ေးစားပေး တင်ပြ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တည်ကြည်အေးဆေးသော ထိုင်နည်း (သမာဓိထိုင်နည်း) ကိုလည်း ဂရုပြုသင့်သည်။

ကျောကို မတ်မတ်ထားရမည်၊ လည်ကိုဆန့်နိုင်သမျှ ဆန့်ထားရမည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို ဒူးနားကပ်ထားပြီးလက်ဖဝါးဖြန့်ထားရမည်။ လက်မနှင့် လက်ညှိုးထိပ်နှစ်ခုကို ထိစပ်ထားရမည်။ မျက်စိက နှာသီးဖျားကို စူးစိုက်ရမည်၊ အာရုံကြောများကို သက်သက်သာသာရှိစေရမည်။ သည်သို့လေ့ကျင့်ထားခြင်းဖြင့် သတိလစ်ပြီး တက်တတ်သော ဝက်ရူးပြန်ရောဂါခေါ် ဦးနှောက်ရောဂါနှင့် နူနာကဲ့သို့သော ရောဂါများ ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။ သမာဓိရလွယ်မည်။ သမာဓိဖြစ်လျှင် ပညာစခန်းများ အလိုလို ပေါက်မြောက် အောင်မြင်လာမည်တည်း။

စူးစိုက်မှုအာရုံကြော "ဦးခွံကြော" (Vagus Nerve) ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ဘို့ လိုသည်၊ ထို့နောက် သတိနှင့်ထိန်းချုပ်မှုမဲ့ အာရုံကြောဖွဲ့ (Autonomic Nerves System) ၏ စေ့ဆော်မှုအရ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်မှု အမျိုးမျိုးတို့ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိရမည်။

ရှူရှိုက်နည်း

အဆုတ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်အာကာသ လဟာမှ စုတ်ယူရရှိသော စွမ်းအင်များသိုလှောင်ရာဌာနကြီးဖြစ်၏။ ထိုအဆုတ်ထဲသို့ အာကာသဓါတ်များ ရောက်နိုင်သမျှ ရောက်အောင် ရှူရှိုက်တတ်ဘို့လိုသည်။

ထိန်းချုပ်ရန် အတွက် ရှူရှိုက်ရိုး ရှူရှိုက်နည်းကို မှန်မှန်ဖြစ်စေခြင်းဖြင့် စတင်ရသည်။

အသက်ပြင်းပြင်းရှူခြင်းဖြင့် အာကာသလဟာဘင်းမှ လျှပ်စစ်ဓါတ်စွမ်းအင်များကို ရအောင်စုတ်ယူနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

သည့်နောက် ဖြည်းဖြည်း ညင်သာစွာ ကြာနိုင်သမျှ ကြာအောင် ရှူသွင်းရမည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖေါင်းကြွလာစေလိမ့်မည်။ အောက်ဆီဂျင်ဓါတ်ကို အများဆုံး စုတ်ယူ နိုင်ပြီးသည့်နောက် ယင်းသို့လေ့ကျင့်ပါများလျှင် တန်ခိုးရှိလာစေမည်။အဆုတ်ကို ကြွနိုင်သမျှကြွစေရမည်။ ဝမ်းတွင်းပူလာသည်အထိ အသက်ရှူမှန်ဘို့လည်း အရေးကြီးလှသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ "ရှူသွင်း၊အောင့်ထား၊ ပြန်ထုတ် ထိုအလုပ်အားလုံး အရေးကြီးသည်။ တခုနှင့်တခု အချိုးအစား ကိုက်ရမည်"

(အသက်ရှူတတ်လျှင် သဘာဝလွန်အသိဟု ခေါ်သော အာ လိုရှိသလို မြင်သိနိုင်သည့် (ဒိဗ္ဗစက္ခု) တန်ခိုးရလာမည်။
အသက်ကိုကြာကြာ အောင့်ထားနိုင်လေ စွမ်းအင် ပိုမိုကြီး လာလေဟုမှတ်။) ✳

ထိုင်နည်းအခု

ကျောရိုးကိုဆန့်ထားရမည်။ ဦးခေါင်းနှင့် လည်တိုင်ကို မတ် မတ်ထားထိုင်ပြီး ခြေတချောင်း၏ ဖနောင့်ကာ စအိုနှင့် အင်္ဂါ ဇာတ်အကြားနေရာတွင် တင်းတင်း ဖိကပ်နေစေရမည်။ ကျန်ခြေထောက်၏ဖနောင့်က ဆီးခုံးပေါ်မှာ ထိနေစေရမည်။မျက်စိက မျက်ခုံးနှစ်ခုအကြားရှိ နှာယောင်ရင်းဆီသို့ စူးစိုက်ရမည်။

အရာဝတ္ထုတခု သို့မဟုတ် အလိုရှိရာတခုပေါ်၌ရှိ ရှိသမျှစွမ်းအင်ဖြင့် အာရုံပြုလျက်စိတ်အား ညွှတ်ထားခြင်း အထူးလိုအပ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။မမှန်မြတ် မသန့်ရှင်းသော ရည်စူးချက်များ အောင်မြင် ပေါက်မြောက်ရေးအတွက် ထိုသို့ အလေ့အကျင့်ဖြင့်ရရှိထားသော တန်ခိုးစွမ်းအင်များကို အသုံးမချသင်။ အသုံးချလျှင် အာရုံခံအရာများတွင် ငြိတွယ် ရစ်ပတ်မှု ဖြစ်ပေါ်လာမည်။ သည့်အခါ တန်ခိုး စွမ်းအားများ တဖြည်းဖြည်း ယုတ်လျော့ ပျောက်ကွယ် သွားတတ်ကာ အသိစိတ်ဓါတ် ချိန်ဆနိုင်စွမ်းများ ဆိတ်သုဉ်းသွားတတ်သည်။ ယင်းသို့ ပယ်ရှားနိုင်မှသာ အာရုံလိုက်စားမှုဆိုင်ရာ ကာမဂုဏ် ခံစားမှုများ၏ ကျေးကျွန် အဖြစ်ကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းခြင်း ပြုနိုင်မည်။

စိတ်ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ အာရုံစူးစိုက်မှုကို ပြုစုပျိုးထောင်သူသည် သမထ ပေါက်မြောက်ပြီးနောက် မိမိအာရုံကြောများအတွင်း

ဦ နှုးညံ့ သိမ်မွေ့သော အပြောင်းအလဲများ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ် လာမည်။ မိမိအဇ္ဈတ္တ သန္တာန် တွင်လည်း ပို၍မြင့်မားသော အရည်အချင်း တန်ခိုးစွမ်းအင်များ တိုးတက်မှု ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လာလိမ့်မည်။

ထို့ပြင် ပြုပြင်ဖန်တီးရန် အရေးကြီးသော အချက်တချက် ရှိသေးသည်။

ထိုအချက်မှာ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နှစ်သိမ့် ကြည်နူး ရွှင်မြူးအားရခြင်းမှ အသိစိတ်အာရုံများကို ချုပ်တီးထားနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

ချုပ်ထိန်းမဲ့စိတ်အာရုံများသည် မကောင်းမှုဟူသရွေ့ ပေါ်တွင် ညွတ်လွယ်၏။ အာရုံခံအရာများတွင် တဝဲလည်လည် နေချင်၏။ မဖြစ်စလောက် အသံဗလံ ဇာလေးတိုင်း အာရုံတွေ့ထိမှုတိုင်း၊ အာရုံတွင် ထင်ယောင် မြင်ယောင်တိုင်းက စိတ်ဓါတ်၏ငြိမ်ဝပ်မှုကို အနှောက်အယှက်ပြုကြသည်။

စိတ်အာရုံများကို ချုပ်ထိန်းခြင်းဖြင့် စိတ်ဓါတ်ကို လှုပ်ရှားချောက်ချားစေသော သဘော သကာန်များကို ဖယ်ရှား ပစ်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင် အားသွန်ပြုပြင်ရမည်ဟု ထပ်တလဲလဲ သတိပေးတင်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဘယ်ပေါ် စိတ်ညွတ်ထားမလဲ။

အခြားအရာ ဟူသရွေ့အပေါ် စိတ်မဆက်စေဘဲ ပဓာန ဖြစ်သောအရာတွင် စိတ်စူးစိုက်ခြင်း၊ စွဲမြဲတည်ငြိမ်ခြင်း ရှိစေရမည်။

ယင်းသို့ စူးစိုက်ထားရမည့် နေရာသည် (၁)နှလုံးသားတွင် အာရုံစူးစိုက်မှု စွဲမြဲထားလိုက ထားနိုင်သည်။ (၂) ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်စား ရုပ်ပွားတော် ဓါတ်တော်ပုံတော် တခုပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်မှု စွဲမြဲခြင်းပြုထားနိုင်သည်။

သို့မှသာ အပြင်အပသို့ စိတ်မလည်တော့ဘဲ သမာဓိအားကောင်းလာပေမည်။

ထာဝရပီတိ

"သမာဓိ"သည် စိတ်ဆောင်ရာသို့ ပါခြင်း (သပိဏာမှ)ကို ချုပ်တည်းအောင့်အည်းခြင်းနှင့် သော်၎င်း၊ စိတ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်မှုမရှိခြင်း (နိပိဏာပွ) အားဖြစ်စေသော်၎င်း၊ စီးဖြန်းပွားများမှုများ၌ လုံးဝအာရုံစူးစိုက်ခြင်းကို ခေါ်သည်။

တကြိမ်တခါ သမာဓိရခြင်းသည် လုံးဝ မှန်မြတ်သော ပီတိကိုရရှိခံစားရမည်။ အကြိမ်ကြိမ်သမာဓိရလာလျှင် ထာဝရပီတိကို ပေါက်မြောက်အောင်မြင် ခံစားရပေမည်။

အချို့ကျင့်စဉ်က အပြောအဆို နည်းနိုင်သမျှ နည်းစေပြီး အချို့က ဝစီပိတ်ပင် ပြုလုပ်ခိုင်းတတ်သည်။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အပြောအဆိုကို မချုပ်ချယ်၊ သို့သော် အမှန်ကိုပြောမိပါစေဟု တိုက်တွန်းလိုသည်။ ကောင်းသော အရာမှန်သမျှကို နာကြားနိုင်ရမည်။ ပြီးတော့ မိမိ တောင့်တအာသာရှိသော အရာအတွက် ဘာမဆို စွန့်လွှတ်နိုင်ရမည်။

အလိုရမ္မက်နှင့် ကာမမီး တဏှာကိုမူ သိသိသာသာ မဖြစ်ရအောင် အမြဲချုပ်တည်း နှိပ်ကွပ်ထားရမည်။

ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ပတ်သက်၍ နမော်နမဲ့ မတည်မငြိမ်ရှိမှုကစိတ် ဓာတ်စွမ်းအင်ကို ပျံ့လွင့်စေတတ်သည်။ထို့ကြောင့် ကြောင့်ကြမဲ့စိတ် Subconseious Mind ဖြင့်အဇ္ဈတ္တသို့စူးစိုက်ထားရမည်။ ပြီးနောက်စီးဖြန်းရှုဆင်ခြင်မှုကို ပြုရမည်။ သည်အခါ သိမှုများ ပေါက်မြောက်ပြီး အသိသတိရှိသော စိတ်မှာ စီးဖြန်းမှုတွင်နှစ်မြုပ်သွားချေမည်။

"သမာဓိအားဖြင့် ရုပ်လောကဆိုင်ရာ၊ နာမ်လောကဆိုင်ရာ ဘာမဆိုရရှိနိုင်သည်"

ထိုသမာဓိစခန်း ပေါက်မြောက်သည့်အခါ အာသာရမ္မက်ဟူသမျှ ပျောက်ပျက်ဆိတ်သုဉ်းလာ၍ ရုပ်လောကမှ ထာဝရ လွတ်မြောက်မှုကို ရရှိနိုင်သည်။

ကာယဒုက္ခခန္ဓာဒုက္ခသည် အမြဲဖြစ်ပေါ်နေမည်။ ၎င်းကို စိတ်စွမ်းအားဖြင့် အလေ့အကျင့်ပြုလုပ်၍ ထိန်းချုပ်ရမည်။

* ("ကြောင့်ကြမဲ့မှု" ကို အမြဲ တည်ထောင်ရမည်။ စင်စစ် ကြောင့်ကြမဲ့မှုသည် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အကြီးအမှူး အချုပ်အခြာ ဖြစ်သည်။ တန်ခိုးအထက်မြက်စေနိုင်ဆုံးသော အရာဖြစ်သည်။)

သည်အဆင့်များအောင်လျှင် အဇ္ဈတ္တအမြင်ဟု ခေါ်သော အမြင်များ တိုးတက်လာမည်။ မိမိ ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာကော သူတပါး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကိုယ်ထဲမှာပါ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကိုသိနိုင်သည်။လောကအလုံးကိုလည်းသိနိုင်ပြီ၊ သူ့အတွက် လျှို့ဝှက် တိမ်မြုပ်ငုပ်နေသောအရာဟူ၍မရှိတော့ပြီ။

ဒါကိုပင် ဝိဗ္ဗစက္ခုရပြီဟုဆိုရပါမည်။

သည်အချက်များကိုခြုံ၍(ယောဂဒဿနကျမ်း)တွင် စီရင်သူ ရသေ့ကြီး ပတဉ္စလိက ယောဂအင်္ဂါ(၈)ပါးဖြင့်ညွှန်ကြားထား သည်။

ယောဂအင်္ဂါ(၈)ပါး

၁။ စောင့်ထိန်းခြင်း ယမ။
၂။ သတ်မှတ်ခြင်း နိယမ။
၃။ သက်သာစွာထိုင်ခြင်း အာသန။
၄။ ထွက်သက် ဝင်သက်ချုပ်ထိန်းခြင်း ပါဏာယာမ။
၅။ တဖန်ဆောင်ခြင်း ပစ္စာဟာရ။
၆။ ဆောင်မှတ်ခြင်း ဓာရဏာ။
၇။ ဘာဝနာပွားခြင်း ဈာနနှင့်။
၈။ တည်ကြည်ခြင်း သမာဓိတို့ဖြစ်သည်။

၁။ "ယမ" ဟူသည် စောင့်ထိန်းရမည့် အချက်များဖြစ် သည်။ မသတ်ဖြတ် မညှဉ်းဆဲခြင်း၊ မှန်ကန်စွာပြောဆိုခြင်း၊မခိုး မဝှက်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော ဗြဟ္မစာရီ အကျင့်ကို ကျင့်ကြံအား ထုတ်ခြင်းနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ စုဆောင်းခြင်းဟူ၍ ငါးပါးရှိ၏။(ဗုဒ္ဓ ဝါဒမှငါးပါးသီလနှင့်ဆင်တူသည်)

၂။ "နိယမ"ဟူသည် သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်၏။ သန့်ရှင်း စင် ကြယ်စွာနေခြင်း၊ ရောင့်ရဲလွယ်ခြင်း၊ တရားကျင့်ခြင်း၊ ဝေဒ ကို ရွတ်ဖတ်သဇ္ဈာယ်ခြင်းနှင့် ဘုရားသခင်ကို ကိုးကွယ် ဆည်း ကပ်ခြင်းဟူ၍ ငါးပါးရှိ၏။

၃။ "အာသန" ဟူသည် ထိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သက်တောင့်သက်သာ ကြာရှည်စွာထိုင်နိုင်ခြင်းသည် ယောဂ၏ တတိယ အရေးပါသော အချက်တချက်ဖြစ်သည်။

၄။ "ပါဏာယာမ" ထွက်သက်ဝင်သက်ချုပ်ထိန်းခြင်း၊အာရုံသွင်း၍ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို အောင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထွက်သက်ဝင်သက်ကို အာရုံပြုသည်နှင့်တူ၏။

၅။ "ပစ္စာဟာရ" တဖန်ဆောင်ခြင်းဖြစ်၏။မိမိထံအာရုံများ မလာနိုင်စေရန်စိတ်ကို ချုပ်ထိန်းထားခြင်းဖြစ်၏။

၆။ "ဓာရဏာ" ဟူသည် ဆောင်မှတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်ကို အရာဝတ္ထုတခု၌ထားပြီး ထိုနေရာ၌ပင် ရှိစေရန် ဆောင်မှတ်ခြင်းဖြစ်၏။

၇။ "ဈာန" ဘာဝနာပွားခြင်း(ဝါ)ဈာန်ဝင်စားခြင်းဖြစ်၏။ စိတ်ဆောင်ထားသောအရာဝတ္ထုပေါ်၌ အလျင်မပြတ် စီးဆင်းနေသော ပညာဖြစ်သည်။

၈။ "သမာဓိ" ဟူသည်စိတ်တည်ကြည်ခြင်းဖြစ်၏။ပုံသဏ္ဍာန်အားလုံးကို စွန့်ပယ်၍ အနက်အဓိပ္ပါယ်သာ ထင်ဟပ်ကြွင်းကျန်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မှတ်ချက်။ ။၆-၇-၈ သုံးပါးကို တခုတည်း စုပေါင်းအားထုတ်လေ့လာခြင်းကို "သံယမ" ဟုခေါ်၏။

ထိုသို့ကျင့်ခြင်းဖြင့်အတိတ်မှအသိဉာဏ်တို့ကိုရနိုင်၏၊သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ အသံကို နားလည်နိုင်၏။ သူတပါး စိတ်ထားကို သိနိုင်၏၊ ကိုယ်ပျောက်နိုင်၏။ ကိုယ်ပြောင်းရုပ်ခွာနိုင်၏။ နေ

လ တိရစ္ဆာန်များအပေါ် သံယမ-ပြုအ ၎င်းတို့ အကြောင်း ကောင်းစွာသိနိုင်သည်။

ပါဏာယာမဖြင့် ကိုယ်ဓာတ သန့်ရှင်းစေနိုင်သည်။ ဓာရဏာပြုခြင်းဖြင့် စိတ်စင်ကြယ်ခြင်းဖြစ်စေမည်။ သမာဓိ တည်ကြည်၏ အတ္တဖုံးလွှမ်းသော အရာများ ပပျောက် သွားစေနိုင်သည်။

သတိနှင့်လုပ်ဆောင်မှု၊ သတိမဲ့ လွှပ်ရှားမှုများကို နှိပ်ကွပ်ထားခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ် လုပ်ဆောင်ချက်များကို ရပ်ဘန့်နိုင်သည်။

မိမိရရှိထားသော ထိန်းချုပ်မှုစွမ်းအင်များကို အလဟာသ တန်ခိုးသိဒ္ဓိအစွမ်းများပြုလုပ်ပြရေးတွင် ဖြုန်းတီး မပစ်သင့်ပေ။ အမှန်တရား ပေါက်မြောက်ရေးဘက်သို့ ဦးတည်ရှေ့ရှုပေးရမည်။

သည်အချက်များကို ကြည့်၍ (**Sympathetic Nervous System**) ခေါ် အာရုံကြောအဖွဲ့ ဆိုင်ရာ အစိတ်အပိုင်းများကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရေးသည်သာ ပဓာန ဖြစ်ကြောင်း သိသာလောက်ပေပြီ။

ယင်းသို့ထိန်းချုပ်ခြင်းများကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မလုပ်နိုင်သေးခင် စတင်အားထုတ် လေ့ကျင့်သည့်အချိန်ကစ၍ စိတ်၏ချမ်းသာမှု၊ ကိုယ်ချမ်းသာမှုတို့ကို ရှေးဦးစွာ ရရှိလာမည်ဖြစ်သည်။

မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း၊ ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်နိုင်ခြင်း၊ အရာရာ၌ တည်ငြိမ်စွာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်း၊ မှန်ကန်စွာ

တွေးခေါ်ယူဆဆင်တစ်ခြင်း-စသည့် အကျိုးကျေးဇူးများကိုလည်း အလွယ်တကူခံစားလာရမည်ဖြစ်သည်။

လူတို့၏အာရုံတွင် အမြဲကပ်ငြိနေသော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတရားဆိုးများလည်း တဖြည်းဖြည်း ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ကွယ်လာကြမည်ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားကိုးယုံကြည်စိတ်မှသည် လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ဥာဏ်ပညာများ တိုးပွား၍ အမှားအမှန် ခွဲခြား ဝေဘန် ဆန်းစစ်နိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ပေါက်မြောက်အောင်မြင်လာပေမည်။

နိဂုံးချုပ်အမှာ

သည်မျှဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ "ဒိဗ္ဗစက္ခုရ နည်းအညွှန်းကျမ်း" အနေဖြင့် အတော်လေးစုံစေ့လောက်ပြီထင်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကျွန်ုပ် နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်၊ လူပမ်း ငွေလမ်းခင်း၍ ဆည်းပူးလေ့လာကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့သော လောကီ-လောကုတ္တရာ ပညာ ဗဟုသုတ များကို နိမ့်သူကလည်း နိမ့်သူအလျောက်၊ မြင့်သူကလည်း မြင့်သူ အလျောက် တွေ့ထိခံစား၊ အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းအောင် မေတ္တာ လက်ဆောင် ပါးလိုသည်ကတကြောင်း၊ ဆရာမှား-လမ်းမှား ရောက်မသွားစေရန် ရည်သန်၍တကြောင်း သည်ကျမ်းကို ပြုစု တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လောကီ-လောကုတ္တရာ ဗဟုသုတပညာများကို ဇာမ္ဗာသူ တမ္ဗာသားတို့သည် ပါရမီနှင့် ဥာဏ်မှီသလောက် ခံစားစေလို

သော ဆန္ဒအပြည့်ဖြင့် တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ မကောင်းဒုစရိုက်များကို ရှောင်ရှား၍ မိစ္ဆာဇီဝကို စွန့်ပယ်ပြီး သမ္မာဇီဝဖြင့် အသက်မွေးနိုင်ကြပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ရပေသည်။

နောင်လာနောက်သားတို့ လောကီသုခစည်းစိမ်ကို အပြည့်အဝ ခံစားနိုင်ကြစေချန်နှင့် နောင့်တမလွန် ဘဝကူးကောင်းရေးအတွက် မြော်တွေးပြီး သည်စာအုပ်ထက် အနည်းငယ်မြင့်မား၍ လက်တွေ့အောင်မြင်ခဲ့သော နည်းများကို ဖော်ထုတ်ပေးမည့် "ဒိဗ္ဗစက္ခုရနည်းအဖွင့်ကျမ်း" ကို ဆက်လက် တင်ပြပါဦးမည်။

အဆိုပါ ကျမ်းတွင် သိဒ္ဓိလမ်း၊ စားလမ်း၊ အင်းအိုင်၊ ခါးလှဲ့၊ လက်ဖွဲ့၊ မန္တာန်၊ ဂါထာ၊ မန္တရားများနှင့်တကွ တနှစ်အတွင်း၌ သိဒ္ဓိအမျိုးစုံပြီးနိုင်သော နည်းလမ်းများကို တင်ပြပါမည်။

ကြိုးစားမှုနှင့် ဝိရိယကား သုတေသီများ၏အတွက် ဖြစ်ပြီး၊ အမှန်ကိုရဲဝံ့စွာ တင်ပြရေးနှင့် လမ်းမှန်စမ်းမှန်ဖြစ်ရေးအတွက် တာဝန်ယူရမည်ကား ကျွန်ုပ်တာဝန်ဖြစ်သည်။

ထိုကျမ်းတွင် ဖော်ပြမည့် "ဗုဒ္ဓဒေသနာ ဂါထာနှင့်လူဝိဇ္ဇာ ခိုရိဖြစ်နည်းပညာ" ကို မြန်မာပြည်ဘုရားပွဲပြင်ရေး အဖွဲ့ကြီးနှင့် ဉာဏသနာပြု ဓမ္မာထိကအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ နာယက ဆရာတော် ရတနာပုံ ဦးတိလောက၏ မူရင်းစာကိုပါ ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးမည်ဖြစ်၍ ပါရမီထူးသူများ ရရှိပေါက်မြောက်အောင် မြင်ကြပါစေဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ရပေသည်။

လူဝိဇ္ဇာမိုရ်အကျိုး

လူဝိဇ္ဇာမိုရ် အစစ်ဖြစ်လျှင် မိုးပျံမြေလျှိုး၊ သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုး ပေါက်ပြီး မဟာမြင့်မိုရ်တောင်းနှင့်တကွ အဿကတောင်၊ နေမိတ္တကတောင်၊ ယုဂန္ဓိုရ်တောင်၊ ကြသိန္ဓိုရ်တောင်စသော တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်၊ ဟိမဝန္တာသို့လည်း စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပေါက် လိုရာသို့ရောက်နိုင်ပြီ။

အရှေ့ကျွန်း၊ အနောက်ကျွန်း၊ တောင်ကျွန်း၊ မြောက်ကျွန်း၊ ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းနှင့်တကွ၊ ရေမြေတောတောင် သမုဒ္ဒရာမှစ၍ ရှိမ်းဆာယာ ပိုမောက် ကိုယ်ပျောက်၍လည်း သွားနိုင်ပြီ။

မတတ်သောပညာ၊ မရောက်သော အရပ်ဒေသ၊ မရသော စည်းစိမ်ဟူ၍မရှိ၊ လောကီချမ်းသာ အမျိုးမျိုး ခံစားစံစားကြရမည့်ပြင်၊ သံသေဓာ တပြေဝ၊ ပြဒါးသေကတဆွေဝ၊ ဆာရုံမျှတင်သာမက၊ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့၏ ဘုန်းရှင်ကံရှင် သမ္ဘာရှင်ကြီးဖြစ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး ဖြစ်လေပြီ။

ထိုကျမ်းပါ အချက်အလက်များကို သီလ၊သမာဓိ၊ပညာတို့ဖြင့် ရင်းနှီး၍ ကျင့်ကြံကျိုးကုတ်၊ အားထုတ်ခဲ့ကြလျှင် စကြာဝတေးမန္တာတ်၊ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်မင်းတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ မင်္ဂလာနှင့်မလဲနိုင်သော ဝိဇ္ဇာမိုရ်ကြီး ဖြစ်ရုံတွင်သာမက အလွန်တရာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဘွယ်ကောင်းလှသောအိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ ပရိဒေဝသောကစသော မီးတဆယ့်တပါးတို့မှ ကင်းငြိမ်းရာမှန်၊ ပြည်နိဗ္ဗာန်သို့ပင်၊ လျှင်မြန်ထုပ်လျှောက် အမှန်ပင် ပေါက်မြောက်နိုင် ပါကြောင်း။

"အဝိဇ္ဇာတဏှာဝ သေနံဒွေး မူလာနိ" ဆိုသည့် အတိုင်း သံသရာ၏ ရေသောက်မြစ်သဘွယ်၊ မူလဘူတ တရားနှစ်ပါးသာ အရင်းခံရှိ၏။ ထိုနှစ်ပါးကို ကင်းပြတ်ချုပ်ငြိမ်း ရုပ်သိမ်းရန် အတွက် လမ်းစကိုရှာကြမည်ဆိုလျှင် သီလ-သမာဓိ-ပညာသာ ရှိသည်။ အခြားနည်းလမ်းကောင်းမရှိ။

အကျဉ်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ဗုဒ္ဓဆုံးမတော်မူခဲ့သော-

၁။ အနုသယကိလေသာ။

၂။ ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာ။

၃။ ဝိတိက္ကမကိလေသာ-တို့ပင်ဖြစ်သည်။

"အနုသယကိလေသာ"သည်၊ ဇာတိဒုက္ခ၊ ဇရာဒုက္ခ၊ ဗျာဓိဒုက္ခ၊ မရဏဒုက္ခ၊ ပရိဒေဝ၊ သောကအစရှိသော မီးတဆယ် တပါးတို့ကို ဒုက္ခဟူ၍ မသိမမြင်နိုင်ဘဲ၊အောက်သံသရာ၊အထက် သံသရာ နှစ်မြုပ်မျောပါး၊ ကျင်လည်ကျက်စား နေရခြင်းသည် ဘဝအဆက်ဆက်၊ သံသရာအဆက်ဆက်၊ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် တို့က ကပ်ငြိလာသော အနုသယကိလေသာ။

ထိုအနုသယကိလေသာကို အရင်းခံပြီး ပေါက်ဖွားလာသော သတ္တဝါသည် ဖြစ်ရာဘဝဘုံ၌ ဘာနဲ့ ကာမဂုဏ်ငါးပါး၊ အယုတ် တရားတည်းဟူသော အစာအဟာရကိုတွေ့ကြလျှင်၊တဏှာလော ဘတည်း ဟူသော ရမက်ဇောဖြင့် ကာမဂုဏ်ငါးပါး ကိုလည်း ဖေါက်ပြားလို၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးကိုလည်း လိုက်စားလိုသော ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက် စသော ဝိတက်အမျိုးမျိုးတိုးပွား နေခြင်းတည်း ဟူသော "ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာ"

ထိုပရိယုတ္တာနကိလေသာတဏှာ ရာဂမီးကြီးသည် အနည်းနည်းလောင်ကျွမ်း၍ လာပါများလျှင်၊ ဇာတိဇရာ၊ဗျာဓိမရဏတည်းဟူသော ဘေးဆိုးကြီး၊ ငရဲတိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာအသုရကာယ်တည်းဟူသော ဘေးဆိုးရန်ဆိုးအမျိုးမျိုးတို့ကို မသိမမြင်အောင် ဖုံးကွယ်ကာဆီး၊ အဝိဇ္ဇာမှောင်တည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကာမဂုဏ်ငါးပါး၊ အယုတ်တရားတို့နှင့်တကွ၊ ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးတို့ကို ကျူးလွန်ကျော်နင်း မွှားယှင်းခြင်းတည်း ဟူသော ဝိတိက္ကမကိလေသာ။

ဤကိလေသာသုံးပါး၊ သံသရာလည်ရာ၏ အမြစ်များကို ဝိရိယတည်းဟူသော ခြေတော်ဖြင့်၊ သီလတည်းဟူသော မြေပြင်၌ရပ်တတ်မူ၍၊ သဒ္ဓါတည်းဟူသော လက်တော်က အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်တည်းဟူသော ပုဆိန်ကိုကိုင်စွဲလျက် ခုတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးတော်မူကြလေသောကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားတို့သည် ကမ္ဘာအဆက်ဆက် မရေမတွက်နိုင် ပွင့်နိုင်ကြကာ ဂင်္ဂါဝါဠုသဲစုမက အရေအတွက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ လောက၏ အထွဋ် အထိပ်သို့ ရောက်လျက် ဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အလင်းကိုရသွားကြချေပြီ။ သန္တိသုခခေါ်သော အသခ်ံတဓါတ်၊ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်မြတ်သို့ ရောက်တော်မူသွားကြပေပြီ။

ထိုကြောင့် "ကြွီးစားက ဘုရားဖြစ်နိုင်သည်" မှတ်။

ရန်အန္တရာယ်အပေါင်းအောင်နိုင်သော "ဇိနမန္တာန်တော်ကြီး"နိဂုံးချုပ် လက်ဆောင်ပါးလိုက်မည်။

ဤမန္တာန်တော်ကြီးကို အရေးတစုံတရာ တွေ့ကြုံသောအခါ အသုံးပြုကြလေ၊ ဥာဏ်ရှိသမျှ အသုံးပြုနိုင်သော မန္တာန်ထူးကြီး ပေတည်း။

ဇိနမန္တာန်တော်ကြီး

သမ္ဗုဒ္ဓေအဋ္ဌဝီသဉ္စ၊ ဒွါဒသဉ္စသဟဿကေ
ပဉ္စသတသ၊ သဟဿနိ၊ နမာမိ၊ သိရသာမဟံ။ ။
တေသံ ဓမ္မဉ္စသံဃဉ္စ၊ အာဒရေန၊ နမာမဟံ
နမက္ကာရ နုဘာဝေန၊ ဟိတွာသဗ္ဗေ ဥပဒ္ဒဝေ
အနေကအန္တရာယာပိ၊ ဝိနာသန္တုအသေသတော။ ။

အဋ္ဌဝီသံ၊ သုံးပါးဘာဝ၊ သုံးလောကတွင်၊ ဥာဏရောင်ဖိတ်၊ အောင်ဘိသိက်နှင့် နှစ်ကျိပ် ရှစ်ဆူ ကုန်သော သဗ္ဗုဒ္ဓေစ၊ တန်ဆောင်ပမာ၊ ဥာဏ်ရောင်ဝါဖြင့် သစ္စာပွင့်လှင်း၊တရားမင်းကိုရင်း၊ ဒွါဒသဉ္စသဟဿဓော၊ နိဗ္ဗာန်ကိန်းအောင်း၊ စက်မွေ့လျောင်းသည့်၊ တသောင်းနှစ်ထောင် ကုန်သော သမ္ဗုဒ္ဓေစ၊ လရောင်ပမာ၊ ဥာဏ်ရောင်ဝါဖြာ၊ သစ္စာဝင်းပြောင်၊ မြတ်ဘုန်းခေါင်တို့ကိုရင်း၊ ပဉ္စတသသဟဿာနိ၊ သောင်းထိုက်စကြာဝဠာ၊ ဂုဏ်ဝါကျော်ဟိန်း၊ ငါးသိန်းကုန်သော၊ သမ္ဗုဒ္ဓေစ၊ နေရောင်ပမာ၊ ဥာဏ်ရောင်ဝါဖြင့်၊ သစ္စာလင်းထိန်၊ မြတ်မုနိတို့ကိုရင်း၊ အဟံကျွန်ုပ်သည် သိရသာ၊ ဦးခေါင်းရတနာ၊ မြတ်အင်္ဂါဖြင့် နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ တေသံထို ငါးသိန်း တသောင်းနှစ်ထောင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့၏ ဓမ္မဉ္စတရားတော်မြတ်တို့ကိုရင်း၊ သံဃဉ္စ-တပည့်သား သံဃာတော်မြတ်တို့

ကိုရင်း၊ အာဒရေနု-ရိုသေစွာ၊ အဟာ-ကျွန်ုပ်သည် နမာမိ ရှိခိုးပါ၏။ နမက္ကာရာ နုဘာဝေန ဤသို့ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော် ဓာန်ုတော်ရသော ပဏာမ ကုသိုလ်စေတနာကြောင့် သဗ္ဗေခပ်သိမ်းကုန်သော ဥပဒ္ဒဝေ၊ ဘေးရန်တို့ကို ဟိတွာ ပယ်ဖျောက်၍၊ အနေ့ဓာ အန္တရာယ်ယာပိ၊ များစွာကုန်သော အန္တရာယ်တို့သည်လည်း အ ဓေ သ ဝေ ၁၊ ဇ ကြ င်း ဇ ကုန်မရှိသောအားဖြင့် ဝိနဿန္တု၊ ပျောက်ပျက်စေကုန်သတည်း။

(ဓါတ်ဝိဇ္ဇာဆိုင်ရာ-စတုဝလ္လိ)

အကြိမ် ၂၀-ဧမြောက် လက်ရာ

လေးနွယ်

ပချုပ်ထဲက ညှို့နေတဲ့မြွေဟောက်မလေး

(စုံထောက် လျှို့ဝှက် ဇာတ်လမ်း)

ဒီလ ဆက်ဆက် ထွက်မည်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ဘို့ စီစဉ်နေတဲ့ ဇာတ်လမ်းဆိုတော့

အထူး ကြော်ငြာစရာ လိုမယ် မထင်တော့ပါ။

ကြိုတင်မှာမှ စိတ်ချရမည်

မဖတ်ရမှာတော့ မပူနဲ့

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ခွင့်ပြုချက်ရထားပြီ။

တ ဝ လ္လ

အနန္တသိဒ္ဓိ လမ်းညွှန်

မိုးပျံမြေလျှိုး ဧထမံတန်ခိုးကို
အမျိုးမျိုး လိုရာဆွဲပြီး ဖျက်ဆီးနေသူများ သတိထား၊
စာသိ-ငါသိရှိကြမှ
အမှန်နဲ့အမှား၊ ဝိဇ္ဇာနဲ့ အဝိဇ္ဇာ ကွဲပြားလာမယ်။

(ကြိုတင်တခါထဲမှာ၊ထပ်မှာရင် တာဝန်မယူ)

မြတ်ဆွေစာပေ ဖြန့်ချီရေး
အမှတ် ၁၉၁၊ ၃၃လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ထွက်ရပ်ပေါက် ဝိဇ္ဇာဓိုရ် ကြီးများနှင့် ဝိညာဉ် လောကကို
ထင်ရှားစွာ ညွှန်ပြထား သော

စတုဝလ္လိ - ၏

အနန္တ သိဒ္ဓိ လမ်းညွှန်

ရုပ်တရား နာမ်တရား များ မချုပ်ငြိမ်းခင် ပါရမီ ပါသလော
ခံစား နိုင်ကြစေရန် - စမ တန်ခိုး၊ ပထမံ တန်ခိုး၊ သမထ တန်ခိုးများနှ
ဗုဒ္ဓ ဩဝါဒ သူတော်စဉ်တို့ ဩဝါဒ ညွှန်ပြချက် များကို တင်ပြ
ထားသည့် စာအုပ်။

အမှတ် ....
....

ခြောက်ကျ

ဘာသာရေး စာပေခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၈၄၅၄) အရ ထွက်ပါတော့မည်